

JAK NAJÍT
PRAVDU
VE VESMÍRU
NÁZORŮ

NEZNIČITELNÝ

LISA BEVERE

NEW YORK TIMES NEJPRODÁVANĚJŠÍ AUTOR

Milí vzácní čtenáři,

chtěla bych vás vzít na cestu do nitra 'Boží hory', jediného místa, kde se nejen můžete naučit setrvávat v Boží neotřesitelné pravdě a lásce, ale také se rozhodnout, že se stanete nezničitelnými – lidmi, kteří jsou pevní, rozhodní a neochvějní.

Pokud kdy nastal čas, abychom se stali nezničitelnými, co se týče lásky a pravdy, je tomu tak nyní. Bůh je láska. Bůh je pravda. Jak láska, tak pravda jsou nadčasové a přesahují naše současné moderní trendy a názory.

Boží plán pro nás pro všechny se nám zjevuje, když jsme s Bohem, a v Bohu jsme přetavováni a formováni. Toto je moje modlitba za vás, drazí přátelé; abyste tím, jak vytrvááte v Kristu, v Kameni úhelném, byli formováni k obrazu *Nezničitelného*. Zůstávejte věrní. Zůstávejte opravdoví. Zůstávejte silní.

LISA BEVERE

NEZNIČITELNÝ

*Drazí,
modlím se, abyste na cestě za pravdou objevili lásku.*

*Ve světě, který je drsný, musíte mít odvalu být něžní jako květ
a tvrdí jako diamant. Zůstaňte věrní. Zůstaňte opravdoví.
Zůstaňte silní. Slovy i skutky osvětlujte cestu ke skále –
útočišti. Buďte sebevědomí. Nemůžete selhat, protože jste byli
vylomeni z nezdolného kamene.*

“Neexistuje základ pevnější, než je Skála, na které jsme povoláni vybudovat své životy, manželství, sny. Nová kniha Lisy, Nezničitelný, vás zve, abyste objevili více o tom, kým je Bůh, a obratem více o tom, kým jste vy sami.”

- Steven Furtick,
pastor Církve *Elevation*,
autor bestsellerů *New York Times*

“V dnešním světě je tolik nejistoty. Je těžké vědět, čemu nebo komu věřit. Proto je tato nová kniha Nezničitelný od Lisy Bevere hodně aktuální. Lisa píše sebevědomě, rozvážně a elegantně a vede nás tak po duchovní cestě k neotřesitelné pravdě. Její slova jsou nadčasová i aktuální; zvou nás zpátky k místu svatosti, stability a pravdy, zakotvenému v Kristu.”

- Craig a Amy Groeschelovi,
pastoři *Life Church*;
autoři knihy *Odedneška vpřed*

“Důležité. Závažné. Usvědčující. Lisa Bevere je neúnavná ve svém odhodlání stát v Pravdě a stát si za Pravdou. Její hlas jasný jako trubka nám připomíná, že Pravda má Jméno a její Jméno můžeme poznat. Pokud toužíte po neotřesitelném místě k ukotvení života (a po tom touží každý z nás), pak vám kniha Nezničitelný pomůže zavést vás k jediné neměnné Skále – Ježíši. Mějte tu knihu poblíž a ještě častěji nechávejte její usvědčující stránky otevřené ve vašich hlavách.”

- Louie a Shelley Giglio,
zakladatelé *Passion Conferences*

“Teda! Moje vzácná kamarádka Lisa odpálila home run: Když se pravda stává tekutou, ztrácíme kontakt s odpověďmi většími, než jsme my sami. Opravdová pravda je Skálou. Nezničitelnou. Nedělitelnou. Nepohnutelnou. Nezdolnou. V generaci a kultuře, kde se pravda pohybuje spolu s trendy, jsou biblické pravdy, o které se s námi Lisa dělí v této knize, tak potřebné.”

- Christine Caine,
autorka bestsellerů a zakladatelka Kampaně *A 21*
a *Propel Women*

“Jako krásná tapisérie utkaná z nejkrásnějších vláken, Nezničitelný kombinuje nepopíratelnou vášň autorky, její zranitelnost a Boží obdarování jako vítr, který každého čtenáře osvobozuje. S láskou a porozuměním nás Lisa bere na cestu, která nám promění mysl, uzdraví srdce a naplní našeho ducha zjevením Božího dokonalého plánu pro náš život.”

- Sarah Jakes Roberts,
autorka knihy *Neusazujte se kvůli bezpečí*

“Tato kniha je hluboká ve své moudrosti, a přece i hluboce osobní. Lisa je obdarovaná autorka a důvěryhodná kamarádka, která nás vede ke skálopevnému uchopení naší pravé identity v Kristu.”

- Sheila Walsh,
autorka knihy *Uprostřed nepořádku*

“Při četbě stránek této výrazné nové práce mi s mojí zkušeností v Kristu a s Jeho Královstvím zarezonovaly dva výroky. A přesto, jsouce zbaveni našeho zbožného úžasu, zjišťujeme, že se stále nacházíme ve zmatcích a srovnávání a když se pravda stává tekutou, ztrácíme

spojení s odpověďmi, které jsou větší, než my sami. Tyto dvě skutečnosti jsou nejjintenzivnější, když dojde na lidské podmínky. Jsem vzrušen ohledně toho, co tato kniha rozdmýchá, prosadí a zažehne. Ve světě, který se natahuje po ryzí realitě, kéž člověk nalezne moudrost na cestu, jistotu přesvědčení, tu milost být dítětem, kterým skutečně je, a statečnost být světlem v temnotách pro druhé.”

- Bobbie Houston,
jeden z hlavních pastorů Církve *Hillsong*

“Spousta kazatelů a spisovatelů mluví o žití ‘nezničitelného’ života pro Ježíše, ale Lisa Bevere to opravdu přesně formuluje. Tato kniha je prodchnutá Duchem svatým a pomazání na jejím životě je díky knize evidentní.”

- Heather Lindsey,
autorka a mluvčí

“Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy se mnou Lisa sdílela plány napsat knihu *Nezničitelný*. Seděla jsem v autě a slzy mi stékaly po tváři, byla jsem zasažena tímto velmi burcuujícím a aktuálním tématem. Ve světě, který vidí pravdu jako relativní, pouští se Lisa mistrně do obtížných témat, přináší odpovědi na dávno zapomenuté otázky a buduje biblický základ, na který můžeme spoléhat po další léta. Lisa to zase dokázala. Píše knihy, které všichni strašně rádi čteme, ale zároveň zjišťujeme, že je číst potřebujeme.

- Havilah Cunnington,
spoluzakladatelka *Truth to Table*

“Jsem tak nadšený touto novou knihou Lisy. Je to naše vzácná přítelkyně a přináší tak aktuální slovo pro tuto hodinu. Oba jsou s Johnem pro nás úžasnými přáteli a vedoucími a my naprosto milujeme to, co Bůh v nich a skrze ně dělá.

- Brian a Jenn Johnson,
zakladatelé *Bethel Music*

Další knihy od Lisy Bevere:

Bez soupeře

Děvčata ve zbrani

Lioness Arising (Povstávající lvice)

Fight Like a Girl (Bojuj jako dívka)

*Kissed the Girls and Made Them Cry
(Líbal dívky a rozplakal je)*

NEZNIČITELNÝ

JAK NAJÍT

PRAVDU

VE VESMÍRU

NÁZORU

LISA BEVERE

NEW YORK TIMES NEJPRODÁVANEJŠÍ AUTOR

Adamant, Czech by Lisa Bevere

© 2019 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as Adamant:finding truth in a universe of opinions

ISBN 978-0-800727-25-3

Additional resources in Czech by John and Lisa Bevere

are available for free download at:CloudLibrary.org

To contact the author :LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Nezničitelný, v českém jazyce, Lisa Bevere

Copyright © 2019 Messenger International

Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem:Adamant:finding truth in a universe of opinions by Lisa Bevere © 2019 Messenger International

Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA

Tato kniha je dar společnosti Messenger International, je ZDARMA a nesmí být předmětem prodeje. Je to dar společnosti Messenger International, což je služba Johna a Lisy Bevere.

Kontakt na autory:JohnBevere@ymail.com, LisaBevere@ymail.com

Copyright© 2019 Syloam pro český jazyk

Vydavatel:SYLOAM – Křesťanská mezinárodní misie

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Radovan Kalmus

Jazyková úprava:Mgr. Hana Švédová

Redaktoř vydavatelství: Miroslav Fic

Grafika:Darko Brvenik

(Pozn. překl.:Veškeré citace Bible, pokud není uvedeno jinak (ČSP, Message, TPT...), jsou z Bible 21.)

OBSAH

Poděkování - 15

1. Nezničitelný - 17

2. Nezničitelně intimní - 35

3. Nezničitelně stálý - 55

4. Nezničitelný v lásce - 67

5. Nezničitelný, kterého milujeme - 85

6. Nezničitelný v nenávisti - 113

7. Nezničitelný pro pravdu - 141

8. Nezničitelný ve Slově - 153

9. Proměna v nezničitelné - 177

10. Nezničitelný ve svatosti - 205

11. Jsem Adamant - 223

Příloha 1: Další písmo - Pasáže ke kapitole 6 - 237

Příloha 2: Poučení z knih Přísloví a Kazatel - 241

Poznámky - 249

PODĚKOVÁNÍ

Rabínu Brianu Bileci:

Děkuji Vám za váš rabínský a prorocký vhled.

Scottu Lindsey z Faithlife:

Vždycky mi pomůžete k chytrosti.

Andrei Doering:

Pracovat s vámi je sen.

Týmu z Messenger International:

Bez vás bych nic z toho nezvládla

1

NEZNIČITELNÝ

Pohleďte na skálu, z níž jste vylomeni, na kamenolom,
z kterého jste byli vykopáni.

Izajáš 51:1

Dumala jsem nad tímto veršem déle než rok a byla jsem konceptem této skály, toho kamene, tohoto *nezničitelného*, zcela zasažena.

Známe to slovo ve významu nepohybný, odolný a neústupný co do stanoviska či pozice. A jako takové toto slovo *nezničitelný* (Pozn. překladatele: angl. výraz *adamant*) vešlo v užívání kvůli ještě něčemu víc, než pro svůj význam tvdošijnosti. Totiž jména a příslovce, která běžně spojujeme s pojmem *nezničitelný* (“adamant “), nejsou původními významy toho slova. Výraz “adamant “ byl původně podstatným jménem, byl označením pro jeden sen lidstva.

Tento pojem má dosti starobyrou a mýtickou historii. Nejprve označoval kámen. Opravuji: mýtický kámen. Ve starověkém Řecku představoval neznámý minerál, jehož existence byla hypoteticky předpokládána. Právě zde si matematikové, filozofové a mystikové začali poprvé představovat, že existuje

kámen jako žádný jiný, kámen tak pevný, že je neproniknutelný a nerozbitný zároveň. Neměly v něm být jakékoli lomy či pukliny, měl být nadmíru tvrdý a přesto... neodolatelně žádoucí.

Tento kámen měl mít jedinečnou schopnost přitahovat a odpuzovat objekty. Přitahoval by, ale sám by nebyl přitahován, byl by magnetický, ale nepohnutelný. Kámen by měl jedinečný vztah ke světlu. Měl být schopen shromažďovat paprsky, soustředit je a přesměrovávat jejich záření. Oheň by nepronikal jeho povrchem a i po vytažení z plamenů by byl studený na dotek.

To je jen pár vlastností tohoto nezničitelného minerálu, o kterých se teoretizovalo. Problémem už byla věc jeho objevení. Mohl by se nacházet v temném srdci země? Rodily se tyto zázračné kameny z ohně a byly uvolňovány z břicha sopky? Anebo se ukrývaly v hlubinách moře? Ocenili by je bohové jako dar za zásluhy?

Řekové říkali tomuto tajemnému kameni *adamas*, což se dá nejlépe přeložit jako “nezdolný.” A přestože neexistovaly ani náznaky důkazu, že *adamas* opravdu existuje, snili o způsobech, jakými by tento nezdolný kámen mohl být využit.

Z tohoto minerálu by mohly být ukovány zbraně. *Adamas* by mohl dát vzniknout mečům, sekerám a nožům, které by se v bitvě nelámaly, štítům, které by byly nepoddajné. Nejtenčí hrot šípu z adamasu by lehce proniknul nejtvrdějším cílem. A brnění? Bojovníci v neprobitelném adamasovém brnění by byli neohrožitelní. Ani temnota by je nezastavila, protože záře, vycházející z adamasu, by oslepovala jejich nepřátele a kámen by jim osvětloval cestu k vítězství.

Víra v tento kámen byla tak silná, že teorie o jeho existenci se rozšířila po Evropě na sever, až dosáhla břehů Velké Británie.

A tehdy se řecké slovo *adamas* stalo slovem, které známe (v angličtině *adamant*) - *nezničitelný*. A zde slovo čekalo na své zjevení.

S objevem diamantu kolem roku 400 před Kristem v Indii se lidé domnívali, že dlouho hledaný “*nezničitelný*“ byl konečně nalezen. Žádný jiný kámen se mu nemohl co do tvrdosti rovnat. Každý kámen vytavený za slabšího žáru se štěpil pod tvrdostí diamantového *adamantu*. Tyto drahé kameny vznikaly za tak intenzivního žáru a tlaku, že všechny ostatní příměsi se odtavily a zůstal jediný prvek:uhlík, vázaný v krystalické formě diamantu.

Slova *adamant* a *diamant* byla po celá staletí používána zaměnitelně k označování všeho, co bylo nezdolné, nezměnitelné a nezničitelné. Kníže kazatelů Charles Spurgeon a také legenda puritánů John Bunyan připomínali slova proroka Zacharijáše, lkajícího nad stavem zatvrzelých srdcí, která jsou pro slovo Boží nepropustná a tvrdší než křemen:

Ano, učinili svá srdce tvrdá jako kámen *adamant*, jen aby neslyšeli zákon a slova, která Hospodin zástupů posílal svým duchem skrze dávné proroky:Proto přišel veliký hněv od Hospodina zástupů.

(Zach 7:12, King James Version Bible)

Současnější anglické překlady této pasáže nahradily slovo *adamant* slovem *diamant*:

Ano, učinili svá srdce tvrdá jako *diamant*, jen aby neslyšeli zákon a slova, která Hospodin zástupů posílal svým duchem skrze dávné proroky:Proto přišel veliký hněv od Hospodina zástupů.

(Zach 7:12)

Až ke konci 17. století objevil francouzský vědec Antoine Lavoisier, že za přísunu dostatečného tepla a kyslíku se diamanty vlastně vypaří. S tímto odhalením byla slova *diamant* a *adamant* odlišena a na pátrání po nezničitelných, nepohnutelných a nezdolných adamantech se zapomělo. Slovo tu zůstalo jen jako připomínka toho, co nikdy nebylo realitou. Jenže lidé snili. Za uctívaným drahokamem pojmenovaným Arcikam (angl. Arkenstone), o kterém se dozvídáme ze spisů J.R.R. Tolkiena, stojí pravděpodobně tato mýtická představa “*adamantu*“. Lidé hledali *adamant* po více než dvě tisíciletí a nepodařilo se jim ho najít.

A přece bych tak ráda věděla...

Jaký byl počátek tohoto hledání? Nemohl být pojem *adamant* semínkem inspirace, zasazeným Bohem? K čemu sny o tom, co ještě nikdy nikdo neviděl, a proč odkazovat na něco, co nikdo nezná? Anebo je ten kámen mezi námi a pouze nebyl rozpoznán? Možná, že nikdy neměl být nástrojem války a ničení, ale útočištěm a zaopatřením. Nebylo by nalezení toho kamene všemi vítáno? Nemohlo by být jeho smyslem dolovat na povrch něco, co je skryto uvnitř nás? Ve světě, kde pravda klouže a sklouzává podle nejnovějších populárních trendů a současné kultury, nebylo by hezké mít něco, co by bylo konstantní?

—◆—
**NEMOHLO
 BY BÝT JEHO
 SMYSLEM
 DOLOVAT NA
 POVRCH NĚCO,
 CO JE SKRYTO
 UVNITŘ NÁS?**

Nepohnutelné?

Nezdolatelné?

Neměnné?

Možná, že tyto myšlenky nejsou ničím jiným, než hloupými úvahami o neexistujícím kameni. Koneckonců žijeme v časech, kdy se nikdo nezajímá o hledání kamenů moci. Jsme realisté,

kteří se dozvěděli, že hvězdy nejsou nic než zářící plyny. Prošli jsme se po pustém Měsíci a vyslali sondy do hlubokých, temných jeskyní na dně oceánů. Demytizovali jsme mnoho toho, co v nás kdysi inspirovalo úžas.

A přece, zbaveni zbožného úžasu, zjišťujeme, že se stále potácíme ve zmatcích a srovnávání.

Vysoce vzdělaní lidé často nevidí ani smysl, ani příležitosti.

Připoutali jsme se k peněžním úvěrovým systémům, navrženým tak, aby lapily do dluhů ty, kteří obchodují.

Politický systém, založený našimi předky k sjednocení lidí, nás nyní rozděluje.

Naše sociální sítě jsou rozsáhlé, ale vztahy jsou plytké a postrádají opravdovou důvěrnost.

Rozhodli jsme se stát se tím, co děláme, a přesto zůstáváme nenaplnění.

Využíváme technologii k házení kamenů na lidi, které nikdy neuvidíme.

Když se pravda stává tekutou, ztrácíme kontakt s odpověďmi většími, než jsme my sami.

Skutečná pravda je skálou. Nezničitelná. Nedělitelná. Nepohnutelná. Nezdolná.

Ježíš je pravda. A já přicházím s tím, že adamantem je Ježíš.

Nezničitelný Ježíš

Žádný kámen zrozený ze země nemůže obstát před živoucím Kamenem. Vše, co hledali Řekové a mystikové, se uskutečnilo

v Kristu. On je naší Skálou, naším Úhelným kamenem a naším dlouho očekávaným Adamantem. Tím neměnným kamenem s všeproměňující mocí je Kristus sám. A že je ta Skála věků mezi námi už dlouho! Uprostřed cesty, která se zdála být bezcílným putováním pouští, vyhlásil Mojžíš přítomnost této Skály:

On je Skála! Jeho dílo je dokonalé, všechny jeho cesty pravé jsou. Věrný je Bůh, každé křivdy vzdálen, on je spravedlivý a upřímný!

(Deuteronomium 32:4)

A po obdobích strávených na poušti zakřičel na Boha v den svého vysvobození David:

Miluji tě, Hospodine, sílo má!
Hospodin je má skála, tvrz, má záchrana!
Můj Bůh je má skála, v něm úkryt nalézám,
můj štít, roh vítězství, můj hrad.

(Ž 18:1-2)

Hebrejské slovo Starého zákona použité zde pro *skálu* znamená “nepřístupné útočiště.” Ta Skála je naší silou, naším pevným podložím ve světě zaneseném šterkem. Ježíš je naše pevnost, když nás naši nepřátelé chtějí sevřít. Skála je naší záchranou, ochranou a obranným brněním. Kristus nás pomazává olejem svého Ducha a vyhláší svou spásu našim odpůrcům.

V mnoha směrech jsme všichni na této zemi uprchlíky, hledajícími toto vyvýšené, bezpečné a posvátné místo. Toužíme po bezpečí říše, kde vládne spravedlnost. Jako Izraelité, i my jsme nechali naše egyptské dozorce za sebou, přesto ale ještě musíme ovládnout zotročující hlasy, které do nás vtiskla jejich krutost. Podobně nás Skála provázela, když jsme ještě putovali pustinou za účelem přípravy, ale netušili jsme to. Je načase, abychom uznali svoji nalomenost a spolehli se znovu na Skálu, abychom mohli být napraveni.

Kdo upadne na ten kámen, ten se roztrhne, a na koho ten kámen padne, toho rozdrtí.

(Matouš 21:44)

Tento verš odkazuje na Ježíše, který je jak Kamenem, tak i Synem. Oba byli odmítnuti člověkem, přestože zmocnění Bohem. Syn byl tím Kamenem, který přišel rozdrtit utiskující království člověka a jednat jako základní Úhelný kámen, zakládající království Boží. N. T. Wright zdůrazňuje tuto hlubokou souvislost:

A stejně jako v angličtině jsou písmena slova “syn“ (*son*) stejná jako písmena slova “kámen“ (*stone*), s dvěma písmeny navíc, také i v hebrejštině jsou shodou okolností písmena slova “*ben*“ (syn) stejná jako písmena slova “*eben*“ (kámen), s jedním písmenem navíc¹.

Jsem tak vděčná, že v Kristu jsme byli přimknuti jak ke Kameni, tak i k Synu. V Kristu nacházejí izolovaní lidé svůj domov a mnohé se stává jedním. Kristus je oním Kamenem, odštěpeným z Boží hory, a přece nedotčený lidskou rukou. On je tou Skálou, před kterou nemůže obstát žádné pozemské království. Daniel prorokoval tuto konfrontaci s Kristem, naším Adamantem, když popisoval a interpretoval tajuplný sen králi Nebúkadnesarovi:

Nuže, králi, měl jsi vidění a hle, spatřils jakousi velikou sochu. Byla to ohromná socha neobyčejného vzhledu. Tyčila se před tebou a budila hrůzu. Hlava té sochy byla z čistého zlata, hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky bronzové, stehna železná a nohy zčásti železné a zčásti hliněné. Díval ses a hle, ze skály se bez dotyku lidské ruky vylomil kámen, zasáhl sochu do železných a hliněných nohou a rozdrtil je.

◆

**V KRISTU
NACHÁZEJÍ
IZOLOVANÍ
LIDÉ SVŮJ
DOMOV A
MNOHÉ SE
STÁVÁ JEDNÍM.**

Vtom se všechno to železo, hlína, bronz, stříbro a zlato rozpadlo na kousky – jako plevy, když se v létě mlátí obilí. Vítr je roznesl, že po nich nezbylo památky. *Ale ten kámen, který sochu zasáhl, se stal velkou horou a zaplnil celou Zem.*

(Dan 2:31-35)

V Kristu se semínko stalo kamenem a kámen se změnil v horu. Tou Horou, která naplnila celou zemi, je Sión a kamenné semínko této hory je Kristus. Pokud se bláznivě pokoušíme budovat své životy z takových materiálů, které nemohou vydržet úder Kamene, veškeré naše podnikání se roztrhne a rozptýlí, bude odváto větrem času. Ježíš otrásá vším, čím může být otřeseno, takže zůstane jen neotřesitelné a opravdové. Přijměte chvění, přátelé. Nechejte svá srdce, ať se třesou, protože vás miluje až příliš na to, než aby vám ještě jednou dovolil dostat se do osidel polopравd a nepravých základů království. Nikdy to nebylo myšleno tak, abychom stavěli z pozemských rud a půdy. Byli jsme stvořeni jako živoucí kameny.

◆

NECHEJTE
SVÁ SRDCE, AŽ
SE TŘESOU,
PROTOŽE VÁS
MILUJE AŽ
PŘÍLIŠ NA TO,
NEŽ ABY VÁM
JEŠTĚ JEDNOU
DOVOLIL
DOSTAT SE
DO OSIDEL
POLOPRAVD
A NEPRAVÝCH
ZÁKLADŮ
KRÁLOVSTVÍ.

Živé kameny

Když přicházíte k němu, k živému kameni zavrženému lidmi, ale vyvolenému a vzácnému před Bohem, sami se stáváte živými kameny ve stavbě duchovního chrámu a svatým kněžstvem přinášejícím duchovní oběti přijatelné před Bohem díky Ježíši Kristu.

(1. Pet 2:4-5)

V překladu bible Message začíná tato pasáž “Vítejte v živém kameni, zdroji života.” V Kristu naše srdce ožívají a i my se stáváme živými kameny zasazenými do těla, abychom

realizovali naše cíle. Jsme tady, abychom nabídli své životy do služby budování duchovního domu nebo svatyně. Nejsme v roli stavitele. Jsme surovým materiálem, který Kristus využívá k budování své církve.

Miluji slovo *svatyně*. Je to chráněné místo nebo přístřeší, útočiště bezpečí, ochrany a imunity. Jaký to obraz - naše životy jakožto nezničitelné adamanty bezpečí! Není to mrtvá budova. Je to útočiště vibrující životem, v němž nabízíme Otci své životy, stejně jako to dělali chrámoví kněží. Petr pokračuje v rozvíjení tohoto obrazu v 1. Petrově listu 2:6-8:

V Písmu přece stojí: “Hle, pokládám na Siónu úhelný kámen, vyvolený a vzácný, a kdokoli věří v něj, se jistě nezklame.” Pro vás věřící je jistě vzácný, ale pro nevěřící je to “Kámen staviteli zavržený, jenž se stal kamenem úhelným,” a také “Kámen úrazu a skála pohoršení.”

To platí pro ty, kdo se nad Slovem urážejí a odmítají je, což se stalo jejich údělem.

Vím, někdy se věci kolem dějí či říkají tak, že chceme raději pomlčet o tom, že jsme křesťané, kteří chodí do církve, ale nikdy bychom se neměli ani na minutu stydět za náš Úhelný kámen. Ježíš je bezchybný. My jsme diamanty plné nedostatků, které často snižují Jeho záři našimi přídávky, ale náš mistr stavitel nás spolu mísí dohromady, takže to nejlepší z každého z nás je umocněno a nedostatky jsou vykoupeny.

Lidé nás zklamávají.

Lidé nás nedokážou pochopit.

My zklamáváme lidi a nedokážeme se chápat navzájem tak, jak nás vidí Ježíš.

Ale po všechny naše dny musíme Ježíše ctít, protože On nikdy nezklame. Byl prozkoušen a neustoupil, ani neselhal. Ježíš je odhodlán milovat svou nedokonalou nevěstu, církev, ochotně a nadšeně. Neměli bychom dělat totéž?

V knize Izaiáš čteme:

Nuže, toto praví Panovník Hospodin: Hle, pokládám na Sionu kámen prubířský, kámen ušlechtilý, uhelný, základ nepohnutelný; Kdokoli se na něj spolehne, neukvapí se.

(Izajáš 28:16)

Hebrejské slovo zde použité pro “*ukvapit se*“ znamená ‘více než uspěchat’ – znamená také ‘být znepokojený a rozrušený’. To je nám příslibem. Vám – i mně. My, kdo věříme, nebudeme znepokojení a rozrušení. Budeme chráněni dokonalým pokojem, jelikož naše mysl spoléhá na náš nezničitelný Úhelný kámen (Iz 26:3).

**JEŽÍŠ JE
ODHODLÁN
MILOVAT SVOU
NEDOKONALOU
NEVĚSTU,
CÍRKEV,
OCHOTNĚ
A NADŠENĚ.**

S Ježíšem se hledáček posunul a ten zavržený (Ježíš) se stal domovem vyhnancům.

Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví, abyste hlásali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste ani nebyli lidem, ale teď jste lid Boží; nedocházeli jste milosrdenství, ale teď jste milosrdenství došli

(1. Pet 2:9-10).

Kdysi jsme nebyli jeho; teď jsme. Kdysi jsme byli odmítnuti; nyní jsme přijati. Kdysi jsme byli rozděleni; nyní v Kristu jsme jedno.

Ale vy... ale já... ale my, mnozí outsideri... jsme byli vyvoleni Bohem a povoláni ke kněžskému dílu svatého lidu. Svědčíme o tom, co udělal v našich životech. Jeho nové je vyměněno za naše staré a naše smrt je vyměněna za Jeho život. Přijímáme Kámen a voláme z hromady našich rozbitých kusů, aby nás náš Úhelný kámen dal zase dohromady. V Kristu jsme přešli od zavřzeného k přijatému. V něm jsme se my, kteří jsme nebyli *ničím*, dostali ke *všemu*.

Náš Úhelný kámen není pohřbeným pozůstatkem minulosti. Ježíš není mrtvým kamenem vytěženým z hlubin roztavené Země. Kristus je živý kámen a jako takový je architektem našeho nového začátku. Je neměnným Kamenem, nadaným mocí k naší proměně.

◆

V NĚM JSME
SE MY, KTEŘÍ
JSME NEBYLI
NIČÍM,
DOSTALI KE
VŠEMU.

Kameny a semena

Ve starověké architektuře byl úhelný kámen považován za *semeno*, ze kterého vyklíčí celá stavba. Úhelný kámen tak zakládá vzorec, který by měl každý další kámen následovat. Bylo důležité, aby byl tento úhelný kámen precizně usazen, takže stavitelé brali v potaz hvězdy, aby srovnali základní kámen podle kompasu. Jak je krásné, že hvězdy ohlásily příchod našeho Úhelného kamene.

Naše moderní architektura už nepoužívá úhelné kameny jako semena budov. Naše základní kameny jsou pouze dekorativní plakety, doplněné po dokončení stavby jako připomínka data zahájení. Tyto úhelné kameny neslouží strukturálním účelům; jsou to prostě jen připomínky pro naši paměť.

Naopak Ježíš není dekorativní doplněk našich životů. Je pro nás vzorem a semenem, z něhož vzejdou celé naše životy.

Nejen že je naším útočištěm a semenem našeho založení, je také naším občerstvením.

S příchodem Ježíše Krista vysvětluje Pavel církvi v Korintu význam Skály v knize Exodus: “a všichni pili tentýž duchovní nápoj (pili totiž z duchovní Skály, která je provázela, a tou Skálou byl Kristus)” (1. Korintským 10:4). Když Izraelci následovali Mojžíše na poušti, byli občerstvováni vodou ze skály – skály, které je následovala. Tou Skálou byl Kristus. Dokonce i tehdy byla Boží milosrdenství a zaopatření přítomna a Ježíš byl jejich zadním vojem.

Jak pozoruhodné.

Tento kámen nejen že poskytoval vodu pro milióny, ale také se společně s nimi pohyboval. Bůh se jevil jako sloupec oblakový za dne a ohnivý sloup v noci a jako Skála, která je ve dne v noci následovala. To je překrásný obraz Boží věčné přítomné péče o děti Izraele, když cestovaly poustinou. Některé rabínské tradice říkají, že to byla skutečná skála, připomínající síto, která se s nimi valila a spočívala při stanu setkávání, když se Izraelci usadili.²

Ať už je tato pouštní skála následovala doslova nebo obrazně, Pavel říká, že ta skála představovala preexistujícího Krista, jejich stále přítomnou zadní stráž. Ta skála dávala tušit existenci Emmanuela, našeho vždy přítomného Pána. I nyní je Kristus tou Skálou, která s námi putuje pouští života a osvěžuje nás živou vodou.

Otevřel skálu, vody vytryskly, proudem se valily po poušti!

(Ž 105:41)

Život může být plný pouštních období a pouště mají potenciál odhalit nám zdroje pro náš život. Některá suchá období trvají týdny, další měsíce a pak jsou taková, která natahují své prahnoucí ruce po léta. Jakkoli pusté se vaše současné okolí může jevit, jakkoli dlouho se vleče, existuje zde řeka, ukrytá uvnitř vaší divočiny. Ta řeka není kolem vás; je uvnitř vás. Pokud žízníte, pokud je váš život pustý, volejte ke Skále.

Na kříži se tato Skála, Ježíš, znovu otevřela a tentokrát vytekla z Jeho boku krev a voda... voda k omytí, krev k vykoupení. Dobrotivost naší Skály je nepropustná vůči naší lidské děsivosti. Jak se náš Adamant střetává s našimi nedostatky, rozpadají se v prach v přítomnosti Jeho dokonalosti. Ne, že by si nebyl vědom našich porušení. On vidí tu bolest a hanbu, kterou nám i druhým přinášejí naše záměrné volby. Prostě si jen nemůže pomoci než být tím, čím je... dobrým a milosrdným. Je Pánem a Spasitelem všech a všichni ti, kdo odhodí své zlomené životy do jeho nezničitelného milosrdenství, budou proměněni.

◆

**PROSTĚ SI
JEN NEMŮŽE
POMOCI NEŽ
BÝT TÍM, ČÍM
JE... DOBRÝM A
MILOSRDNÝM.**

Nové jméno

“Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův,“ řekl mu na to Ježíš. “Tohle ti totiž nezjevilo tělo a krev, ale zjevil ti to můj Otec v nebesích. A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou.”

(Matouš 16:17-18)

“Ty jsi Petr.”

Nový život vyžaduje obnovenou přirozenost. Nová přirozenost vyžaduje dar nového jména.

Ta věta určitě musela Šimonovi dlouho doznívat v hloubi duše. Jaký to asi musel být pocit být osloven osobně, jako jedinec, a nazván skálou poté, co byl po celý svůj dosavadní život znám pod úplně jiným jménem?

Šimon. Na tom jménu nebylo nic špatného. Jen prostě nebylo dost významné. Vypovídalo spíš o tom, kým byl, než o tom, kým se stával. Když mluvíme a říkáme něco jinak, začneme i vidět věci jinak. Petr bylo nové jméno, které odpovídalo jeho božskému určení.

Šimon znamená “naslouchat a slyšet.” Může to také znamenat “rákosovitý a podle přirozenosti ohebný.” Když oba významy spojíme, dostaneme jméno, které by mohlo označovat někoho, kdo je nahnutý směrem k tomu, co slyší a čemu naslouchá. V tomto smyslu jsme my všichni Šimonové, čekající na přejmenování ve světle našeho určení, protože stejně jako on máme tendenci naklánět se směrem k tomu, co slyšíme. V tomto rozhovoru s Šimonem změna jména předjala naše postavení v Kristu, protože On mění každého z nás, z vlnícího se rákosí na ochranné valy z adamantu.

Šimon potřeboval proměnu z rybáře v rybáře lidí. Přejmenování Šimona uzavřelo stránky staré knihy, takže Bůh mohl vzít do ruky pero a papír a napsat novou.

Zajímalo by mě, jestli to jméno nepůsobilo zpočátku divně. Anebo to bylo jméno, po jakém toužil celý život? Bude totéž pravdou i pro nás? Věděli jste, že v nebi všichni dostaneme kámen s naším pravým jménem? Ježíš zaslíbil:

“Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu dám jíst skrytou manú a dám mu *bílý kámenek a na tom kámenku napsané nové jméno, jež nezná nikdo než ten, kdo je přijímá.*”

(Zjevení 2:17)

Toto nové jméno vyhlašuje vítězství. Je vyrýváno tím, jak porážíme naše obavy a stáváme se tím obrazem, k němuž nás Bůh stvořil. Pro mě je fascinující, že naše nové jméno je vepsáno do kamene. Pro mě to znamená, že to, jakými jsme, je v toku, ale kým se stáváme, je věčné. Proč bych si měla volit žít v intencích jména, které odpovídá mému *nyní*, když mi moje Skála vypracovává jméno, které se ke mně bude hodit na věčnost? Žiji, abych vrůstala do podoby svého nového jména.

Něco se posouvá, když to, co o nás říká Ježíš, se stává naší součástí. V těch chvílích můžeme zahlédnout zlomeček z toho, co znamená znát, jak jsme znáni. Tohle je jeden z mnoha důvodů, proč jsem strašně ráda, že je to “*Petr – ta skála*“, kdo nás vítá do našeho Kamene úhelného.

◆

**ŽIJI, ABYCH
VRŮSTALA
DO PODOBY
SVÉHO
NOVÉHO
JMÉNA.**

Tohle není poprvé, co Ježíš pracoval s kamenem. Když si vybavíme tesaře, myslíme na ty, kteří pracují se dřevem, ale v časech Ježíše tesaři byli také “umělci kamene, železa a mědi, stejně jako dřeva.”³ Náš Kámen úhelný to uměl i s kameny.

Na Zemi jsme známí pod jménem svých rodičů. Na věčnosti budeme mít nové jméno, známé pouze nám. Do té doby, než se neznámé stane známým, máme privilegium žít v úžasu jména Ježíš.

V Kristu se skály spojují a vytvářejí svatou horu.

V Kristu se malá semena rozrůstají ve velké stromy.

V Kristu se kamenná srdce stávají živými kameny.

V Kristu se mnozí stávají jedním.

V Jeho bezpečí

Naše postavení v Kristu není založeno na naší schopnosti vydržet. V okamžiku, kdy se v něm skryjeme, jsme zabezpečeni díky Jeho schopnosti podržet nás. V Kristu, naší Skále, našem Adamantu, našem Kameni úhelném, jsme v bezpečí.

Nedávno jsem letěla do Chicaga a během hodinové cesty taxíkem do mého hotelu se mě muslimský řidič pokoušel přesvědčit, abych konvertovala k islámu. Ujistil mě, že kdybych se modlila každý den a žila podle principů islámu, byla by tu šance, že bych to zvládla do ráje. Bylo zde jasné *možná*. Bez záruky, ale nějaká šance tam byla. Laskavě mi nabídl místo na skále, bez slibů. Byla jsem si bolestně vědoma toho, že bych mohla uklouznout a z této skály spadnout. Rozhodla jsem se zůstat v Kristu; budu padat, ale nikdy mimo něj.

Padáme do něj, nikoli z něj.

Abychom mohli zůstat v *něm*, Bůh do *nás* vložil opatření víry. Když vkládáme svoji víru do někoho, klopýtáme. Nikdy nechybíme, pokud svoji víru směřujeme k Bohu. Dovolte Boží víře, ať vstoupí do vašeho života. Pozvěte ji dovnitř. Zkoušeli jste to z vlastní síly a selhali jste. Sledovali jste, jak se jiní pokoušeli zdolat suťovitou skálu víry ze síly vlastního ega. To, že víra je oku neviditelná, neznamená, že neexistuje, nebo že se neděje. Víra je skryté rozněcování naděje, činící skoky v nás, abychom mohli uvěřit, že může být i něco více. Víra nám dává odvahu žádat víc, odvážit se snít, že v Kristu můžeme být také nezničitelní, nepohnutelní a nezdolní.

Hory

Jsme vyzváni, abychom z Boží síly zdolávali hory svého života, v Jeho stopách. Nedávno jsem napsala do svého deníku toto:

Volají ke mně, tyhle horské výšiny, ach, vstup a buď mi potěšením. Lákají mě záhadami mimo veškerá srovnání, známými pouze těm, kteří se opováží. Ale jsem stará a ne už tak silná. Proč sis dal s voláním tak načas? On odpověděl: “Ano, stoupaní je strmé, ale já jsem silný. Tvé mládí se obnovuje, když jdeš po cestě, na kterou jsem tě postavil.”

Žiji v Coloradu s výhledem na hory po celý den. Takže Boží šepot, abych šla za ním na tu horu, mi dává smysl. Neznám geografii místa, kde žijete vy, ale vím toto – i vy jste byli pozváni k výstupu. Nikoli na kamenitou horu Sinaj, na jejíž samotné úpatí se nesmělo vstoupit. Jste vyzváni stoupat na Sión, živou horu zázraků.

Přistoupili jste ale k hoře Sión a k městu živého Boha – nebeskému Jeruzalému, k nespočetnému zástupu andělů, k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle; k prostředníku nové smlouvy Ježíši a ke skropení krví, která mluví lépe než Ábelova.

(Židům 12:22-24)

Něco se stane, když vstoupíme do tohoto zázraku pozvání.

John Muir, uznávaný přírodovědec, který bojoval za nutnost zachování divokých přírodních prostor, jednou řekl: “Jsme teď v horách a ony jsou v nás, rozpalují nadšení, rozechvívají každý nerv, vyplňují všechny naše póry a buňky.”⁴ Tato slova napsal,

aby zachytil svůj úžas ze Sierry Nevady, pohoří plného volně žijících zvířat a divoké přírody. Oč více by to mohlo platit o živé hoře, na kterou bychom mohli vstoupit, stejně jako ona vstupuje do nás? Neboť nejen že jsme v Kristu... ale Kristus je také nadějí v nás. Naše naděje přichází z hory Sión, s tím, jak Ho pozýváme, aby v nás vládl.

At' tyto stránky poslouží všem, kteří se někdy cítili odmítnuti a jako útočiště pro všechny, kteří se chvěli strachem. At' na své cestě vstoupíte do zázraku pravdy a uniknete léčce zmatků a pozemských názorů. Náš Nezničitelný se nepohnul; vždy byl a je s námi.

Drahý nebeský Otče,

rozhoduji se přijmout vše, co obnáší být žijícím kamenem a královským knězem. Buď mi mým útočištěm a mojí silou, mým osvěžením a mojí nadějí. Vyryj jméno, které jsi mi dal, na mé srdce. Kriste, můj Kamene úhelný a Adamante, nepohnutelný a nezdolný zdroji života, padám do Tebe. Kraluj v mém životě.

2

NEZNIČITELNĚ INTIMNÍ

Nejsme lidské bytosti, které mají duchovní zkušenost.

Jsme duchovní bytosti, které mají lidskou zkušenost.

Pierre Teilhard de Chardin

Když jsem byla malá, nebylo to se mnou snadné. Byla jsem umíněná, tvrdohlavá. Možná jsem bývala i zádumčivá, stažená do sebe a neudržela jsem pozornost. Když mě poslali do pokojíčku, abych si uklidila, za pár minut jsem zapomněla, proč jsem tam vlastně přišla. Když se za mnou zavřely dveře, pustila jsem si oblíbenou hudbu a kormidlo převzala moje představivost. Spíše než nějaké uklízení, raději jsem představovala nábytek. Jindy jsem si nasadila klobouk proti slunci a hrála si na Lauru Ingalls Wilderovou. V šupletí ležela modrá modelovací hmota, která na mě volala, abych z ní vytvarovala koně, nebo tam byly panenky, které mi babička přivezla z dalekých zemí, a chtělo to nějak je přearanžovat. A taky tam vždycky byly knížky, které poutaly moji pozornost. Ve svém pokoji jsem ztratila veškeré ponětí o čase. Hodina se mi zdála být patnáct minut.

Teprve až když jsem uslyšela maminku volat mé jméno, vzpomněla jsem si, že jsem byla vyslána do pokoje z nějakého

důvodu. Ale nemohla jsem si vzpomenout, co to bylo. Takže když mě matka přišla zkontrolovat, nenašla jakoukoli známku pokroku. Pokoj vypadal spíše hůř, než lépe.

Nebylo to tím, že bych nechtěla poslouchat, ale takhle nějak to vždycky dopadlo. Tento vzorec chování pochopitelně přiváděl moji matku k zoufalství. Snažila jsem se čelit jejímu hněvu tak, že jsem ji zkoušela vtáhnout do svého světa fantazie, ale moje matka prožívala jednu velmi skutečnou noční můru, ze které nemohla uniknout. Byla lapena v cyklu chaosu, který může pochopit pouze někdo, kdo někdy měl za partnera cizoložníka a alkoholika.

Protože jsem byla nejstarší a jedinou dcerou, ventilovala si svůj vztek na mně. V mnoha ohledech jsem vypadala i chovala se jako můj otec. Řekla mi spoustu věcí, které pravděpodobně asi neměla v úmyslu říct, a udělala věci, které by asi velice ráda vzala zpět – věci, které jsou už tak dávno odpuštěny, že nemá smysl se k nim vracet. Ale ta slova, která mezi námi proběhla, a věci, které se staly, způsobily, že jsem nikdy nechtěla dceru. Sdílím se o to s vámi jen proto, abyste mohli pochopit, jak opravdu krásné bylo moje setkání s Ježíšem.

Když jsem byla těhotná počtvrté, mnoho lidí čekalo, že to bude holka. Myslím tím, kdo by přece měl čtyři kluky po sobě... no ne? Byla jsem v počátku těhotenství a zápasila jsem s obavou, že se blíží narození dcery.

Tolikrát mě maminka popichovala: “Doufám, že budeš mít dceru, jako jsi sama! “

A tolikrát jsem vzdorně kontrovala: “Taky v to doufám! “

Možná, že v té chvíli byla ta slova pravdivá, ale jak šel čas, změnilo se to. Nechtěla jsem dceru, ani trochu.

Už mi přes hlavu přerůstal manžel, který byl stále na cestách, i tři malí synové. Jak by to dopadlo, přidat ještě dceru do toho bláznivého mumraje? Nevěděla jsem, jak zvládat dívku!

V modlitbách jsem byla k Bohu upřímná až na dřevě.

Šeptem jsem artikulovala všechny obavy, které mi vířily hlavou. Dala jsem Bohu nasrozuměnou, že darovat mi dceru by byla velká chyba. Nechtěla jsem jí ublížit, jako moje matka ublížila mně a jako její matka ublížila jí. Bála jsem se, že bych si k ní nevytvořila pouto. V dětství jsem jí ve své paličatosti řekla věci, které jsem nemínila vážně. Nechtěla jsem dceru, jako jsem já.

Po nějaké chvíli příval mých slov ustal a kolem se rozhostil pocit klidu. Oči jsem měla zavřené, když jsem zhluboka nabrala dech a pomalu vydechla.

V duchu jsem spatřila samu sebe na okraji široké louky, kde se květiny a smaragdová tráva pohupovaly ve zlatých paprscích slunce. Bylo to takové pole, které na vás volá, abyste přes ně běželi. V dálce se tyčila osamělá věž. Cítila jsem se k ní být přitahována. Věž měla jediný vchod a po stranách vysoká, uzoučká okna, vinoucí se spirálovitě vzhůru. (Dnes už vím, že to byly střílny pro lučištníky.) Otevřela jsem dveře. Vnitřek byl potměšilý v kontrastu s jasným slunečním světlem, ale nikoli tmavý nebo zlověstný. Spirálovitá linie oken odpovídala točitému schodišti, vedoucímu nahoru. Stoupala jsem po schodech a zastavovala se u každého okna. Kam až jsem mohla dohlédnout, nikde žádní lidé, ani domy. Každá střílna mi poskytovala výhled na jinou část louky. Když jsem dosáhla posledního patra, vstoupila jsem do kulaté místnosti s okny pod okapy. U zdi stála velká dřevěná truhla. Chtěla jsem se do ní podívat. Čekala jsem, že najdu zbraně, zásoby nebo dokonce snad nějaký poklad. Klekla jsem na podlahu a nadzvedla

odemčené víko. Co jsem objevila, mě ohromilo. Truhla byla plná fotografií, na kterých jsem byla já jako dítě.

Byly tam moje fotky z doby, kdy mi chyběly zuby. Fotky z doby, než mi odstranili oko a poté. Fotky z letních prázdnin, Vánoc, narozenin, fotky mých usmívajících se rodičů. Držela jsem v rukou všechny ty obrázky, které se ztratily už před desítkami let, kdy náš suterén zachvátila povodeň. Byly tady, ve strážní věži, bezpečně ukryté v truhle pokladů. Přemožena radostí z nálezů zdvihla jsem jednu fotografii, abych se podívala blíž. Bylo mi na ní kolem pěti, tvář a vlasy byly zalité slunečním svitem. Mhouřila jsem oči jako Popeye a v okamžiku, kdy otec mačkal spoušť, jsem na něj vystřelila pokřivený úsměv. Ještě stále je to před mýma očima.

Moje snění přerušil mužský hlas: “Vždycky jsem tě považoval za zábavnou.”

◆
LÁSKA BOŽÍ
SE VZNÁŠELA
NADE MNOU,
KDYŽ JSEM SE
ROZPLAKALA
JAKO DÍTĚ.

Otočila jsem se, ale Ježíš tam nebyl. Věděla jsem, že to byl on, kdo promluvil, protože teplo jeho téměř hmatatelné přítomnosti zůstávalo. Láska Boží se vznášela nade mnou, když jsem se rozplakala jako dítě.

V této jediné chvíli každické slovo, které kdy padlo a které způsobilo, že jsem vnímala samu sebe jako příšerné děcko, se vzneslo jako pták na křídlech. Jak přílehavé, že tyto obrázky byly uloženy ve zbrojnici, protože to byly intimní zbraně k uzdravení.

Intimní

Náš Bůh je nezničitelně intimní. Znal mé obavy a promluvil přímo k mému duchu. Tak chce mluvit také s vámi. Pamatuje si na ty okamžiky, kdy se jeho tvář nad námi rozjasnila úsměvem, chvíle, které si my už nepamatujeme. Zapomněl na náš hřích a

hanbu a pohřbil naše přestoupení v moři zapomnění. Vede nás blíž k uzdravení a nápravě.

Ztrácíme z očí svoji identitu, když ji spojujeme se špatnými představami. Ztrácíme své schopnosti, když dovolujeme, aby byly naše dary zakopány kvůli strachu, anebo dokonce bolesti druhých. Avšak můžeme běžet a skrýt se v něm a On promluví pravdu do nejintimnějších míst našich srdcí. Touží pohoupat odmítnuté v náručí a pak nás zasadit do své pravdy.

Doufám, že už víte, že:

Jste mnohem víc než to, co vy nebo ostatní můžete vidět nebo čeho se můžete dotýkat.

Jste mnohem víc než to, co jste poznali nebo udělali.

Jste mnohem víc než to, co si myslí ostatní, nebo dokonce než to, jak vám vaše vnímání vytváří váš vlastní obraz.

Nikdy byste nemohli být přesně změřeni tím, co vlastníte nebo co postrádáte.

Jste víc než součet vašich odžitých let, a tudíž nemůžete být poutáni k představám o mládí nebo stáří.

Jste dítětem říše věčnosti.

Jste více než svobodní, rozvedení, ovdovělí nebo sezdaní.

Jste mnohem víc než vaše příslušnost k pohlaví.

Tyto atributy jsou hmatatelnými výrazy struktury, která zastřešuje váš skutečný život. Jsou to vztahové síly a hmotná vlastnictví. Je to podobné jako s kusy oblečení, které nás přikrývá, a tělem, které nás chrání. Představují jen to, jak se náš život jeví, ale nejsou jeho zdrojem.

Pokud by můj dům zpustošil požár a pozřel veškerý obsah, ale já bych unikla plamenům, můj život by zůstal neporušený.

Duch

Já jsem živým duchem.

Vy jste živým duchem.

Byli jsme stvořeni podle obrazu Božího a Bůh je duch.

Ačkoli je neviditelný, tento duch je stejně reálný a blízký jako samotný dech, který vdechujeme a vydechujeme. A přesto je něčím hlubším, než je průchod vzduchu plícemi. Je to rozněcování od Boha, prodlévajícího uvnitř nás. Bůh ohně a lásky stravuje vše, co brání vyjádření a přijímání Jeho lásky.

Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě.”

(Jan 4:24)

Bůh je duch. Bůh je pravda. Proto ho uctíváme jak v duchu, tak v pravdě.

V současné době se porušené hranice našich lidských struktur jen špatně shodnou s našimi duchy. Napětí mezi naší touhou po uvolnění a realitou našeho pozemského omezení je často právě tím faktorem, který probouzí touhu po *více*.

Když jsme byli malí, tato frustrace nás nutkala k růstu. Tento faktor, který je mimo náš vliv, je tím, co nás nutilo začít se převalovat nebo plazit. Po určité době i tyto pohyby už přestaly stačit. Proč trávit dny koukáním na podlahu? Naší odpovědí bylo, že jsme opustili bezpečí a rychlost plazení, zvedli jsme se a postavili se na nohy. Takto se nám rozšířil obzor a výhled, což nás na krátkou dobu uspokojilo, než jsme sebou zase plácli

zpátky na čtyři a lezli dál. Ale přišel den, kdy pouhé stání na dvou nožkách a následný pád na čtyři přestaly stačit. Zvedli jsme hlavu, abychom mohli vykročit vzpřímeně.

Mladí i staří, všichni jsme frustrovaní limity a limity jsme i zrazováni. Takže, proč bychom si měli myslet, že lidská fyzická zkušenost by mohla mít moc uzdravovat lidského ducha? Emocí se dotknout můžeme a i naše tělo může být potěšeno, ale naše tělesná slupka nemůže dosáhnout na ducha.

A přece je to samotný dech Božího Ducha, který oživuje vše, čeho se dotýká, a dává nám schopnost pociťovat. A je to duch, který rozněcuje tělo, jak to říká Jakub:

◆
JEHO HLAS
PROMLOUVÁ
ŽIVOT.

Takže:jako je tělo bez ducha mrtvé...

(Jakub 2:26)

Jakmile duch opustí tělo, tělo je taženo zpět do pozemské říše, ze které bylo zformováno. Duch je vše, co dává tělu život a smysl, a bez jeho přítomnosti je tělo nuceno k rozkladu. Existuje však ještě jiný druh smrti, o němž mluví Jakub a Pavel - mrtvá víra.

... stejně tak je mrtvá i víra bez skutků.

(Jakub 2:26)

Litera totiž zabíjí, ale Duch oživuje.

(2. Korintským 3:6)

Neusazujte se v náboženství, v němž není Boží přítomnost, v tom, že otáčíte stránky Bible bez větru jeho Ducha. Jeho hlas promlouvá život. Limity litery zákona netkví pouze v pro člověka nemožném dodržování náboženských zákonů - zákon také obsahuje to, co do naší tělesnosti vepsala lidská kultura.

Jsou to nálepky a my jsme povzbuzováni, abychom je nosili. Dokud nespátříme, že žítí podle nálepek a litery znamená smrt, budeme se i nadále obracet kvůli správné věci k nesprávnému zdroji. Potřebujeme někoho, kdo by promluvil z ducha k duchu, do hlubin naší touhy, a vnesl jas do našeho lidského zmatku. V naší kultuře existuje příliš mnoho her se zakouřeným zrcadlem. Lidé se nechají rozptylovat iluzemi, zatímco za oponou řídí všechno to, co vidíme a slyšíme, operátor. Možná se skrýváte za tou oponou a snažíte se, aby věci nějak vypadaly, i když ve skutečnosti zoufale toužíte být spatřeni. Pravdivě spatřeni. Náš Bůh vidí.

Bůh, který se vznáší

Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. Země pak byla pustá a prázdná, nad propastí byla tma a nad vodami se vznášel Boží Duch.

(Gen. 1:1-2)

Od samého začátku byl náš Bůh Stvořitelem. Když byla země zajatá a obestřena beztvarou prázdnotou vody a temnoty, která tajila vznešený klid hlubin... Bůh se přiblížil. Místo toho, aby se zklamaně odvrátil nebo se distancoval od beztvaré, neúrodné propasti temných vod, Duch Boží se nad ní vznášel.

Tady se chci pozastavit a vykreslit pár obrazů kolem toho slova *vznášel*.

Hebrejské slovo pro *vznášení*, *rachaf*, evokuje překrásný obraz a je nejlépe přeložitelné jako “prodlévat nebo vznášet se způsobem, který je zároveň jemný a v srdci uchováající.” Rabínská poznámka, glosující toto slovo *vznášení*, uvádí “jako holubice.”¹

Rachaf také znamená “třepotat se nad.” Slovo můžeme znovu uvidět v tomto odkazu:

V pouštní krajině ho našel, v pustině divé, kvílící.
 Obklopil jej a pečoval o něj, jak oko v hlavě chránil
 jej. Jako když orlice bdí nad hnízdem a *třepotá se nad*
 (Bible 21: *vznáší se nad*, pozn. překl.) *svými mladými*,
 křídly rozpjatými v pádu chytí je a dál je nese na svých
 perutích.

(Deuteronomium 32:10-11)

Tento odkaz ukazuje na přirovnání, kdy Bůh chrání a stará se o děti Izraele jako orlice, která se stará o svá mláďata. Duch Boží se nad nimi vznášel a chránil je, jak je vedl z místa zpusťování do země zaslíbení.

Nemůžu si pomoci, ale představuji si něžnost matky, jak se sklání nad postýlkou svého spícího dítěte, které se podrážděně převaluje kvůli noční můře. Jsme ochotní nechat se vzbudit?

—◆—
**BŮH JE
 SVĚTLO
 PROSTÉ STÍNŮ.**

A zatímco se Boží Duch vznášel a přikrýval, promluvil. Obezřetně volil slova. Neukazoval zpátky na realitu beztvareho, prázdného prostoru temnoty. Uvolnil to, co zformovalo věci, které měly povstat. Tváří v tvář chaosu a temnotě Bůh vyvolal probuzení. Tváří v tvář finalitě temných vod promluvil úsvit, nový začátek, den. Bůh promluvil světlo.

Bůh řekl: “Ať je světlo!” – a bylo světlo. Bůh viděl, že světlo je dobré, a Bůh oddělil světlo od tmy.

(Gen. 1:3-4)

Objevilo se světlo a bylo to dobré. Hebrejské slovo pro toto světlo má svůj původ v Bohu, což není překvapující, protože Bůh je světlo prosté stínů. Nejednalo se o umístění slunce. Tato událost přišla ve stvoření až později. Toto světlo vycházelo z Boha a dosáhlo až k temným zákoutím země. Jedna věc je

držet v ruce baterku a úplně jiná je být zdrojem světla. My jsme nositeli světla. Ale Bůh *je* světlo. Rozzařování světla je už v jeho samotném dechu.

Proto promluvil svou samotnou podstatu do naší země a bylo to dobré, protože... *Bůh je dobrý.*

Hebrejské slovo, které je zde v Genesis 1 použito pro dobrý, je vyjádřitelné mnoha anglickými slovy: *kejšžený, žádoucí, schopný, zdatný, laskavý, mravný a stále hodnotnější* je jen pár příkladů z mnoha. Když bylo uvolněno světlo, do země byly zasety všechny tyto plus další atributy. Tato geneze ustavila zemi jako atraktivní, produktivní prostředí, laskavé a morální vůči svým obyvatelům, každým rokem se mělo stávat stále hodnotnější. Začal účinkovat vzor Boží dobrotivosti.

Nemáme žádný jistý způsob, jak zjistit, jestli tento původ pozemského světla začal explozí, nebo jestli se intenzita světla pomalu zvyšovala, jako s úsvitem nového dne. Co víme určitě, je to, že tím světelným zdrojem byl Bůh, to světlo bylo dobré, a že to světlo bylo odděleno od tmy.

Bůh nazval světlo “den “ a tmu nazval “noc “. Byl večer a bylo ráno, den první.

(Gen. 1:5)

Jakmile bylo uvolněno světlo, věci se daly do pohybu. Dalším krokem bylo, že Bůh rozdělil vody v prostoru tím, že vytvořil atmosféru a polštář vod pokrývajících Zemi. Jakmile bylo toto ochranné prostředí na svém místě, vynořily se věci, které byly dlouho ponořené a skryté v temných hlubinách a nyní vyšly na světlo.

Bůh řekl: “Ať se vody pod nebem shromáždí na jedno místo a ať se ukáže souš! “ – a stalo se. Bůh nazval

souš “země “ a shromáždění vod nazval “moře “.
A Bůh viděl, že je to dobré.

(Gen. 1:9-10)

Co bylo skryto, bylo odhaleno. Pevnina už tu byla dávno, byla jen pokrytá vrstvou temné vody a čekala na své vynoření. Představuji si, jak země zatajuje dech a s nadějí sleduje, jak se skrze čerící se vody objevuje světlo. Čekala na slovo Boží, až ji povolá. A země začala překypovat životem.

Tehdy Bůh řekl: “Ať země zplodí zeleň:byliny nesoucí semeno a různé druhy plodných stromů nesoucích ovoce, v němž je jejich semeno na zemi! “ – a stalo se.

(Genesis 1:11)

Následujícího dne byli nastoleni vládci dne a noci, slunce, měsíc a hvězdy. To znamená, že všechny živé bytosti ze začátku rostly pod hřejivou a zlatou září světla Božího. On byl tím zdrojem světla, stejně tak jako se jím jednoho dne znovu stane.

Nebude tam noc, takže nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť je osvětluje Pán Bůh; a budou kralovat na věky věků.

(Zjevení 22:5)

Jakmile byly ustanoveny vlády a říše slunce a měsíce, Bůh promluvil k panstvím vody a oblohy a povolal ryby a létající tvorstvo vzdušných prostor. Hlubiny oceánů a prostory oblohy se jen hemžily jejich třepotáním a zápolením. Tam, kde se kdysi vznášel Duch Boží, se nyní třepotala stvoření. Následující den byl vyhrazen životu, který chodil po zemi.

Bůh řekl: “Ať země vydá různé druhy živočichů:různé druhy dobytka, drobné havěti i polní zvěře! “ – a stalo se.

(Gen 1:24)

Moře, vzduch a země, každý z těchto živlů vygeneroval podle svého druhu a povahy. Byl to čas, kdy Stvořitel tvořil ke svému obrazu.

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu
Božímu stvořil jej; jako muže a ženu stvořil je.

(Gen 1:27)

Lidstvo bylo stvořeno podle jeho obrazu. Zajímalo by mě, jestli opravdu chápeme tu výsadu, že jsme zformováni jako odraz našeho mistrovského Stvořitele.

Můžeme se jen dohadovat o tom, jak velkolepě vypadala všechna stvoření před pádem. A přesto se nemohla přiblížit takovému obrazu Boha, jaký je vetkán do nás. Neříkám to jen tak. Vím, že je to pravda. Lidé o tom pochybují, protože ve skutečnosti nemůžeme spatřit, kým opravdu jsme. Jako muži a ženy jsme byli stvořeni velkolepě.

Hospodin Bůh pak z prachu země zformoval člověka
a do jeho chřípí vdechl dech života. Tak se člověk stal
živou bytostí.

(Gen 2:7)

Nejprve Bůh stvořil, pak vdechl život. Tím, že Stvořitel použil prach této světlo rozdmychávající říše, umožnil člověku, aby obsáhl Jeho vlastní dech. *Jsem, který jsem* vdechl svůj život do formy člověka a to, co bylo jen skořápkou, obživlo. Když byl nejprve stvořen Adam, byl celistvý. Co do fyzické formy byl dokonalý a v člověku byly duch a duše jednotné. Adam a Eva byli dokonalí.

Neděste se nad tím, co jsem právě řekla. Ani nedovolte, abyste se kvůli tomu nadmuli arogancí. Dovolte Božímu královskému ustanovení původního záměru s námi, abychom byli nositeli obrazu Nejvyššího Boha, aby jeho závažnost ulpěla

na vašich ramenou. V přestupku Adama a Evy jsme se propadli hlouběji, než abychom se kdy mohli sami dostat zpátky. Nyní, ukryti v našem nezdolném útočišti, Kristu, Kameni úhelném, jen slabě odrážíme to, čím jsme byli, a čekáme pro slavnou naději na to, čím se jednoho dne staneme. Jak to přiléhavě popsal C. S. Lewis:

“Vy pocházíte z Pána Adama a z Paní Evy,“ řekl Aslan.

“A to je obojí dostatečnou ctí, aby to pozvedlo hlavu nejubožejšímu žebrákovi - i dostatečná hanba, aby se sklonil i ten nejmocnější císař na zemi. Buďte spokojeni.”²

Byli jste stvořeni pro intimní, duchovně naplněné spojení s Otcem.

Jsme děti půdy, a byli jsme zformováni z prachu země dlouho poté, co v našem světě došlo k pádu. Náš duch oživil, když jsme byli znovuzrozeni, ale naše mysl a těla potřebují svatyni a obnovování.

Zjevuje věci skryté v hlubinách, on ví, co leží v tmách,
a světlo u něj přebývá.

(Dan 2:22)

Při pádu bylo tohle intimní protkání duše a ducha rozerváno. Abychom to lépe pochopili, mohli bychom to přirovnat k nádobě, která je sice zde, ale není už plná. Ačkoliv Jeho dech zachovává naši konstrukci, nosíme v sobě povědomí o svém oddělení, o své prázdnotě. Dýcháme díky Němu, ale plytkost každého dechu nám prozrazuje, že kdesi existuje i více, protože nás to nenaplňuje. Bez *Božího ducha* žijeme jako ti, kteří jsou na životní podpoře. Teď se musím svěřit s tím, proč jsem věnovala čas a prostor, abych vám odhalila záležitosti kolem stvoření

◆
V PŘESTUPKU
ADAMA A
EVY JSME SE
PROPADLI
HLOUBĚJI,
NEŽ ABYCHOM
SE KDY MOHLI
SAMÍ DOSTAT
ZPÁTKY.

tímto způsobem. Mám pocit, že Duch Boží se chce vznášet nad některými oblastmi ve vašem životě. Chce provést úpravu ve stylu knihy Genesis. Chce:

Rozzářit vás svým světlem (2K 4:6)

Oddělit světlo od temnoty (2K 6,14)

Vytvořit ochrannou klenbu nad vaším životem (Ř 4:7-8)

Svinout temnou hlubinu vody a dát se objevit suché zemi (Žd 11:29)

Uvolnit semena zasypaná ve vaší půdě, aby mohla vzklíčit a přinést ovoce (Marek 4:20)

Vyvolat život a zázraky ve vašich hlubokých vodách (Jan 7:38)

Osvobodit vaše srdce od strachu, aby mohlo vzlétnout ve víře (Matouš 6:22; Marek 6:50)

Ohromit vás kreativitou jeho obrovského stvoření (Ž 19:1-6)

Vdechovat život, Jeho život, do míst zasažených hříchem, znovu splétat ducha a duši a uzdravovat vše, co bylo roztrženo a rozerváno (Jan 20,21-22, Kol 2:2)

Dokonce i nyní touží náš Stvořitel po tom, aby se přiblížil a stanul tváří v tvář jakémukoli místu, zahalenému do temnoty nebo mlhavých zmatků, a zalil ho světlem. Jeho Duch se vznáší nad beztvarymi, prázdnými místy našich životů. Není nevšimavý vůči naší bolesti ani odrazen naším stavem. Vidí, jak zápasíme se zmatením. Nestáhne se zpátky, když nás vidí zápat. Jeho Duch se přibližuje, čeká, prodlévá, tak jemně, jako matka vedle vyděšeného nebo neklidného dítěte, jako orlice, třepotající se nad hnízdem líhnoucích se mláďat, napjatě sledující, jak se proklubávají z omezení tenkých skořápek.

Později se orlice vznáší znovu, když se učí létat. Toto je ta nezničitelně intimní, vytrvalá povaha našeho Stvořitele, který je zároveň kolem nás i v nás. Tato intimita nenechává žádný prostor potměným místům, takže se neskrývejte. Váš Otec vidí a miluje vaše skutečné “já “. Věřte, že ten, kdo vás stvořil, bude do vás také vdechovat svůj život.

 INTIMITA
 NENECHÁVÁ
 ŽÁDNÝ
 PROSTOR
 POTEMNĚLÝM
 MÍSTŮM,
 TAKŽE SE
 NESKRÝVEJTE.

Intimita přináší celistvost

Jednou z věcí, které Bůh nemůže udělat, je lhát.

Nebude opakovat lži, které o vás říkají druzí.

Nedovolí, aby lež, kterou pronášíte sami o sobě, byla považována za pravdu.

Nedovolí, aby se nálepka stala vaším omezením. V jeho přítomnosti každá nálepka odpadne, dokonce i ty, které jste si na sebe napsali vy sami.

Nazývá vás jménem, nikoli názvy, kterými jste nazýváni.

Nazývá vás jménem, které vidí Duch, když se vznáší.

Stojí tváří v tvář vašim nejhlubším touhám i nejtemnějším obavám.

Vidí nezformovaná místa.

Vidí zklamané naděje.

Vidí mlhavá oblaka zmatku.

Vidí vřavu lidstva, jak se zmítá v krizi.

Slyší nářky vyděšených a osamělých.

Cítí bolest stranicích se a izolovaných.

Vidí léčku hříchu a hanby.

Vidí spousty vod, které hrozí ničivými záplavami.

Vidí skrze temnoty, které překryly barvy vašeho světa stínem.

Vidí toto všechno a promlouvá světlo.

Někteří vás mohou nazývat dívkou. On vás nazývá dcerou.

Někteří vás mohou nazývat selháním. On vás nazývá dcerou.

Můžete sami sebe nazývat heterosexuály, transgendery, asexuály, lesbami nebo čímkoli jiným z toho obrovského sortimentu nálepek. On vás nazývá podle svého.

Slovo *dcera* znamená víc a jde hlouběji než k pouhému označení biologického rodu.

Slovo *dcera* je intimnější než označení vaší sexuální orientace.

Dcera je to, čím jste svému Stvořiteli.

Bůh se na nás neobrací jako na dívky nebo chlapce.

Nazývá nás dcerami a syny.

V každém z nás existují intimní místa, kterých se může dotknout pouze on sám. Existují v nás místa, která byla stvořena, aby reagovala na Božího Ducha. Přivoláváme jeho dotek pokaždé, když zašeptáme jméno Ježíš.

Nevím, jestli naše planeta vykřikla, když se ponořila do hlubin vodního hrobu. Nevím, proč se pak Duch Boží rozhodl, že se bude vznášet. Co ale opravdu vím, je to, že nyní je nám

Duch Boží blízko jako šepot, a jen čeká, aby nás obklopil a přitáhl si nás blíž k sobě.

V Novém zákoně zaznělo srdce Stvořitele ozvěnou v těchto Ježíšových slovech:

Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posíláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.

(Matouš 23:37)

Jak tragická jsou slova “nechtěli jste.”

Dokonce i nyní se Boží Duch vznáší a čeká, aby mohl promluvit pokoj do bouří a utišit nářky našich kvílících pustin. Čeká a touží nás obklopit ochranou a teplem svých křídel. Chceme to? Pozveme Svatého Ducha, který se vznáší, aby přišel blíž? Dovolíme mu přikrýt nás? Budeme vytrvávat v pokusech přikrýt se sami, i když tím odkrýváme druhé? Budeme svému Stvořiteli naslouchat?

Intimita je součástí naší hluboké a zoufalé lidské touhy jednoduše někam patřit.

Toužíme patřit... protože jsme byli stvořeni, abychom někam patřili.

Prahneleme po intimitě... protože jsme byli pro intimitu stvořeni.

Potřebujeme milovat a být milováni... protože jsme byli pro lásku stvořeni.

A také - láskou jsme byli stvořeni.

Pravdou je, že máme tendenci některé věci příliš zjednodušovat a jiné komplikovat. Pokud jde o příslušnost

k pohlaví, děláme obojí. Žijí v ženském těle, ale v té nejhlubší rovině jsem duchem. Všichni jsme duchovní bytosti s poměrně drsnou lidskou zkušeností. Tato země není naším domovem, takže by nás nemělo překvapovat, že se naše těla občas cítí nepříjemně, omezeně a sevřeně. Nikdy se nebudou cítit jinak, dokud nebudou naše smrtelné, porušitelné schránky vloženy do nesmrtelných těl. Jsme semeny, čekajícími na uvolnění. Pak a teprve potom zjistíme, kým a čím opravdu jsme.

Všichni jsme roztržštění. Sounáležitost s jinými roztržštěnými lidmi nespraví naši roztržštěnost o nic víc, než by pouhý sexuální zážitek naplnil naši touhu po důvěrnosti. Pokud by tohle bylo možné, pak by prostitutky a sexuálně závislí byli těmi nejnaplněnějšími lidmi na této planetě. (Myslím, že se všichni shodneme, že to není ten případ.) Avšak, je zde Ten, komu patříme, Ten, který dokáže uzdravit naši roztržštěnost i naplnit naši potřebu intimity. Je to Boží Duch, který se vznáší a dělá nás znovu celistvými.

Vzpomínáte si na verš z 2. kapitoly Daniela, kde se kámen nedotčený lidskýma rukama stane horou? Toto téma znovu zazní v knize Izajáše:

V posledních dnech se přihodí, že hora Hospodinova domu bude čnít nad horské vrcholy, vysoko nad všechny výšiny. Pohrnou se k ní všechny národy, zástupy lidí půjdou se slovy:

“Pojďme, vystupme na horu Hospodinovu, k Bohu Jákobovu – do jeho domu! *Bude nás vyučovat cestám svým a my budeme chodit jeho stezkami.*” Ze Siónu bude znít Hospodinovo učení, z Jeruzaléma se jeho slovo rozšíří.
(Izajáš 2:2-3)

Bůh nám ukáže, jak pracuje, abychom mohli žít podle toho, k čemu jsme byli stvořeni. Byli jsme stvořeni pro nepohnutelnou, nezdolatelnou intimitu, která se nenechá odradit našimi nejhlubšími touhami, ani odstrašit našimi nejprimárnějšími obavami. Pokud se ptáme, ukáže nám světlo jeho dobrotivosti. Zastavte se, popřemýšlejte a dovolte Jeho světlu, aby vás rozzářilo.

Drahý nebeský Otče,

odvažuji se domnívat, že nejsi vzdálený ani odsuzující; jsi blízko. V hlubokých vodách mého života jsou ponořené věci, které už nevidím. Dovoluji Ti promluvit do mého života. Uvolni své světlo a odděl ho od jakékoli temnoty a zmatku v mém životě. Přijímám Tvé označení dcery. Ukaž mi způsob, jak pracuješ v mém životě, abych mohla žít životem, pro jaký jsem byla stvořena... pro Tvoji slávu. Ve jménu Ježíš, amen.

3

NEZNIČITELNĚ STÁLÝ

Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

Židům 13:8

Vmém životě je volný víkend raritou. Víkend, který mám sama pro sebe, je zázrak. Nicméně přiznávám, že se skrývám. Slyším vás, jak se ptáte: před čím?

No, touto knihou, vlastně.

Není to pouhá prokrastinace, která mě mrzí, ačkoli připouštím, že v této dovednosti dokážu excelovat. Ne, lekám se něčeho mnohem hrozivějšího, než jsou termíny.

Nejsem si jista, že jsem kdy cítila takovou závažnost poselství nebo potřebu ho předat. Mám takový pocit naléhavosti nejen kvůli volbě správných slov, ale také pro jejich správný tón. To je moje nejupřímnější modlitba, abych, jakmile najdu slova i Písma, sestavila je takovým způsobem, že nebudou jen čtena... ale také přijata, od přítelkyně a matky, která chce, abyste věděli, že jste milováni za hranice veškeré představivosti a měřítek.

Dnes začínám znovu řešit to, čeho jsem se dotkla a zase se odtáhla už mnohokrát. Jsem sama se svým notebookem, nečeká mě žádná schůze, žádná událost, za kterou bych se schovala. Je sobota, můj úřad je zavřený a já jsem daleko od domova za tímto výhradním účelem psaní. Brzy ráno jsem sedla na kolo a zajela na farmářský trh pro zásoby dobrých čerstvých potravin na příštích pár dnů. Jsem vyzbrojena čerstvým křupavým bochníkem parmazánového tymiánového chleba. Začnu tím, co slyším v duchu už celé ráno: “Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, já se neměním.”

Probudila jsem se do těchto slov. Celé ráno mi to prohlášení rezonovalo v hlavě. Nakonec jsem ho napsala do svého deníku. Obvykle jakmile jednou myšlenku zaznamenáte a tím ji vezmete na vědomí, umlčíte její naléhavost. Jenže dnes zapsaná slova neutichala. Hledala jsem ten verš v Písmu. Našla jsem jeho kratší verzi v Malachiášovi: “Já Hospodin se neměním – proto jste, synové Jákobovi, nebyli zničeni.” (Malachiáš 3:6).

◆

**BŮH SE
NEMĚNÍ.
NEMUSÍ SE
MĚNIT.**

Rozebrala jsem tu větu po kouscích a úsecích, zatímco jsem seděla venku a sporádala už téměř polovinu bochníku.

První slova, která jsem zkoumala, byla to, co jsem zaslechla jako poslední: “Já se neměním.”

Bůh se nemění. Nemusí se měnit. On je oddaný. Je v něm všechno. Jeho odezva vůči nám je založena spíše na tom, kým je On sám, a ne na tom, kým jsme nebo nejsme my. Díky Bohu, protože kdyby se Bůh změnil, měli bychom všichni problém.

Je uklidňující vědět, že Bůh se nemění, a je dost alarmující uvědomit si, že pokud by se změnil... znamenalo by to naše úplné zničení.

Malachiáš je poslední knihou Starého zákona. Tento verš těsně navazuje na prvních pět veršů 3. kapitoly, kde se popisuje, jak Bůh vyšle posla, aby připravil cestu jako zlatníkův oheň a prادلákův louh. Oba obrazy, oheň i louhové mýdlo, předkládají agresivní prostředky, které testují a čistí. Přestože se náš Pán nemění, je odhodlán proměnit nás ve všechno to, k čemu jsme byli stvořeni.

Samotná skutečnost, že Bůh se nemění, měla by nám dodávat povzbuzení k víře, že my se změnit můžeme! On je důsledně dobrý a věrný.

Když byli moji synové malí, přirozeně zkoušeli posunovat svoje i moje limity. Nebylo to vždycky tak, že by chtěli rovnou prosadit svou vlastní cestu. Někdy chtěli poznat své skutečné hranice. Opravdu jsem myslela vážně to, co jsem jim řekla? Kolikrát jsem jim musela opakovat 'jestli tím balónem bouchnete znovu do domu, tak o něho přijdete', než o něho skutečně přišli? Bude to dotažené až do konce, anebo to jsou jen marné hrozby?

◆

**SAMOTNÁ
SKUTEČNOST,
ŽE BŮH SE
NEMĚNÍ,
MĚLA BY NÁM
DODÁVAT
POVZBUZENÍ
K VÍŘE, ŽE MY
SE ZMĚNIT
MŮŽEME!**

Pokud jsem bývala nedůsledná, byl z toho pro všechny zúčastněné jen zmatek. Pokud jsem řekla něco, když jsem byla veselá a něco jiného, když jsem byla unavená, neexistoval způsob jak zjistit, co bych mohla říct, když bych byla v jiné náladě. Jestliže jsem jim řekla jednu věc v přítomnosti druhých lidí a jinou v soukromí, nebyli si jistí, kam jsem tím mířila. Dokud jsem nezačala být důsledná, bývali váhaví nebo dokonce neposlušní.

Nedávno jsem si telefonovala s někým, koho jsme pozvali do našeho světa, aby nám pomohl otevřít více možností i pro ostatní v naší organizaci. Zeptal se mě, proč mi chybí důvěra

pro jednu oblast v naší organizaci, když mám naprostou důvěru pro jinou. Uvědomili jsme si, že se to odvíjí od nedostatku vyjasněnosti. Jaká byla moje role? Nebyla jsem si jistá, kde jsem měla mít autoritu a kde ne. Když nevíte co očekávat, pak nevíte jak jednat.

Byli jsme stvořeni pro jasnost. Bůh to ví. Bůh je stálý a důsledný ve své podstatě. Bůh je dobrý. Bůh koná dobro. Dává nám to, co je dobré. Nemáme žádný důvod dovolit pochybnostem, aby zastínily naše myšlení.

Všechno dobré a dokonalé je dar shůry od Otce světél,
u něhož není žádná změna, žádný proměnlivý stín.

(Jakub 1:17)

Bible Message parafrázuje druhou polovinu verše Jakuba 1:17 takto: “V Bohu není nic podvodného, nic pokryteckého, nic nevypočitatelného.” Náš Otec se nás nesnaží napálit nebo dostat tím, že by říkal jednu věc, zatímco ve skutečnosti by myslel něco jiného. Neřekne nám jednu věc do tváře a jinou za našimi zády. Náš Bůh je spolehlivý a otevřeně promlouvá konzistentní zvěst ke všem.

Další pasáž z Písma, která vyjadřuje jeho neselhávající důslednost, je Numeri 23:19:

Bůh není člověk, aby lhal, není lidský syn, aby litoval.
Promluví snad, a nedodrží to, řekne snad něco, a
nesplní?

Bůh nelže. Nemění názor. Udělá to, co řekl, že udělá. To, co promlouvá, bude plně uskutečněno. Něco může vypadat jinak nebo se to dostaví později, než jsme očekávali, ale stane se to.

Bůh je naše nezničitelná, nepohyblivá hora, neměnná Skála, která se pne do výše, takže můžeme pozvednout svoje oči a vědět, že je pořád tam. Protože je neměnný, Jeho Slovo a Jeho cesty jsou vzájemně konzistentní, důsledně v souladu. Nemůže říkat jednu věc a pak jednat jiným způsobem. Ve všech svých vyjádřeních je jednotný.

Litera toho, co bylo řečeno ve Starém zákoně, může vypadat odlišně ve své aplikaci v Novém zákoně, ale nikdy ne její Duch. Podle abrahamské smlouvy byla obřízka povinná pro každého muže, ale poté, co se evangelium rozšířilo mezi pohany, už přestala být povinná. Pavel to vysvětluje takto:

Obřízka má totiž cenu, jen pokud dodržuješ Zákon. Pokud Zákon porušuješ, z tvé obřízky nic nezbylo. Kdyby neobřezaný člověk dodržoval ustanovení Zákona, nebude se mu to počítat za obřízku? Není tělesně obřezán, ale plní Zákon, a tak odsoudí tebe, který i s literou a obřízkou Zákon porušuješ.

Pravý Žid totiž není ten, kdo je jím zjevně, a pravá obřízka není ta zjevná na těle. Skutečným Židem je ten, kdo je jím v nitru a má srdce obřezané Duchem, ne literou. Takový dojde chvály, nikoli od lidí, ale od Boha.

(Římanům 2:25-29)

K čemu je dobré vnější znamení, pokud není doprovázeno vnitřní proměnou? Vždyť skutečná vnitřní proměna nevyžaduje vnější zachovávání zákona. Ve finále šlo Bohu vždy o obřezané srdce.

Je to intimní záležitost, v níž se snoubí srdce Otce s duchem Zákona, výsledkem pak je poslušnost. Duch Zákona se bude vždy vztahovat na požadavky těla. Ale Duch Svatý nás

zmocňuje způsobem, jakým by to Zákon nikdy nedokázal. Bůh nezměnil svůj názor... změnil naše srdce. Přečtěte si, co řekl Mojžíšovi:

a prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají má přikázání.

(Deuteronomium 5:10)

A znovu:

Kéž by jen měli takové srdce, aby mne po všechny dny ctili a zachovávali všechna má přikázání, aby se jim i jejich dětem navěky vedlo dobře!

(Deuteronomium 5:29)

Skrze celou smlouvu s lidstvem tou vítěznou kombinací vždy byla láska a poslušnost. Láska nás zmocňuje k poslušnosti. Bůh nás toužil zaplavit nevysychající láskou a ne převálcovat seznamem nesplnitelných zákonů. Kdyby se k nám Bůh chtěl vztáhnout a změnit naše srdce už kdysi dávno na úpatí hory Sinaj, udělal by to. Místo toho ale poslal Ježíše, aby nám ukázal své srdce. Jakmile byla odhalena Jeho láska k nám, jediné zákony, které byly nezbytné, byly zákony lásky. Znovu čteme:

—◆—
**POSLAL JEŽÍŠE,
 ABY NÁM
 UKÁZAL SVÉ
 SRDCE**

Ježíš mu odpověděl: “Nejdůležitější je: ‚Slyš, Izraeli – Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Proto miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné přikázání není důležitější než tato dvě.”

(Marek 12:29-31)

Deset přikázání Starého zákona bylo rozepsáno do množství morálních zákonů, obřadních zákonů a civilních zákonů a přesto Ježíš řekl: “ V těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.” (Matouš 22:40).

Já jsem

Další část věty, kterou jsem si rozebrala, byla slova “Já jsem“, což je ve skutečnosti samo o sobě věta holá. A je to věta, která odpovídá na mnoho otázek, které my lidé klademe.

“Bože, jsi tam? “

On odpovídá: “Já jsem.”

“Postaráš se o tohle? “

Znovu nás ujišťuje: “Já jsem.”

Je současně v naší minulosti, současnosti i budoucnosti jakožto “Já jsem.”

Byl věrný, protože je věrný. Bude věrný, protože vždy byl a zůstává věrný. Protože je... Já jsem.

Jak jsem napsala v knize *Bez soupeře*, koncept Nejvyššího Boha, velkého Já jsem, mě úplně dostal. Ve věku, kdy je tolik lidí posedlých objevováním vlastní identity, mělo by být úlevou pro nás pro všechny dozvědět se, že naši identitu objevíme v Tom, který byl, je a má přijít. Naše identita je jako převzácný poklad, ukrytý hluboko v něm. Zjistili jsme, kým jsme, ve zjevení toho, čím jsme.

Jsem dítětem tohoto Já jsem.

Jste dítětem tohoto Já jsem.

Bůh se představil Mojžíšovi jako: “JSEM, KTERÝ JSEM“ (Exodus 3:14), což je způsob, jak říci: “Jsem kompletním ztělesněním všeho, čím jsem, s ničím částečným nebo chybějícím.”

Biblická verze krále Jakuba říká: “Jsem, jelikož abych byl “ (Exodus 3:14). Bůh existuje, protože existuje. Já existuji, protože existuje On. Protože existuje, není nevědomý. Bůh se ukázal Mojžíšovi, protože slyšel nářek generace, zotročené v krutém otroctví Egypta. Protože si toho byl vědom, zaangažoval se.

Obrátil jsem zřetel k vám i k tomu, co se vám děje v Egyptě. Prohlašuji, že vás odvedu z egyptského trápení (Exodus 3:16-17)

Když tak čtu a přemýšlím o našem *Já jsem Bůh*, vidím tři věci: Bůh vidí, Bůh ví, Bůh odpovídá. Tyto tři body říkají: “Jsem si vědom.” Nevím, kde jste, ale právě v tomhle okamžiku vás *Já jsem* vidí, ví, co se až dosud děje, a slibuje, že vás vysvobodí z vašeho utrpení i otroctví.

Je vším. Je počátkem i koncem a přesto je bez počátku nebo konce. Obsáhne každé písmeno od alfy po omegu, a přesto nemůže být popsán jakýmkoli množstvím slov, která by mohla kdy být z písmen sestavena. On je tímto Já jsem. Bůh je tímto důvodem důvodu.

Veškeré stvoření pochází ze Stvořitele. Protože on je... Já jsem. Protože existuje On... také ty jsi. Náš Stvořitel je naším počátkem a nejvyšším autorem naší identity. To znamená, že nikdo nemohl nikdy ukrást identitu v něm ukrytou. V Kristu, našem Adamantu, patříme Jemu, ne podle práva našeho přirozeného narození, ale z daru milosti a podle práva našeho znovuzrození.

Dalším útržkem věty, který mi vyvstal před očima, bylo slovo “Hospodin “ (angl. Lord, hebr. Adonaj, tj. Pán, pozn. překl.). Tento termín halí tohoto Já jsem do nadřazenosti, jako je tomu ve verši “Hospodina... on je Nejvyšší! “ (Žalm 7:18). Je to také termín používaný v souvislosti se jménem Jahve, jménem tak svatým, že podle Židů nesmí být vyřčeno. Toto

svaté a nejvyšší jméno je jeho identita, zahalená do jeho soucitu a milosrdenství.

Jsem vděčná, že Hospodin, Pán všeho, co je výsostné a svaté, je soucitný a milosrdný. Co kdyby tato konečná autorita byla nenávisným, bezohledným diktátorem? Pravdou je, že protože je Pánem všeho, je hoden i všeho mého. Protože je milosrdný a soucitný, chápe, že pro každého z nás představuje život cestu.

Když se poddáme všemu tomu, čím je (Pánem), náš život se rozšíří o jeho oblast. V něm se nestáváme méně sami sebou; spíše jsme osvobozeni k tomu, abychom se stali více tím, k čemu nás stvořil. Je pro nás těžké představit si smysl slova pán mimo oblast naší zkušenosti s lidskou hierarchií. Poznali jsme pozemské pány, kteří využívali svá postavení moci a autority ve svůj vlastní prospěch. V lidských dějinách často zrádné panstvo využívalo ty, kteří byli pod jeho vlivem. Ježíš varoval své učedníky před touto dynamikou v Matoušovi 20:25-28:

Ježíš je však zavolal k sobě a řekl: “Víte, že vládcové národů nad nimi panují a velikáni nad nimi užívají moc. Tak to ale mezi vámi nebude. Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem. Kdo by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem. Právě tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé.”

Panování Ježíše nás spíše pozvedá, než aby nás zadržovalo. Každý aspekt Ježíšova života sloužil a vykupoval.

◆

**KDYŽ SE
PODDÁME
VŠEMU
TOMU, ČÍM
JE (PÁNEM),
NÁŠ ŽIVOT
SE ROZŠÍŘÍ O
JEHO OBLAST.**

Náš Pán byl obnažen, abychom my mohli být přikryti.

Ježíš byl opuštěn, abychom my mohli dostat to, co bylo zaslíbeno.

Náš Pán byl zrazen, abychom my mohli být ochráněni.

Ježíš byl vyzdvižen ze smrti do života, abychom i my mohli být vyvýšeni.

Další část věty, na kterou jsem se podívala, zněla “Bůh tvůj“.

Nejsem si úplně jistá, proč jsem v duchu slyšela archaické “Bůh tvůj “ a nikoli “tvůj Bůh “. Snad to bylo způsobeno častým recitováním “Otčenáše “ v průběhu mého života. Nebo to může mít co dělat s nadčasovostí tohoto prohlášení.

Slovo *Bůh* zde označuje *Elohim*, Stvořitele, Soudce a Bojovníka. Pravdou je, že se nestal Bohem, až když já ho jím uznala. Mým Bohem Stvořitelem byl vždycky. Nepotřeboval mé uznání, aby mě poznal. Znal mě už dřív a nyní mě zná mnohem lépe, než já znám samu sebe. V tajnosti mě utkal a na tajném místě si mne namlouvá. Jako můj soudce mě zprostil viny za hřích a odňal mé nepravosti. Žalm 103:10-12 říká:

Nenakládá s námi, jak zaslouží náš hřích,
neodplácí nám podle našich vin.

Jako je vysoko nebe nad zemí,
tak velkou lásku má k těm, kdo ho ctí.

Jako je od západu východ vzdálený,
tak vzdálil od nás naše přestupky.

Boží láska je nezměřitelná a neměnná, neproniknutelná a odolná. Což nás vede zpět přímo k poslední větě, kterou jsem uslyšela: “Já se neměním.”

Stejně jako je Bůh neústupný v lásce, je v ní i milosrdný. Spoléhá na svou neměnnou povahu, ne na naši proměnlivou. V Žalmu 103:17 čteme, jak je jeho láska zaslíbena bohobojným. Bůh nehledá dokonalost, protože vně Krista, našeho nezničitelného Úhelného kamene, neexistují bezhříšní lidé! Hledá ale ty, kteří mají bázeň. Proč? Co to znamená, mít bázeň před Bohem v našich dnech žoviálnosti a neuctivosti?

Jedním ze způsobů, jak se projeví bohobojnost, je odklon od zla. V Prísloví 3:7 čteme:

“Sám sebe neměj za moudrého, cti Hospodina a vyvaruj se zla!“ Překlad bible Passion to říká takto:
 “Neboť přijde moudrost, když ho zbožňuješ s nedílnou oddaností a vyvaruješ se všeho, co je špatné.”

Když spojíme významy, nalezené v těchto dvou interpretacích toho stejného verše, dojdeme k závěru, že pohlédneme-li na něj v úctě a kultivovaném úžasu, odvracíme se tak od všeho, co je zlé a špatné. Úžas z neměnného nás změní.

Protože miluje, záleží mu na nás. Protože mu na nás záleží, je stálý.

Drahý nebeský Otče,

Ty jsi věrný a milující, i když já se bojím a nevěřím. Modlím se, abych Tě v neustále se měnícím světě poznala jako svou konstantu. Změň mě tak, abych odrážela Tvoji vytrvalou povahu a trvalou lásku. V nekonzistentním světě chci být konzistentní.

4

NEZNIČITELNÝ V LÁSCE

Největším štěstím života je přesvědčení, že jsme milováni; milováni kvůli sobě – jací jsme, nebo spíše i navzdory sobě.

Victor Hugo

B ylo to už před více než třiceti pěti lety, kdy mi John dal diamantový zásnubní prsten. Chtěl udělat oficiální záležitostí, že jsem jeho a on je můj. (Ačkoli už dlouho předtím všem říkal, že jsem jeho!). Aby mohl koupit prsten, jedl jen brambory a měsíce škulil jako lakomec. Dne 6. června 1982, na moje dvacáté druhé narozeniny, když jsme seděli u kašny v Dallasu, předal mi černou sametovou krabičku. Ruce i srdce se mi chvěly, když jsem ji otevírala. Uvnitř jsem objevila jediný diamant ve tvaru slzy, posazený na jednoduchý zlatý kroužek. Bylo to velkolepé. Podle mého názoru nikdy neexistoval krásnější diamant. Slzy mi vstoupily do očí, když jsem říkala “ano “ a kroužek si rychle navlékla na prst.

Vzpomínám si, že mi byl příliš velký, ale v žádném případě jsem ho nehodlala sundat! Té noci jsem spala s úsměvem na tváři a s prstenem na prstu. Byli jsme zasnoubeni!

Dalšího dne jsem se probudila a první věc, na kterou jsem se podívala, byl můj zasnubní prsten. Diamant, jiskřící v ranních slunečních paprscích a vrhající duhové mapy na jednotvárnou pokojovou stěnu, mi dával jistotu, že včerejší večer nebyl sen. V roce, kdy jsme se zasnoubili, se mezi Johnem a mnou odehrálo jisté drama. Po těch pár rozchodech zkraje našeho vztahu bylo dobré vědět, že jsme se pohnuli vpřed, co se týče závazku a odhodlání vzájemně se milovat. Když jsme šli s Johnem ráno do církve, blahopřála nám spousta lidí. Byla jsem velmi šťastná, když jsem jim podávala ruku a ukazovala prsten, ale to, co jsem ve skutečnosti stavěla na odiv, byla naše láska.

Je jisté, že ačkoli jsem pravák, v přítomnosti někoho jiného začala moje levá ruka přebírat vedoucí úlohu. Bydleli jsme v Dallasu, což znamenalo, že kolem budou vždycky větší diamanty, blýskavější, než byl ten můj, ty ale nebyly tím mým diamantem. Můj diamant vyprávěl příběh našeho nezničitelného odhodlání milovat jeden druhého. Slíbili jsme si, že podržíme jeden druhého v časech dobrých i zlých, v letech hubených i bohatých, v síle i ve slabosti, dokud nás smrt nerozdělí. Vyprávěl nový příběh lásky, která začala. A pro všechny z nás Bůh učinil totéž.

Bůh je láska.

Láska je přirozeností našeho Otce. Nemiluje nás proto, že musí; miluje nás, protože nemůže jinak, než nás milovat. Není to tak, že by nás Bůh ve Starém zákoně jen toleroval, aby se rozhodl milovat nás v Novém. Nerozhodl se nás milovat, protože mu to řekl Ježíš. Jeho láska k nám byla tím, co uvedlo naši záchranu do pohybu. Vydal svého Syna, aby vyjádřil svou lásku k nám. Jeho láska nemůže být přemožena odmítáním a sebenenávistí. Nikdy bychom ho nedokázali přesvědčit, aby nás přestal milovat, protože už dávno, ještě než jsme k tomu mohli cokoli říci, rozvinul svou lásku nad námi jako prapor a uvítal nás u svého stolu.

Bůh nemá lásku k nám. Bůh je láskou. Boží láska k nám je nezničitelná, nepřekonatelná, stálá a silnější než smrt.

Kdo je jako ty mezi bohy, Hospodine? Kdo je jako ty – mohutný ve svatosti, úžasný ve chvalách, konající divy? Napřáhl pravici, země je pohltila. Lid, jež jsi vykoupil, však láskou provázíš, svou silou zvolna vedeš jej až k příbytku své svatosti.

(Exod 15:11-13)

Bůh nás provází a vodí s láskou. Jeho láska je náš pravý sever, konstanta, podle které můžeme navigovat život. Bez ujištění této lásky snadno ztratíme cestu a sejdem z kursu. Ve finále je to jeho láska, co nás vede domů. Mojžíšův žalm v Exodu 15 byl napsán poté, co Bůh velkolepě zachránil svůj lid po stovkách let z egyptského útlaku. Známe ten příběh, ale to, co chci zdůraznit, je přídavné jméno spojené s Boží láskou: *stálý*. To je další ujištění, že jeho láska k nám je neochvějná. Plameny jeho lásky se nemihotají ve větru našich rozmarů. Jeho láska zůstává, i když my jsme nezodpovědní, nereagující a vzpurní. On tomu nemůže požehnat, ale i uprostřed toho všeho nás jeho laskavost vede k pokání a jeho láska neslábne. Jeho láska k nám není závislá na nás. Jeho náklonnost k nám se nemění podle našeho chování. Vždycky nás miloval. Vždy nás bude milovat. Nemůžeme si nijak zasloužit to, co jsme si nikdy nezasloužili, stejně jako nemůžeme zaplatit za to, co už bylo darováno.

◆

**VŽDY NÁS
BUDE
MILOVAT.
NEMŮŽEME
SI NIJAK
ZASLOUŽIT TO.**

I kdyby hory někam odešly, i kdyby se chvěly pahorky, má láska od tebe nikdy neodejde, smlouva mého pokoje se nezachvěje, praví Hospodin, jenž s tebou soucítí.

(Iz 54,10)

Jeho láska nás neopustí. Lidé mohou přicházet a odcházet, ale jeho stálá a nezničitelná láska zůstává. Protože je jeho láska nepohnutelná, jsme zahaleni do smlouvy pokoje. Ježíš, náš neústupný úhelný kámen, je knížetem pokoje. Ze svého království nejvyšší moci šeptá pokoj do každé bouře v našem těle a do každé bouře, která napadá naši mysl. Jeho soucit s námi nezná hranic. Můžeme být pokojní, protože neexistuje žádné popření jeho lásky k nám. Aby mohla být popřena jeho láska k nám, musel by Bůh popřít svou lásku k Synovi.

Díky jeho neústupné lásce k nám jsme byli vykoupeni v Kristu, našem Adamantovi. Můžete se zeptat: “Jak si můžeme být jistí, že je to pravda?” Jeho láska k nám může být spatřena:

“Bůh ale dokazuje svou lásku k nám: Kristus zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci “.

(Římanům 5:8).

Láska je volbou

Diamanty symbolizují více než jen potenciál manželské lásky; vyjadřují atributy lásky samotné. Stejně jako diamant i láska se formuje v lůně ohně a tlaků. Mohou existovat roční období, roky, nebo dokonce desetiletí, kdy je láska zakopána hluboko pod povrchem jako skrytý pramen. Víte, že je tam. Byla zasazena před lety hluboko v půdě vašeho života, přesto nevidíte její krásu ani necítíte její oheň... vše, co vnímáte, je to ševlení v podzemí.

Láska ve své nejryzejší podobě není pocit. Je to volba. Láska je důvodem, proč se vyčerpaná matka vytrhne ze spánku, aby zareagovala na vyděšený výkřik svého dítěte. Láska je důvodem, proč otec pracuje dlouhé hodiny, aby zabezpečil své děti. (A ano, láska znamená, že existují časy, kdy jsou tyto role obráceny). Věc je ta, že láska se dává, i když není opětována.

Jakmile si Láska zvolila, nemění názor.

Milujeme, protože láska si vybrala nás. Milujete, protože Bůh si vyvolil vás (1. Jan 4:19). A náš Otec miluje dokonce i tehdy, když my nemilujeme.

První láska

Bůh je a vždy bude naší první láskou. On si nás zamiloval jako první a tato první láska není nezralá; je nezničitelná. Nemiluje nás s nadějí, že budeme někým jiným. Nikdy neexistoval nikdo jiný, koho by s vámi srovnával... vždycky jste to byli vy. Bylo to vždycky kolektivní “my“, co miloval. Ačkoli my jsme si nejprve zamilovali jiné, on byl prvním, kdo nás miloval. Ale nakonec každý z nás objeví nezničitelnost naší první lásky, tuto stálou, nezdolnou lásku.

Možná existují oblasti, kde máte pocit, že vaše skutky změnily způsob, jakým vás Bůh vnímá? Možná existují místa a vzorce chování, ve kterých jste si zvykli být neposlušní nebo nedůslední?

Chápu. Utíkala jsem od jeho příliš velké lásky po mnoho let. Nechácala jsem, jaká jeho láska je. Argumentovala jsem tím, že kdyby mě opravdu miloval, dal by mi to, co jsem chtěla. Představovala jsem si, že mě láska jednoho z jeho synů udělá šťastnou tady a teď. Abych byla upřímná, co se týče mužů, měla jsem příšerný vkus. Vybírala jsem si takové, které bylo těžké potěšit, kteří se měnili v těžko udržitelné. Bůh pohlédl za má přání a zodpověděl mou největší potřebu. Jeho lásku.

Dal mi větší lásku než tu, která mohla být vyhrána nebo prohrána.

Stále si pamatuji na ten krystalický okamžik, kdy se mi jeho láska objevila před očima. Spatřila jsem ji před sebou. Rozpoznala jsem její paprsky, jako kdybych hleděla skrze plošky jediného diamantu, přičemž každá rovina ukazovala k tomu zlomku času, kdy jsem se znovuzrodila a zasnoubila svému Ženichu, Ježíši Kristu.

—◆—
**BOŽÍ LÁSKA K
 NÁM JE MNOHEM
 NEZNIČITELNĚJŠÍ
 NEŽ DIAMANT.**

Boží láska k nám je mnohem nezničitelnější než diamant. Nerozplyne se ve vakuu za uvolnění intenzivního světla. Její zaangażovanost vůči nám sahá hlouběji než prsten. Bůh by nikdy neučinil zaslíbení tak vzácné ve věci, která by mohla být někde založena nebo ukradena. Jeho nárok je ukryt a uchováván jako pečeť pokladu na jeho oblíbeném místě... na vašem srdci.

Tyto verše v Písni písní jsou záznamem intimní konverzace, vyhlašující věčná pouta vášně mezi milenci:

Jak pečeť na srdce si mě vtiskni,
 jak pečeť, co nosíš na paži.
 Láska je silná jako smrt,
 vášněň neúprosná jako hrob.
 Její plameny šlehají
 žářem nejprudším.
 Lásku neuhásí spousta vod,
 neodplaví ji říční proud.
 Kdo by lásku chtěl za celé jmění pořídít,
 jedině by se zesměšnil!

(Píseň písní 8:7)

Cítíte se v takové lásce nepohodlně? Možná je pro vás těžké představit si, že někomu stojíte za to, aby vás miloval takovou intenzitou. Možná pochybujete o své schopnosti opětovat takovou lásku. Ta slova nebyla napsána, aby zpochybnila lásku,

kterou jste zažili, nebo dokonce zpochybnila vaši schopnost milovat. Tento intimní průhled byl dán, aby podkryl vášnivý typ lásky, pro kterou jste byli stvořeni.

Je nemožné měřit Boží lásku k nám naší lidskou zkušeností. Žádný referenční bod v tomto padlém časoprostoru zde neexistuje. Ti, kteří měli štěstí v lásce, poznali jiskry, které vedly k něžnému teplu. Jiní poznali jiskry, které je nakonec zradily, jak byly v průběhu let jejich požáry přehlíženy a uhlíky lidské lásky se obrátily v popel.

Zřídka je taková lidská láska, kterou by bylo možné popsat jako trvalý oheň. A přece po ní toužíme. Pokud budeme upřímní, uznáme šepot svých srdcí a přiznáme si, že i my chceme pocítit tu intenzitu intimity s někým druhým.

Někdy jsem až zahanbená vášní zachycenou v Písni písní. Pak si připomenu, že mojí rolí je jednoduše reagovat, nikoli rozumovat. Když odložím své otázky a uznám Boží žárlivou, silnou, náruživou lásku, oheň mé lásky k Bohu se rozhoří.

Tato pasáž je v nejhlubší rovině popisem Krista a jeho nevěsty. Zde, v pozemské říši stínů poznáváme všechny věci pouze částečně a po kouscích. Ve věčném království, až budeme věci znát tak, jak jsme sami známi, láska bude odhalena v celé své planoucí nádheře.

Oheň Boží lásky k nám nemůže být uhašen. Naše životy mohou ohrozit záplavy, ty ale nemohou uhasit lásku, kterou k nám Bůh chová.

Boží láska není na prodej. Neexistuje žádné bohatství, nic, za co by nás Bůh kdy vyměnil.

A i když se tato pasáž týká Boží lásky k nevěstě Kristově, již je církevní společenství, tato láska je ochraňující a osobní jako mateřská láska, a tak intimní, jako milenecká. Náš Otec by nemohl milovat celek, pokud by nejprve nemiloval jeho jednotlivce.

Zapečetěno

Nikdy bychom se nemohli stát hodni tak všepojímající lásky, takže Bůh udělal tu práci za nás.

Ten, kdo nás spolu s vámi utvrzuje v Kristu a kdo nás pomazal, je Bůh, který nás také označil svou pečetí a dal nám do srdcí Ducha jako záruku.

(2K 1:21-22)

Nemůžu založit, nastolit samu sebe. Ani vy nemůžete sami sebe založit. Ani členství v církvi nenastolí naši jednotu. To jeho Duch nás činí jedním.

Poslechněte si, jak tyto verše znějí v překladu Passion Translation (TPT):

Nyní, je to sám Bůh, který nás pomazal. A On neustále posiluje vás i nás v jednotě s Kristem.

Ví, že jsme jeho, protože vtiskl svou pečeť lásky na naše srdce a dal nám Ducha svatého, jako se dává zasnubní prsten nevěstě - zálohu na požeňání, které má přijít!

Vidíte to? I když jste to nevěděli, určitě jste zasnoubeni!

S pečetěním se v naší moderní době setkáváme u tenkých obalů na vitamíny nebo u potravinářských výrobků. Tyto obaly zaručují, že balení ještě nebylo otevřeno, a zároveň jsou

snadno otevíratelné. Tento typ zapečetění se liší od zapečetění, popsaného v 2. kapitole Korintským. Zde užití slovo pečeť je překladem řeckého slova sphragizo, které označuje sedminásobnou pečeť s následujícími charakteristikami:

1. pečeť bezpečnosti (jsme v pevném držení Boží lásky)
2. pečeť autentizace (jsme puncováni jako pravé a vlastní Boží)
3. pečeť ryzosti
4. pečeť vlastnictví
5. pečeť schválení
6. pečeť spravedlivosti
7. pečeť zaslíbení¹

VARUJÍ SÍLY
TEMNOTY,
ŽE SI S NÁMI
NESMĚJÍ
ZAHRÁVAT.

Tyto pečetě nejsou jen naoko jednoznačné. Varují síly temnoty, že si s námi *nesmějí* zahrávat. Ani jedna z těchto pečetí nesmí být námi porušena, protože jsou svázány s poslušností Kristovou, ne naší vlastní. Tyto pečetě nejsou jen signálem “ruce pryč“, ale každá složka je božským potvrzením o Božím zasnoubení. My nemůžeme sami sáhnout do svého nitra a umístit tyto pečetě na své srdce. Láska se vztáhla do našeho nitra a zapečetila nás až do dne, kdy se nám zjeví.

Věčné dary lásky

Vy a já jsme se narodili z Ducha, byli jsme Duchem zapečetěni, Duchem uvedeni v duchovní existenci, v Duchu pokřtěni, v Duchu učiněni jedním, Duchem nám byly dány dary a byli jsme pověřeni do služby Duchem svatým. Všechno, co potřebujeme, bylo zaopatřeno naším Bohem, který nás nekonečně miluje.

Podobně ujišťuje každého z nás kniha Efezským:

Píšu tento list všem oddaným věřícím, kteří byli učiněni svatými tím, že se stali jedním s Ježíšem, tím Pomazaným. Ať Bůh sám, nebeský Otec našeho Pána Ježíše Krista, uvolní milost nad vámi a vloží úplný blahobyt do vašich životů.

(Efezským 1:2-3, TPT)

Vidíte tu důvěrnou angažovanost našeho nebeského Otce v tomto procesu? Říkáme 'ano' životu oddané víry tím, že zaslíbíme své srdce. Obratem nás Bůh zahrnuje milostí, abychom obdrželi plnost jeho božího vkladu do našich životů. List Efezským dále pokračuje:

Vše, co je v nebi, bylo štědře vylito na nás, jako dar lásky od našeho skvělého nebeského Otce, Otce našeho Pána Ježíše – všechno proto, že nás vidí zahalené do Krista. Proto ho oslavujeme celým naším srdcem!

(1:4-5 TPT)

Slavíme *nyní* v naději na *potom*. Opravdový život začíná ve věčném království. Vše, co je v nebi, čeká na svou nevěstu jako na věčný svatební dar. Pokud máte pocit, že tato verze přehání dary lásky, které na vás čekají, přečtěte si tento verš v překladu English Standard Version:

Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás požehnal v Kristu vším duchovním požehnáním nebeských míst.

Žádná požehnání, která nebesa nabízejí, nebyla vynechána nebo zadržena. Toto extrémní zaopatření pro Jeho nevěstu kráčí ruku v ruce s nadšením Jeho lásky k ní. A vy jste toho součástí.

Jako jeho nevěsta jsme byli vy i já přikryti, zahaleni do Krista, toho Pomazaného. Stejně jako to, co *udělal* On, přikrývá to, co jsme *udělali* my, tak i Jeho smrt a vzkříšení nás zmocňují v tom, co my v něm *uděláme*. Jeho odevzdaná poslušnost odstranila dluh a pokutu naší neposlušnosti, právě jako nám i umožnila být poslušnými. Pokud jste oddáni této víře, pak byl tento Pavlův dopis napsán pro vás a o vás.

Jako věřící v Kristu jsme my, kterých je mnoho, učiněni jedním v nezničitelném úhelném kameni toho Svatého. Nejen, že jsme zahaleni do Krista, ale naše životy jsou také obohaceny o vklad dobrého života.

V mnoha směrech a na mnoha frontách je milost příslovečnou stuhou, která zdobí tento balíček zaslíbení. Bůh si nás zapečetil ve svém srdci a zapečetil naše srdce uvnitř neústupného úhelného kamene Jeho lásky.

Milování, slyšte mě. Neobýváte nějakou vyhloubenou díru v Kristu, navrženou efektivně tak, abyste měli dost místa. V Kristu, tom nezničitelném Kameni úhelném, máte přístup k celku. Nejste vetřelci. Nejste hosté... jste rodina. Vlastně, rodina není dost intimní. Jsme jedno v Ježíši, jako je On jedno s Otcem. Jsme součástí všeho ve všem.

Bylo pro nás připraveno jak místo, tak zaopatření. Tato hojnost zahrnuje veškeré ovoce Ducha, naše obdarování v Duchu a pokoj, spravedlnost a radost. Mějme své srdce a poklad na správném místě. Umístěme je do záležitostí nad námi, kde se nezkazí ani nebudou ukradeny.

Jakmile jednou dosáhneme poznání o této lásce, proč by kdokoli z nás kdy přemýšlel o poohlížení se po nápadnících z této pozemské oblasti? Vládce mocnosti vzduchu k nám nemá lásky ani trochu.

Nenávidí nás... nezničitelně.

VLÁDCE
MOCNOSTI
VZDUCHU K
NÁM NEMÁ
LÁSKY ANI
TROCHU.

Jakýkoli slib, který kníže temnoty učiní, je lež. Jakákoli moc, kterou udělí, je spjata s touto chatrnou a padlou říší, která je předurčená k rozpadu. Jakýkoli dar nebo talent, který Satan předává, se odhalí jako krádež. Nemůže dávat; může jen brát. Nemůže pomoci, jen překroučí všechno, čeho se dotkne.

Ale my už nejsme předmětem jeho říše, a víme, že každý dobrý a skutečný dar pochází od našeho Otce. Také víme, že nás nic nemůže oddělit od lásky ke Kristu.

Bezpeční v Kristově lásce

Co nás oddělí od Kristovy lásky? Snad soužení, úzkost nebo pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: “Pro tebe nás zabíjejí v kteroukoli chvíli, za ovce na porážku mají nás.” V tom všem ale skvěle vítězíme skrze Toho, který nás miluje! Jsem si jist, že smrt ani život, andělé ani démoni, věci přítomné ani budoucí, žádná moc, výšina ani hlubina ani nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu! (Ř 8:35-39)

Nic nás nemůže oddělit od nezničitelné Kristovy lásky. Neexistuje žádný ‘někdo’, žádné ‘něco’. Jeho láska nám nemůže být odebrána, protože jsme v Kristu. Krutost jakéhokoli konfliktu ani nebezpečí války ho nikdy neovlivní, aby se stal vůči nám zaujatým. Neexistuje žádná katastrofa dostatečně velká na to, aby odňala lásku našeho knížete pokoje. Jeho láska je jistější než smrt a reálnější než život. Jeho láska k nám překonává panství andělských i démonských říší. Neexistuje nic, co by kdy bylo, je nebo bude, v celém rozpětí stvoření, schopno oddělit nás od lásky Boží v Kristu Ježíši,

našem Pánu. Jeho láska k nám je stejně nezničitelná, jako je jeho láska k Ježíši. Bůh by musel odmítnout svého Syna, aby odmítl nás.

Milování před stvořením času

V něm nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom před ním byli svatí a bezúhonní v lásce. Ve své laskavé vůli nás předurčil, abychom skrze Ježíše Krista byli přijati za jeho vlastní.

(Efezským 1:4,5)

Jsem vždycky tak nadšená, když někomu ukazuji své děti, svoji snachu a vnoučata. Když čtu tato slova, zmocňuje se mě pocit, že Bůh je z vás ještě nadšenější, než jsem já ze své rodiny. Dívá se na vás a hrdě prohlašuje: “Tenhle je můj! “ Zasnoubil se s vámi a pak stvořil vesmír, abyste s ním v něm žili navěky.

Nebyli jste vybráni v den, kdy jste se obrátili ke Kristu - to znamená v den, který jste si sami vybrali. Ne, přátelé, byli jste vyvoleni v Kristu dlouho předtím, než byly stvořeny prameny hlubin. Byli jste stvořeni v Kristu, aby - skrze moc transformace - on mohl být zformován ve vás. Procitli jste do této pravdy v den, kdy jste se znovu narodili. Skrze smrt Božího Syna vás láska nejen zachránila, ale také obnovila k Jeho prvotní naději.

Nejenže jste zasnoubeni, ale byli jste také předurčeni nebo navrženi tak, abyste byli jedno s Kristem. Nikdo nemůže udržet tento druh lásky v tajnosti!

V nezničitelnosti své lásky nás Bůh zahalil do neposkrvněné nevinnosti Krista dávno předtím, než Adam s Evou měli možnost zbavit se světla a pravdy a obléci se do hadích hříchů a smrti.

Protože znám samu sebe, navrhovala bych, aby mě Bůh zahalil raději do černého oblečení, než do zářivě bílé. Citát od Coco Chanel dokonale vystihuje můj výběr šatníku: “Když najdu barvu tmavší, než je černá, budu ji nosit. Ale do té doby nosím černou! “.

U černé barvy se nemusíte znepokojovat skvrnami. Mohou tam být, ale nikdo je nevidí. To je ten pravý důvod, proč cestuji v převážně černém oblečení. V černém se můžu sebevědomě přesouvat po letištích, víkend za víkendem. V černých topech se můžu zpotit, aniž by to někdo zpozoroval, mávat kolem sebe beze strachu barevnými fixy, objímat plačící ženy bez jakékoli obavy z přenosu make-upu. Udržování černé... je snadné. Udržování bílé... není tak snadné.

Není to dlouho, co jsem na chvíli zapomněla, proč necestovat v bílém. V Coloradu byla dlouhá zima, takže když konečně přišlo jaro, oblékla jsem si jednou na cestovní víkend bílé džíny. Cítila jsem se svěže a vykročila jsem k autu. Milý hostitel mi podal můj nejnověji oblíbený drink... malý, tři v jednom, s kokosovým mlékem a skořicí. V radostném očekávání jsem odtrhla “míchátko“, které ovšem fungovalo zároveň jako zátka, a – jako mávnutím kouzelného proutku, měla jsem flek. Zbytek nápoje odkapával ze středové konzoly onoho pronajatého auta. Jakmile jsem dorazila do církve, pustili jsme se do kávových skvrn bělicím perem značky Tide. Sledovala jsem jedovaté chemikálie, jak prosakují skrze džíny na mé lýtko, jak se moje bílé džíny mění na modré. V naději, že tato chemická reakce znamená, že skvrna úplně zmizí, pustila jsem na to místo notnou dávku vody. Pěticentimetrový kávový stříkanec se rozšířil v kruh o průměru dvaceti centimetrů pokrývající zrovna tu nejviditelnější část stehna. Skvrna se zdála být pryč, ale nikdy nemůžete mít jistotu, dokud kalhoty neuschnou. Část džínsů, která pokrývala stehno, mezitím zprůhledněla. Takto oblečená jsem vyšla na jeviště.

Bůh ví, že nemůžeme udržet své životy bez poskvrn, takže v Kristu je to za nás vypráno. V Kristu nejsou žádné skryté skvrny; v Kristu neexistují žádná bělicí pera; v Kristu neexistují žádné kalhoty, přes které prosvítají kyprá stehna. V Kristu je síla a vyzařování.

Nebot' *vždycky* bylo v jeho dokonalém plánu přijmout nás za jeho nádherné děti, aby jeho obrovská milost, která po nás kaskádově stéká, mu přinesla slávu - protože stejnou lásku, jakou má pro svého Milovaného, Ježíše, má i pro nás!

(Ef 1:5-6, TPT)

Byl jste někdy někam pozváni až jako dodatečný nápad? Já určitě ano! Nebo jste se možná sami někam pozvali, protože hostitel objevil, že víte, že jste nebyli zahrnuti. Opět, já taky! Tohle se tady neděje. Nejste doplňkem, dodatečným nápadem nebo někým, na koho si vzpomněli až na poslední chvíli. Byli jste *vždycky* vítáni!

Naše adopce do Boží rodiny byla plánovaná od samého počátku. Nepřivedl nás blízko proto, že nás litoval, nebo proto, že nás nikdo jiný nechtěl. On v nás nachází zalíbení, protože na Kristu vidí spíše to, čím budeme, než to, čím jsme.

—◆—
V KRISTU
JE SÍLA A
VYZAŘOVÁNÍ.

Miluji tady tu obraznost sousloví... stékat kaskádově. Nemůžu si pomoci, ale vybaví se mi obrázek vodopádu. Stáli jste někdy pod nějakým? Voda se přes vás řítí s bezmeznou silou a v nezměrném množství. Pokud je zdroj bohatý a vzdálenost, na kterou voda dopadá, je velká, vzniká mlžný opar. Ta samotná mlha obrovské Boží milosti pomazává ty, kteří přicházejí blíž skrze Jeho lásku. A pokud bychom mohli být v pokušení představovat si tento vodopád jako tenký pramínek, další verš zruší všechny takové myšlenky:

Jelikož jsme nyní spojeni s Kristem, byly nám darovány poklady spásy díky jeho krvi - úplné zrušení našich hříchů - vše díky kaskádovým bohatstvím jeho milosti.

(Ef 1:7, TPT)

Kaskádová milost. Bez Krista bych si nezasloužila ani kapičku milosti a milosrdenství. Zasloužila bych jen plnou váhu hříchů a poskvrnění, mnohem větších, než na jaké bych si mohla vzpomenout. Takovou jsem bez něj.

A přece...

Jeho láska k nám je intimní jako dech, který vdechujeme, a dosahuje daleko jako vítr, obklopující celou planetu.

Jeho láska k nám je výlučná a jedinečná.

Jeho láska k nám je všezahrnující. Neexistuje žádná naše část, která uniká Jeho lásce. Miluje nás bez výjimky.

Láska je tím, co nás spojuje s věčným královstvím Boha.

Když říkám, že Boží láska je nezničitelná, dělám to proto, abych vás ujistila, že je nejen neotřesitelná, ale také naléhavá. Boží láska je nám v patách a vytrvale se dožaduje naší všímavosti. Láska Boží zůstává důsledná ve svém postoji pronásledovatele. Nenechá se odradit a neopustí pozice. Je tu pro nás. Bez ohledu na to, jak destruktivní může naše chování být, Jeho láska k nám je nezničitelná. Můžeme proti Boží lásce bojovat, ale nakonec je nezdolatelná.

Láska zvítězila

V současnosti existuje spousta hashtagů #lovewins (láska vítězí).

Láska *nemůže* jinak než zvítězit, protože Bůh je láska. A protože se toto věčné vítězství už odehrálo, je správnější psát #lovewon (láska zvítězila). *Láska vítězí* implikuje současný nebo budoucí triumf. Možná se podivíte, proč tu cítím nějaký problém s gramatickým časem. Když studuji, co se děje po celém světě, zdála by se mi přiléhavější hláška #hatewins (nenávist vítězí). Jsem tvrdě tlačena k tomu, abych viděla více než jen nějaké letmé záblesky lásky. Ale ve finále nemůže zvítězit nenávist, protože není věčná... láska je. Obrat "láska vítězí" poukazuje na průběh, jenže vítězství lásky bylo vybojováno v náš prospěch vlastně ještě před začátkem času. "Láska zvítězila" vyhláší vítězství, které proběhlo dlouho před tím, než jsme vůbec existovali, a tudíž zcela bez našeho zapojení. Prohlášení "láska zvítězila" nemůže být zrušeno našimi skutky. Potřebuje být toliko uznáno naším uctíváním.

Láska nás vybojovala ještě předtím, než jsme milovali.

Slova písně "Bezhlavá láska" zachycují skutky nezničitelné Boží lásky:

Ještě než jsem promluvil slovo
 Zpíval jsi nade mnou
 Jsi ke mně tak moc hodný
 Ještě než jsem se nadechl
 Ty's vdechl tvůj život do mě
 Jsi ke mně tak moc milý

Ach, ta překonávající, nekončící, bezhlavá láska Boží
 Ach, je mi v patách, bojuje, dokud nejsem nalezen,
 Opouští pro mě těch devadesát devět

Nemohl jsem si to vysloužit
 Nemohl jsem si to zasloužit
 A stejně, Ty odevzdáváš sám sebe
 Ach, ta překonávající, nekončící, bezhlavá láska Boží

Když jsem byl Tvým nepřítelem,
 Tvoje láska za mě přesto bojovala
 Jsi ke mně tak moc hodný

Když jsem se cítil bezcenný
 Zaplatil jsi za mě to všechno
 Jsi ke mně tak moc milý

Není stínu, který bys neprosvítil
 Hory, kterou bys nezdolal
 Jdeš po mně

Neexistuje zeď, kterou bys nestrhl
 Žádná lež, kterou bys nesvrhl
 Jdeš po mně²

Drahý nebeský Otče,

Tvá láska je výjimečná. Děkuji Ti za to, že jsi mě zapečetil pro Tvou lásku, že ses rozhodl mě milovat, za naplánování mého života od úplně prvního nádechu. Dnes mi dovol, abych si zvolila milovat Tě stejně, jako Ty sis zamiloval mě. Děkuji Ti, že mě miluješ dostatečně, abys nezničitelně odstranil každou překážku mezi námi. Strhni každou zeď a lež, která přece ještě stojí mezi námi. Amen.

5

NEZNIČITELNÝ, KTERÉHO MILUJEME

Láska je jediná síla, schopná proměnit nepřítele v přítele.

Martin Luther King Jr.

CHci se s vámi podělit o příběh, který zachycuje jak intimní lásku, tak i stálou péči našeho Boha Otce.

Nedávno jsem jela do Iráku. Byla jsem tam pozvána, abych promluvila při jedné události v Dubaji a rozhodla jsem se, že by to mohla být perfektní příležitost navštívit službu jménem Preventivní láska.

Prvního dne jsem se pověsila na paty Jessice a Jeremymu Courtneyovým, kteří pomáhali skupinkám jezídských uprchlíků obnovit jejich životy poté, co je Islámský stát zdecimoval a vysídlil. Jelikož nemluvím arabsky a ani neumím žádný z kurdských dialektů, vše, co jsem mohla dělat, bylo sledovat Jessiku a naslouchat jejím hovorům s ženami a rodinami, když je učila nastartovat obchod s výrobou mýdla.

Stále si pamatuji reakci těchto vzácných lidí. Úplně se rozsvítili, když viděli Jessiku. Na mnoha úrovních pro ně reprezentovala naději; byla někým, kdo v ně věřil. Srdečně ji zdravili a nabízeli jí jakékoli jídlo a pití, které společně sdíleli. Jejich obydlí sestávala z provizorních stanů, betonových bloků, kontejnerů a opuštěných kamionových přívěsů. Poslední noc jsme se shromáždili spolu se čtrnácti lidmi, kteří obývali přívěs. Malé děti vyběhly k Jessice na pozdrav a obklopile ji, snažily se uplatnit anglické fráze, aby na ni zapůsobily.

Nemohla jsem si nevšimnout jedné malé dívenky, která se držela vzadu a měla skloněnou tvář. Když se Jessica posadila, shlukly se dívky kolem ní a ona se bavila s uprchlickými ženami a pár muži. Ale ta dívenka seděla stranou. Dozvěděla jsem se, že ISIS zabili jejího otce a matka zmizela. Cítila jsem se k ní přitahována. Zeptala jsem se Jessiky na její příběh a dozvěděla jsem se, že kvůli zhoubnému nádoru přišla o oko. Zrychlil se mi puls. Poprosila jsem Jessiku, aby zavolala tu dívenku a tlumočila nám. Neodhadovala jsem ji na víc, než na sedm let. Přišla jen váhavě a zdráhavě, poslechla povzbuzování ostatních přítomných.

Posadila jsem si ji na klíně, vědoma si toho, jak hrozná a děsivá to muselo pro ni být, být vytažena z hloučku úplným cizincem.

Jenže se Sárrou jsme toho měli více společného, než tušila.

Vyprávěla jsem jí, jak jsem i já ztratila oko kvůli nádoru, když mi bylo pět. Otočila se a pozorně zkoumala moji tvář, aby si ověřila, že to, co říkám, je pravda. Pak rychle přelétla pohledem tváře v přívěsu. Zdálo se, že jí letí hlavou: “Našla jsem někoho, kdo rozumí.”

Měla jsem v kabelce svůj iPad. Ukazovala jsem Sáře fotky naší rodiny a šeptala jí do ucha slova, která Jessica laskavě překládala.

“Sáro, můžeš snít. Sáro, můžeš mít rodinu. Sáro, můžeš dělat cokoli, co ti Bůh vloží do tvého srdce.”

Chtěla jsem, aby věděla, že ztráta oka se nerovná ztracenému životu.

Po tom všem, čím prošla, byla ztráta oka možná maličkovitá. Přesto jsem nechtěla, aby jí to omezovalo a stigmatizovalo.

Jessica nevěděla, že já jsem taky přišla o oko. Vysvětlovala mi, jak je těžké udržet Sárino oko čisté. Bylo zanesené filmem prachu. Opatrně jsem se snažila zavřít její oční víčko. Nebylo to možné. Tohle umělé oko bylo vyrobeno pro dospělého a tudíž příliš velké, než aby se víčko zavřelo. Jessica mi vysvětlila, že než oko sehnali, museli projít spoustou problémů. Bylo to to nejlepší, jaké mohli v Iráku pořídit.

Když jsme šly zpátky k autu, držela jsem Sáru za ruku. Obě jsme mlčely. Té noci, když jsem ležela v suterénu domu Courtneyových, jsem nemohla spát, myšlenky se mi stále vracely k ní. Nikdy jsem neprošla bolestí ze ztráty otce kvůli tak násilné, nesmyslné smrti, ani jsem nepoznala, jaké to musí být nechat za sebou vše, co jsem kdy znala. Nemohla jsem udělat nic s tím, co už se stalo, ale možná by se dalo udělat něco ve věci jejího oka.

Uplynulo pár měsíců a já se dozvěděla, že Jessica už je ve Státech. Zjistila jsem, že budeme na v podstatě stejné akci v Kalifornii. Můj oční lékař v Colorado Springs Mitchell Mayo právě náhodou pracoval s jezídky dětmi a znal odstíny barev jejich očí. Byl velmi rád, že může pomoci, a nabídl mi spoustu umělých očí dětských velikostí pro Sáru.

S Jessicou jsme se setkaly v Kalifornii, kde jsem nahrála pro Sáru pozdrav, který jí měla Jessica později přetlumočit.

To odpoledne měla Jessica panelovou diskusi. Poslouchala jsem ji a plakala, když popisovala, jak se moje návštěva Sáry dotkla. Tím, že jsem této opuštěné holčičce věnovala pozornost, vyvýšila jsem ji na statut princezny.

Není tomu tak i s naším Pánem? Vytahuje si individuálně ty, kteří nechtějí být spatřeni, a dává těm, kteří ztratili naději, povolení snít.

Jessica se vrátila do Iráku s umělými očima pro Sáru. Nechám teď Jessicu, ať dovypráví svými slovy z Instagramu příběh o tom, co tento dar oka znamenal pro Sáru a její život:

Sára poslouchala Lisu, jak říká, že na ni vzpomínají, jak je krásná, že může dělat cokoli a všechno, co chce, a jak moc ji Bůh miluje! Když jsem jí ten vzkaz překládala, tekly mi slzy a žasla jsem, kolikrát zaznělo, že je krásná, milovaná, že ji chováme v srdci a myslíme na ni.

Zanedlouho poslala Jessica obrázek Sářiny matky, jak vyměňuje staré oko za nové. Jejich nejširší rodina se shromáždila kolem a čekala na výsledek. Strýc promluvil o lásce a péči, o kterou se společně dělí. Teta nemohla ovládnout vzrušení nad velkým rozdílem, který tento malý detail způsobil. Poslední série snímků zachycuje ve zkratce celý příběh: Sára s život ohrožujícím nádorem, Sára s umělým okem, které mohla dostat v Iráku, Sára se svým novým okem a Sára obklopená rodinou a přáteli. Zde je popis celé změny, jak ji zachytila Jessica:

Kéž byste všichni mohli spatřit ten rozdíl, způsob, jak teď ta malá hrdě drží hlavu vzhůru a nebojí se zapojit do hry jako před tím. Anebo jak včera konverzovala, když jsme se k nim přidali u oběda,

a jak jsem ji ani nepoznala, protože její chování je úplně jiné. Láska mění všechno, tuhle malou dívku i celé komunity.

Boží dobrota je stálá a jeho láska trvá navěky. Cítím pokoru, že mi Bůh dovolil navštívit Irák, jen abych se setkala s malou holčičkou, která ztratila oko pro stejný typ nádoru, jaký jsem měla já, aby tak mohla poznat Jeho lásku.

Vzor lásky

Říci, že jsme s mojí maminkou měly vztahové problémy, je velmi decentní vyjádření. Až kam si pamatuji, existovalo mezi námi neustálé napětí. Během posledních deseti let, kdykoli jsem jí zavolala, náš rozhovor se rychle převrátil v nějaké nedorozumění. A ještě dnes mě trápí, když si vybavím některá drsná slova, která mezi námi proběhla.

Co si pamatuji, to jsou slova, která jsem neřekla.

Kéž bych bývala měla jasnější záměr a projevila jí a vyjádřila, že ji mám velmi ráda. Když přišlo na vyjadřování lásky, začaly jsme mluvit jazyky tak odlišnými, jako je angličtina a italština. Bohužel jsem odmítala být bilingvní, až už bylo příliš pozdě. Ano, v posledním měsíci jejího života jsem jí řekla všechno, co jsem si přála. Řekla jsem jí, že ji miluji. Poprosila jsem ji, aby mi odpustila za jakékoli zarmucování, velké nebo malé. Položila jsem se na nemocniční postel a držela její křehké tělo, opatrně, abych neporušila hadičky a drátky, kterými byla spojena s kovovou strukturou. Naklonila se blíž a šeptem poprosila o odpuštění. Tehdy se prolomila hráz. Obě jsme plakaly, ohromeny poznáním, že jsme měly tak málo času prožít vzájemnou lásku na této straně věčnosti. Netrvalo ani měsíc a odešla.

CO SI
PAMATUJI, TO
JSOU SLOVA,
KTERÁ JSEM
NEŘEKLA.

Zaslíbení věčnosti zmírnilo úder této skutečnosti. Ale i tak, projevení lítosti může být těžkým úkolem. V minulosti jsem reagovala na její obvinění a výčitky tím, že jsem se vymlouvala nebo na někoho shazovala vinu. Ale v průběhu let jsem zvolila jiný a místy obtížnější přístup:

Jsem majitelkou svých chyb. Zpočátku se to ukázalo být mnohem bolestnější řešení, protože to nastavuje tu ránu do popředí. Přesto, stateční... udělejte to. Slibuji, že vám to ušetří spoustu zranění v dlouhodobém horizontu.

◆
**JAKMILE
 JSTE JEDNOU
 VLASTNÍKY
 SVÉ CHYBY,
 TA CHYBA UŽ
 NEVLASTNÍ
 VÁS.**

Pravda je, že jsem měla svou matku milovat dříve. Byla jsem v silnější pozici, abych ji mohla účinně milovat, a já to neudělala. I když nemůžu změnit minulost, zůstávají mi jasné možnosti jít kupředu. Můžu se cítit špatně a zůstávat smutná, nebo můžu své chyby přetavit do lekcí pro druhé. Víte, jakmile jste jednou vlastníky své chyby, ta chyba už nevlastní vás. Poučte se ode mě. Nikdy nebudete litovat milých slov, vřelosti nebo štědrých skutků – čeho ale budete litovat, to je lásky, kterou jste nikdy nedali.

Účinně milujte, drazí přátelé, a budete účinně žít. Láska je naším činitelem proměny. Náš nebeský Otec, jehož láska k nám je nezničitelná, chová stejně nezničitelný záměr, abychom se i my milovali navzájem. Existuje spousta lidí, které teď nazýváme nepřáteli, kteří ubližují lidem zoufale toužícím po lásce. Jako stoupenci Krista nemáme možnost nemilovat je. Milovat se navzájem bylo spíše přikázání, než návrh: “Toto je mé přikázání: Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás.” (Jan 15:12).

Těch pět slov je výzvou: “jako jsem já miloval vás “.

Ježíš je náš vzor.

Udělala jsem tu chybu, že jsem milovala svou matku podle stejného vzorce, podle kterého ona milovala mě. Po většinu mého života jsme tancovaly podivný taneček dva kroky dopředu a dva kroky zpátky, aniž by se kterákoli z nás někam dostala. Rok předtím, než zemřela, mi řekla, že napětí mezi námi nebylo mojí chybou. Vysvětlila mi, že si ke mně prostě nikdy nevytvořila pouto. Ta slova mě bolela, i když jsem přesvědčená, že mi jimi chtěla pomoci. Myslím, že si dělala naděje, že její přiznání mi přinese úlevu.

Teď vím, že tento nedostatek mateřského pouta nehrál roli. Byly jsme spojeny poutem v Kristu.

Jak jiné to mohlo být, kdybych ji milovala tak, jak mě miluje Ježíš.

Takže, co znamená následovat vzor? K odpovědi se musím vrátit zpátky do středoškolských let. Tenkrát jsme musely povinně absolvovat předmět domácích prací, což zahrnovalo i krátký kurs šití. Vzory, které jsme používaly, byly vyrobeny ze světle hnědého hedvábného papíru s vyznačenými tečkovanými a normálními linkami pro naše nůžky a špendlíky. Záměrem bylo vyrobiť nejprve vzor, který by člověku padnul, ještě předtím, než dojde na stříhání tkaniny.

Později, když už jsem dělala věci samostatně, přečetla jsem si pokyny a prozkoumala vzory a hledala jsem nějaké zkratky. Chtěla jsem to mít rychle, takže jsem přeskočila ukončování švů. A vy všichni chytrější už víte, co následovalo. Oblečení vypadalo chvíli dobře, ale brzy se začalo rozpadat a objevovaly se díry. V lásce ani v šití neexistují žádné zkratky... jsme instruováni, abychom postupovali podle vzoru.

Pokud jde o milování druhých, příliš mnoho z nás také neukončilo švy, protože jsme tomu nechtěli věnovat ten čas,

který je nutný pro přípravu přediva našich vztahů. Uzavřeli jsme mezery, takže se navenek zdálo, že je hotovo, ale uvnitř byl mumraj volných nití a napnutá tkanina. Při hledání zkratk jsme se uchýlili k výmluvám, jako například: “Já neumím správně milovat - nevyrostala jsem v křesťanské domácnosti.”

Milujte tak, jak vás miluje Ježíš. To se může zdát někdy trochu abstraktní. Je těžké najít konkrétní biblické příklady pro naši každodenní cestu. Tohle jsem se naučila já: nešlápnu příliš vedle, pokud miluji druhé způsobem, kterým bych si sama přála být milována.

Nejsme omezeni tím, jak moc nebo málo nás milovali naši rodiče. To je dobrá zpráva. Ve finále to nejsou oni, kdo je příkladem, jak milovat. Je jím Ježíš. A jeho příklad je k dispozici všem. Ježíš miloval lidi tím, že mluvil pravdu, žil pravdu, osvobodil zajaté, uzdravoval nemocné a tím zjevoval srdce Otce, kamkoli přišel.

Milujte tím, že budete mluvit pravdu

Jsou chvíle, kdy milovat znamená říci někomu, co postrádá. Všichni máme ve svých životech mezery a slepá místa, která nejsme schopni spatřit. Když poprosíme Ježíše, řekne nám o nás pravdu, aby naše srdce mohla být opravdová.

Když se bohatý a vlivný mladý muž zeptal Ježíše, co musí udělat, aby zdědil věčný život, odpověděl mu Ježíš v lásce:

Ježíš se na něj zadíval, zamiloval si ho a řekl mu:
 “Schází ti jen jedno – jdi, prodej všechno, co máš,
 rozdej to chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pojď
 a následuj mě.”

(Marek 10:21)

To “jedno “ toho člověka bylo všechno. Ježíš věděl, čeho bylo zapotřebí, aby bylo uvězněné srdce mladého muže odemčeno. Vaším “jediným “ může být někomu odpustit nebo důvěřovat, že Bůh se stará. At’ je to cokoli, Duch svatý ví, čeho je třeba k odemčení vašeho srdce. Jako mnozí z nás, tento bohatý mladý vládce měl velký potenciál, ale uchovával svůj poklad na nesprávném místě. Bylo nutné přemístit jeho poklad až na ono samotné místo, na kterém toužilo být jeho srdce... na věčnost. Ježíš ho viděl, miloval ho, slyšel nářek jeho srdce a promluvil pravdu.

◆

**LÁSKA MLUVÍ,
ABY MOHLA
BÝT SLYŠET.**

Láska se projevuje v našich slovech; zjevuje se v tom, co říkáme, i v tom, co si zvolíme neříkat. Láska se projevuje v tónu naší řeči. Všichni jsme už asi řekli správnou věc v nesprávném duchu. Mně se dokonce podařilo říci nesprávnou věc ve správném duchu, což je taky *no good*.

Láska mluví, aby mohla být slyšet. Někdy je láska šepot, jindy se zvedne do vášnivého křiku. Když milujeme... najde si to svůj hlas.

Láska pozvedá druhé

Jindy láska znamená odhalit, jak náboženství překroutilo slova a záměr Otce. Podívejme se do Lukáše 13. kapitoly:

V sobotu pak učil v jedné synagoze. A hle, byla tam žena postižená už osmnáct let duchem nemoci; byla sehnutá tak, že se vůbec nemohla narovnat.

(v. 10-11)

Po dobu osmnácti dlouhých, sužujících let duch postižení deformoval držení těla této ženy. Tohle nebyla nějaká nevědomá slabina; věděla, že je shrbená. Možná jí říkali, aby se více snažila, modlila se déle, činila pokání z hříchu. Cítila se

zahanbeně. Zoufale se chtěla narovnat, ale nenašla způsob, jak narovnat samu sebe. Věděla, že její přítomnost způsobovala, že se představitelé synagogy necítili dobře, ale po osmnáct let stále přicházela. Věděla, že Bůh je její jediná naděje. Možná víte přesně, jak se cítila.

Mladý rabín – Ježíš - vyučoval. Zaslechla jeho slova, přestože jí její shrbená postava znevýhodňovala. Slova zasáhla její duši... slzy jí smáčely k zemi obrácenou tvář. Odmlčel se. Ještě to netušila, ale Láska si jí právě všiml. Co se to děje? Mluví k ní?

Natáhla hlavu na stranu, aby viděla. Jeho oči zkoumaly hloubku její duše. Lidé kolem ní se rozestupovali, jak se belhala vpřed do středu šeptajících.

Když ji Ježíš uviděl, zavolal ji k sobě. “Ženo, tvá nemoc je pryč,“ řekl jí. Vložil na ni ruce, a ona se hned narovnal a oslavovala Boha.

(v. 12-13)

Neptal se jí, jestli chce svobodu. Nepožádal náboženské vůdce o svolení. Dotykem vyrovnal její předklon. Srdce se jí rozběhlo jako o závod, jak se do jejího těla vrátila síla. Hrudník se jí uvolnil, její strnulá páteř byla opět ohebná, zvedla se do plné výšky a vztáhla ruce k nebi.

Z jejích rtů se vzneslo nevýslovné provolání chvály.

Když ji Láska spatřil, zavolal ji, promluvil svobodu, uvolnění a naději, a pak se jí dotkl. Protože víme, že Ježíš dělal jen to, co viděl dělat svého Otce, toto uzdravení je krásná ukázka srdce našeho Otce. Bohužel ne všichni sdíleli její radost.

Představeného synagogy však rozhořčilo, že Ježíš uzdravoval v sobotní den, a tak řekl zástupu: “Je šest

dní, kdy se má pracovat. Během nich přicházejte a nechte se uzdravovat, ale ne v sobotu! “

(verš 14)

Žena se radovala a vůdce křičel. Pracovat? Kdy bylo uzdravení lidskou prací? Vždycky bylo dílem Božím! Existuje lepší místo pro uzdravování než synagoga? Láska jim narušil jejich náboženský vzor. Ježíš vypálil zpátky:

“Pokrytče! “ odpověděl mu Pán. “Neodvazuje snad každý z vás v sobotu svého vola nebo osla od žlabu a nevodí ho napájet? A tato dcera Abrahamova, kterou satan držel svázanou už osmnáct let, nesměla být v sobotu rozvázána ze svého pouta? “

(v. 15-16)

Uzdravení této dcery jim stouplo přesně na jejich náboženské palce. Myslíte si, že Bůh kdy chtěl, aby se volům a oslům dostávalo lepšího zacházení než jeho dětem? Sabat je dán pro odpočinek a obnovu. Jakákoli forma útlatku jde proti božím účelu pro sobotu! Toto byla dcera Abrahamova. Boží srdce bylo pohnuto k činu, protože Bůh je nezničitelný, co se osvobodování Jeho zajatých dětí týče.

Když to řekl, všichni jeho protivníci se zastyděli, ale všechen zástup se radoval ze všech slavných skutků, které dělal.

(v. 17)

Bohužel existují chvíle, kdy je obtížné milovat náboženství a lidi současně. Pokud se nacházíte na této křižovatce, vyberte si raději milovat lidi než dogma doktríny. Láska má schopnost přemáhat lži a překonat podvod, ale nenávist k lidem, jejich odsuzování, ji bude odtlačovat pryč. Víra funguje láskou. Jsou chvíle, kdy láska znamená říkat pravdu, a jiné časy, kdy láska znamená být

**PRÁVĚ TAK,
JAKO JE VÍRA
BEZ SKUTKŮ
MRTVÁ,
SKUTKY BEZ
LÁSKY JSOU
NESMYSLNÉ.**

pravdou. V této pasáži udělal Ježíš obojí. Osvobozením této shrbené dcery ukázal příklad Boží lásky vůči lidem, lásky, která přesahuje náboženské uvažování nebo praxi.

Právě tak, jako je víra bez skutků mrtvá, skutky bez lásky jsou nesmyslné.

Skutek bez lásky

Kdybych mluvil v jazycích lidí i andělů, bez lásky je to jen dunění zvonu, řinčení činelů. Kdybych uměl prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, měl všechno poznání a víru, že bych i hory přenašel, bez lásky *nejsem nic*. Kdybych rozdal vše, co mám, kdybych dal i vlastní tělo, abych se proslavil, bez lásky je mi to *k ničemu*.

(1. Kor 13:1-3)

Existuje řada dobrých věcí zmíněných v tomto verši, které jsou neúplné, pokud chybí faktor lásky. Jsou jimi hlas, znalosti, víra a štědrost. Jakýkoli dar nebo talent, který máme, by měl ukazovat na našeho štědrého Pána, nikoli přivádět druhé lidi k nám samotným. Pokud byste obdrželi největší dar, jaký si jen dokážete představit - dům, auto nebo úvěr na vysokou školu splacený v plné výši - jak byste se cítili a jak reagovali toho dne, kdy by byly klíče nebo peníze vloženy do vašich rukou? Nebylo by pro vás jen přirozené obejmout toho, kdo vám to daroval, a poděkovat mu? Existuje nějaká dobrá věc, kterou máme, kterou nám nedal Bůh? Ne, ani jedna. A to je důvod, proč je naším postojem vděčnost, odevzdání všeho, co máme... dokonce i našich samotných životů. Ale bez lásky naše dary nic neznamenají.

Pojďme se blíže podívat na tyto dary, o nichž se zmiňuje Pavel, počínaje mocí hlasu.

Hlas

Žijeme v době, kdy jsme zaplaveni dynamickými, přesvědčivými a podmanivými komunikátory. Přicházejí v nejrůznějších formách a funkcích; existuje tolik hlasů, které se snaží být slyšeny na mnoha frontách. Je těžké se dozvědět, co je za vším tím mluvením, psaním nebo vysíláním. Rozlišení začíná nejprve starostí o půdu našich srdcí. Když mluvíme, musíme si položit několik těžkých otázek.

“Mluvíme z pozice lásky, nebo se jen chceme zviditelnit a být slyšeni? “ Všichni chceme být slyšeni. My všichni máme právo být slyšeni. Ale když mluvíme z pozice ublíženého nebo s postojem pýchy či ze snahy o popularitu, stává se nám mluvení naší vlastní odměnou.

Starost o naše srdce znamená, že motiv lásky se neztratí v překladu. Pavel nás varuje, že bez ohledu na to, jak hluboce nebo inspirovaně naše slova mohou vypadat, bez lásky budou krátce řečeno pouhými dráždivými a iritujícími zvuky.

Bůh sám zná místo, ze kterého mluvíme. Stejným způsobem, jako vidí za náš zevnějšek do našich srdcí, slyší více než naše slova... slyší znít jejich zdroj. Slyší melodické nebo disonantní tóny v tom, co říkáme. Nejjednodušší věty utkané v lásce jsou symfonií. Tato tři slova... “je mi líto “... jsou pro něj neporovnatelně krásná, zatímco nejkrásnější řeči prodchnuté pýchou mu znějí jako skřípání nehtů po tabuli nebo vrískot jezinek.

Následující pasáž z 12. kapitoly Skutků je toho příkladem:

Ve stanovený den se Herodes v královském rouše posadil na trůn a pronesl k nim řeč. Lid začal volat: “*Hlas boží, ne lidský!*“ A vtom jej udeřil Hospodinův anděl, protože nevzdal slávu Bohu: vypustil duši rozežrán červy.

(v. 21-23)

Páni! Uctívání je vyhrazeno pouze pro samotného Boha. Když Herodes, oděný do královského roucha, udělal chybu a chtěl se dělit o Boží slávu, bylo po všem. V záblesku okamžení byl sražen andělem a rozežrán červy. Jak hrozný způsob jak zajít! Mnoho profesionálů z oblasti zdravotvědy říká, že uvnitř v našich tělech žijí nějací paraziti... Já vím, omlouvám se. Pokud je to pravda, pak to, co bylo neviditelné uvnitř něj, vědělo, jak se mu dostat na kobylku. Ve světle této skutečnosti není divu, že apoštolové měli vždy blízko k tomu, aby roztrhli svá roucha a vyjevili své lidství vždy, když byli mylně sami zaměňováni za zjevené božství. Ve Sk 14:14-15 čteme:

Jakmile to apoštolové Barnabáš a Pavel uslyšeli, roztrhli svá roucha, vběhli do davu a křičeli: “Co to děláte? Vždyť jsme jen lidé jako vy! Přišli jsme vám zvěstovat, abyste se obrátili od těchto marností k živému Bohu, který stvořil nebe, zemi i moře a všechno v nich.

Je zajímavé si všimnout, že když vedle sebe položíme pár veršů ze Skutků 12 a podíváme se na kontext Herodovy řeči, uvidíme, že Herodes nejen přednesl skvělý projev, ale také že oznámil čin dobré vůle. Herodes vedl při s Týrem a Sidónem a proto už dříve přerušil jejich zásobování potravinami. Delegation z Týru a Sidónu přišla vyjednávat o míru a našla spojence v Blastusovi, Herodově osobním asistentovi. Obě města zoufale potřebovala jídlo. Herodova řeč vyhlásila usmíření. Tento posun znamenal mír a návrat k prosperitě. Herodes se nechal přesvědčit, ale jeho motivy nebyly čisté.

Poznání

Dalšími dary zmíněnými v 1. Korintským jsou úžasná schopnost předpovídat budoucnost, odhalovat tajemství života a obsáhnout všechno vědění. Jakkoli úžasné jsou a jakkoli

prospěšné by mohly být pro celý svět, nepřinášejí žádnou hodnotu těm, kdo nemilují. V 1. Korintským 8 je popsáno napětí, které může existovat mezi láskou a poznáním:

Pokud jde o maso obětované modlám: Ano, víme, že “všichni jsme došli poznání “. Poznání ovšem nadýmá, zatímco láska buduje. Kdo si myslí, že něco ví, ještě neví tak, jak by vědět měl. Kdo ale miluje Boha, ten má poznání od něj.

(v. 1-3)

A pro potvrzení významu tohoto napětí jsem vybrala tyto verše také z TPT:

Jak snadno přefoukneme naše názory! Ale láska buduje strukturu našeho nového života. Pokud si někdo o sobě myslí, že snědl moudrost celého světa, má se ještě hodně co učit. Ale pokud člověk vášnivě miluje Boha, obdrží Boží poznání.

Pokud poznání, které máme, nebuduje ostatní, je čas prověřit naše motivy. Vědět více je příležitostí více milovat. Velké poznání Boha by se mělo vždy promítnout do velké lásky k druhým.

Během posledních několika let se ke mně hlásilo mnoho duchovních dcer. Nechodily za mnou kvůli kontaktům, nebo aby si jen povykládaly. Vyzvaly mě, abych k nim promluvila v záležitostech lásky a jejich životů. Nebyl žádný důvod, aby prošly všemi těmi chybami, kterých jsem se dopustila já. Z tohoto důvodu jsem uplatnila veškeré poznání, které jsem získala, abych je pozvedla výš. Láska pozdvihuje srdce... aniž byste zahodili hlavu. Vzdělání a zkušenosti nejsou odznaky za zásluhy, které by nás opravňovaly k tomu, že se druzí budou cítit něčím méně, než my. Takovým způsobem zacházeli s

**POZNÁNÍ
BOHA BY SE
MĚLO VŽDY
PROMÍTNOU
DO VELKÉ
LÁSKY K
DRUHÝM.**

poznáním učitelé zákona a farizejové. Poznání bez lásky je pramálo platné.

Větší poznání toho, kým jsme v Kristu, si v nás klesí cestu tak, že pozvedáme ostatní. Dynamika principu “poznávat tak, jak bychom měli“, znamená milovat ostatní takovým způsobem, jakým miluje Kristus.

Láska nikdy neponižuje.

Láska se nikdy nepředvádí.

Láska útočí na pevnost, která drží zajatce.

Láska neútočí na zajatce; láska osvobozuje zajaté.

Můžeme vědět o lásce, aniž bychom milovali, právě tak jako můžeme přijmout koncept lásky, aniž bychom přijímali živé lidi.

Jsme povoláni, abychom milovali *každého*. Nemůžeme se rozhodnout milovat jen ty, kteří se chovají a vypadají jako my. Musíme milovat i ty, kteří s námi nesouhlasí. To neznámá, že děláme kompromisy víry nebo že mateme druhé svým jednáním. Naše kultura jaksí položila rovnítko mezi milování a souhlasení. Jsou chvíle, kdy nejláskyplnější věcí, jakou můžeme udělat, je láskyplně nesouhlasit. To je ten tenký led naší doby. Musíme se denně rozhodovat žít život plný citlivého povědomí o životech druhých lidí.

Místo toho, abychom se snažili lásku definovat, měli bychom ji raději prokazovat. Není těžké rozpoznat lásku, když ji vidíme. Láska není pocit; je to způsob života. V mnoha ohledech je láska tím nejskvělejším návykem, jaký by kdokoli z nás kdy mohl rozvinout.

Jeden ze znalců Písma slyšel jejich rozpravu a viděl, jak dobře jim odpověděl. Přistoupil tedy a zeptal se ho: “Které přikázání je ze všech nejdůležitější?” Ježíš mu odpověděl: “Nejdůležitější je: ‚Slyš, Izraeli – Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Proto miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné přikázání není důležitější než tato dvě.” Na to mu ten znalec Písma řekl: “Mistře, to jsi opravdu řekl dobře. Ano, Bůh je jediný a není žádný kromě něj. A milovat ho celým srdcem, celým rozumem a ze vši síly a milovat svého bližního jako sám sebe – to je nade všechny zápalý a oběti.” Když Ježíš uviděl, jak moudře mu odpověděl, řekl mu: “Nejsi daleko od Božího království.” A nikdo se ho už neodvažoval na nic zeptat.

(Marek 12:28-34)

Dokonce i dnes nejsme v mnoha ohledech daleko od království Božího. Vidíme ho v dálce, a přesto je tu evidentní propast mezi tím, v co věříme, a tím, jak se církve chová. Láska je odpověď, která ukončuje všechny otázky. Je řešením všech problémů.

Nikomu nedlužte nic než vzájemnou lásku; kdo miluje druhého, totiž naplnil Zákon.

(Ř 13:8)

Láska naplňuje zákon. Láska nás osvobozuje od všech emocionálních, fyzických, a sociálních dluhů. Dlužíme jen to, co nám bylo zdarma darováno... lásku.

Bděte, stůjte ve víře, buďte stateční, buďte silní.

Všechno at' se mezi vámi děje v lásce.

(1. K 16:13-14)

Myšlenky v těchto dvou verších v 1. Korintským jsou příbuzné. Abychom si byli jisti, že to, co děláme, děláme v lásce, vyžaduje to zralost, víru, důslednost, ostražitost a sílu.

Láska nás vede k činu. Nedávno jsem byla na koncertě, kde se nabízela možnost sponzorovat dítě skrze organizaci Compassion. Jako organizace spolupracujeme pravidelně se sirotky. Tentokrát jsem cítila potřebu zareagovat osobně. Přihlásila jsem se a dostala obálku. Podívala jsem se dovnitř a zjistila, že držím v ruce fotografii dívky, která má se mnou shodný den narození. Náhoda? Její fotka nyní stojí na mé polici nad počítačem. Tento čin lásky byl jako polibek na tvář od mého Otce.

Každý den je další šanci milovat.

—◆—
**KAŽDÝ DEN JE
 DALŠÍ ŠANCI
 MILOVAT.**

A protože Bůh nás lidi miluje, nikdy nechce, aby nám naše svoboda bránila v dosažení jeho lásky. Láska je dbalá toho, jak naše volby ovlivňují ostatní. V 1. Korintským 8 podává Pavel dlouhé vysvětlení zjevení, že i když modly nejsou ničím, konzumace jídla obětovaného modlám může potenciálně urážet nové věřící, kteří ještě nemají toto zjevení. Ve verších 11 a 12 vysvětluje ovoce zjevení bez lásky:

Takže ve skutečnosti tím, že prosazujete své chápání svobody, ničíte tohoto slabého věřícího - bratra, pro kterého Kristus zemřel. A když urážíte slabší věřící tím, že zraňujete jejich svědomí tímto způsobem, pak také urážíte toho Pomazaného!

(1PT)

A jaká byla odpověď lásky na to všechno?

Pokud mého bratra svádí jídlo k hříchu, nedotknu se masa už nikdy v životě, abych snad svého bratra nesvedl.

(1. Kor 8:13)

Tento verš ukazuje, jak se láska staví žít ve jménu druhých. Poznání by samo za sebe řeklo: “Protože modla je ničím, mám svobodu jíst, jak se mi líbí. Nejsem zodpovědný za reakce mého bratra.” Když jde poznání ruku v ruce s láskou, hledá způsoby, jak životy druhých rozvinout. Tato dvojice říká: “Vím, že modla není ničím, ale pro mého bratra a sestru něco znamená. Mám větší zájem o ně, než o své právo na prosazování svobody. Nikdy bych nechtěl, aby je moje svobodné jednání ohrozilo.” Láska raději omezí samu sebe, aby budovala druhé.

—◆—
LÁSKA NIKDY
NEPOUŽÍVÁ
SVOBODU KE
ZRAŇOVÁNÍ
SLABŠÍCH.

Láska tedy neznamená, že žijeme *řízením* strachem a volbami druhých. Spíše bychom řekli, že láska žije uvědoměle. Toto téma konzumace masa obětovaného modlám je pro nás v naší kultuře neznámé, ale v rané církvi bylo velmi reálnou a citlivou záležitostí. Pro nově obrácené v Řecku bylo těžké sladit bývalé rituály s novými životy. Ti, kteří měli zjevení jediného pravého Boha, věděli, že láska znamená ctít citlivost ostatních. Láska nikdy nepoužívá svobodu ke zraňování slabších.

Víra

C. S. Lewis říká: “Neztrácejte čas úvahami, zda svého bližního “milujete”, nebo ne; jedněte, jako byste ho milovali. Jakmile s tím začnete, poznáte jedno z velkých tajemství. Chováte-li se, jako byste někoho milovali, zanedlouho ho milovat začnete”¹

Když milujeme vírou a ve víře, zraňující svět vidí Otcovo srdce. Důležitější je milovat než být milován. Nejpravdivější měřítko naší víry není v tom, jak moc jsme milovaní, ale v tom, jak hodně milujeme. Ano, my všichni chceme být milovaní. Když přijímáme nezničitelnou lásku našeho Otce k nám, pak jsme jím dobře nasměrováni, abychom milovali druhé. K takové lásce je zapotřebí mít víru. Víme, že víra je podstatou

věcí, ve které doufáme. Všichni doufáme, že milujeme a že jsme milováni, ale nikdo z nás nemůže skutečně milovat bez víry. V Galatském 5:6 se říká, že: “V Kristu Ježíši přece nezáleží na obrízce nebo neobřízce, *ale na víře, která se projevuje láskou.*”

Nemá smysl snažit se oddělovat víru od lásky... ty jsou navždy důkladně propojeny. Bůh věděl, že by bylo nemožné následovat Krista a milovat tak jako On z našich vlastních sil či schopností, takže dal každému z nás určitou míru víry. Láska není pro lidi bázlivého srdce. Mít víru znamená, že můžeme milovat, i když lásku necítíme.

Slýchali jste, že bylo řečeno: „Miluj svého bližního a svého nepřítele měj v nenávisti.“ Já vám však říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.

(Mat 5:43-44)

Na první pohled dává postoj Starého zákona naprostý smysl: měj v nenávisti svého nepřítele a miluj svého bližního... hotovo. Ale prozkoumejme to trochu hlouběji. Pokud jste někdy žili v manželství déle než rok, pak pravděpodobně víte, že existují chvíle, kdy láska k partnerovi vyžaduje víru. Když jsme se s Johnem vzali poprvé, mívali jsme směšné hádky pozdě do noci. Vyčerpání jsme se odsouřali do postele, leželi jsme co nejdál od sebe a den jsme zakončili větou: “Odpouštím ti ve víře!”

Byl to tenkrát náš způsob jak říct: “Vím, že bychom si měli odpustit, ale nedokážu to, tak to dělám vírou.” Nečerpala jsem z víry; nebylo to nic než náboženský políček mému manželovi. Srdce jsem měla na nepravém místě, ale je možné, že ten princip byl správný.

Odpustit někomu vírou je projevem důvěry, že před námi leží lepší dny. Je to také akt odevzdání. Obdrželi jsme odpuštění skrze víru, proto můžeme odpouštět skrze víru. Pokud jste součástí rodiny, přijdou chvíle, kdy budete muset milovat své sourozence skrze víru. Pokud chodíte do církve, jakékoli církve, budou na shromáždění lidé, které budete muset milovat skrze víru. Mám přátele, které miluji vírou! (A oni mě naštěstí milují také tak.) Jenže

Ježíšova láska nekončí u našich bližních.

Ježíš šel až za oblast obtížného a otevřel doširoka hráze nemožnému. Řekl nám, abychom milovali své nepřátele.

Všichni máme nepřátele. Přála bych si, aby tomu tak nebylo, ale existence nepřátel je životním faktem. Znalost Ježíšova postoje lásku k nim nijak neusnadňuje. Milování nepřítelů určitě vyžaduje víru. Není lehké nastavit druhou tvář, když je ruka nepřítelů připravena znovu udeřit. První facka může být nečekaná, ale když víte, k čemu se schyluje, chce to víru, abyste se nebránili dalšímu úderu nebo úder nevrátili - zvláště pokud jste z poloviny Siciliáni.

Chce to víru, abyste žehnali těm, kteří se vám z žárlivosti nebo ze zlosti rozhodli nadávat, očerňovat vás a kritizovat. (Tyto principy se vztahují na reálný život a na sociální média!) Vyžaduje to víru oplácet dobrem lidem, kteří vás nenávidí. A vyžaduje to víru modlit se upřímně za ty, kteří vás zneužívají a pronásledují. Nechci vás povzbuzovat k tomu, abyste dovolili přístup těm, kteří zneužívají - nedělejte to! Říkám, abyste je milovali z bezpečné vzdálenosti vírou a prostřednictvím modlitby. Ježíš miloval všechny, ale nezaměňujme velkou lásku s bezbřehou důvěrou vůči všem.

Pomáhá mít stále na vědomí, že ve skutečnosti nezápasíme s tím, co vidíme, ale s temnými neviditelnými silami. A také pomáhá vědět, že nezápasíme sami.

Spolehla jsem se na hlubokou moudrost svého softwaru Logos a s jeho pomocí jsem vytvořila dobrou pracovní definici lásky, jak ji chápe řecké slovo *agape*: je to rozhodnutí se pro činy lásky, přestože jsou nezasloužené a budou spojeny s odmítáním a zklamáním.

Láska působí nezávisle na našich preferencích nebo sklonech. Tato definice je základem lásky.

◆
NAŠE LÁSKA
OTEVÍRÁ
JEJICH SRDCE
VŮČI BOŽÍ
LÁSCĚ.

Lidé cítí, když je milujeme a naše láska otevírá jejich srdce vůči Boží lásce. Poznaj, jestli si jich všimla láska, anebo jestli je prostě jen chceme změnit. Když máme takovou nezničitelnou lásku našeho Otce, máme milovat stejně tak, jako jsme sami milováni.

Nebojácně: protože v lásce není strach.

Nesobecky: protože láska není sobecká.

Bez urážení: protože láska se nenechá snadno urazit.

Triumfálně: protože láska nikdy neselhává.

Nekonečně: protože láska je věčná.

Kdyby národy milovaly své sousedy jako sebe samy, pak by žádný národ nepovstal proti národu. Neexistovaly by žádné války nebo dokonce ani řeči o válkách. Většina našich výzev vzniká, když se pokoušíme o nastolení míru mimo království knížete pokoje.

Příliš dlouho byly naše národy rozervávány duchem rasismu. Všechny předsudky vzkvétají z hněvu a z nevědomosti, ale nemyslete si, že duch za tím vším je hloupý. Má strategický cíl a původ starobylý jako zahrada v Edenu. Když Adam s Evou

padli, jejich skutky daly do pohybu řady divizí. Jedna z nich má na starosti boj bratra proti bratrovi.

Rasismus je úskokem hada. Nesmí se mu dostat žádného uplatnění a tolerance. Každý křesťan kdekoli na světě musí odsoudit každou formu rasismu a dělat co může, aby ji ukončil.

Štědrost

Na konci 1. Korintským 13:3 vyjmenovává Pavel skutky absolutní štědrosti, jako je rozdání *všeho* našeho majetku chudým nebo nevýslovný akt odevzdání našeho těla plamenům v trýznivém mučednictví, a říká církvi, že pokud takové činy nejsou motivovány láskou, nebudou dárci nic platné.

Objasňuje tento bod:

Všechno - Láska = Nic

Bez lásky nejsme ničím.

Bez lásky nemůžeme přispět ničím.

Bůh je nezničitelný v záměru, aby láska byla tím důvodem, který je za vším tím, co děláme.

To je obraz vedoucí k vystřízlivění. Ve vši upřímnosti, pouze věčnost bude přesně vážit naše motivy v této záležitosti. Bez skrupulí se přiznávám, že v mém vlastním životě může být alarmující hromada prázdných slov a skutků bez věčné hodnoty. Není důvod, proč byste se neměli poučit z mých chyb. Jako diamant, který se vypaří za zvýšení intenzivního žáru a přidání kyslíku, i naše dílo bude jednoho dne pročištěno intenzivním světlem Boží přítomnosti, aby byly odhaleny naše motivy.

Diamanty nejsou věčné

Jak tak moje ruce tančí po klávesnici, na levé ruce se skví jiný diamantový prsten. V průběhu mého bláznivého života se mi nějak podařilo zničit ten první. Takže v den mých čtyřicátých osmých narozenin mě na Sicílii John opět překvapil, tentokrát diamantem oválného tvaru.

◆

**BŮH JE
NEZNIČITELNÝ
V ZÁMĚRU, ABY
LÁSKA BYLA
TÍM DŮVODEM,
KTERÝ JE ZA
VŠÍM TÍM, CO
DĚLÁME.**

Nějaká vada nakonec způsobila, že kamínek ve tvaru slzy pukl. Když jsem ho předávala pojišťovně, chystal se odpadnout z korunky. Ale já jsem k němu cítila takový sentiment, že jsem odkoupila ten puklý kámen zpátky. Doufám, že jednoho dne ho nechám zpracovat a znovu vsadit pro jednu z mých vnuček, takže by mohl začít nový příběh.

Třicet pět let je dlouhá doba pro manželství.

Nebudu předstírat, že jsem celou tu dobu milovala svého manžela dokonale... to ne.

Měli jsme těžké časy, kdy jsme oba cítili beznaděj. Padala drsná slova a byly doby, kdy naše láska vypadala jako puklý diamant. Přišly chvíle, kdy jsem se dívala na naši lásku a neviděla už záři ani přísliby, jen ostré hrany. Ale nezůstali jsme v našem zoufalství. Vyrůstli jsme.

Stále nejsme dokonalí, ale jsme silní a zdraví. Jsme nezničitelně odhodlaní vzájemně se účinně milovat. Prosíme o pomoc a chodíme na poradenství, abychom získali nástroje a vhled. To slovo *účinně* znamená, že když uděláme chyby, jdeme kupředu tím, že se rozhodujeme poučit se z nich. Jak jsme vyzráli, zajistili jsme, aby náš vztah nebyl definován konfliktem, ale láskou. Žádný z dvojice nikdy nic nezíská, pokud oba trvají na splácení dluhů a požadují, aby platil ten druhý.

V průběhu let jsme se rozhodli těžit z lekcí, které nám láska uštědřila kvůli našim přestupkům. Stejně jako v každém vztahu byly chvíle, kdy byl více na vině John a jindy zase já. Vztahy by nikdy neměly být o měření viny jazýčkem vah. Málokdy existuje okamžik nebo vztah, v němž bychom mohli být obviněni z toho, že milujeme přespříliš. Vždycky je zde prostor k růstu, jde-li o lásku.

Chci svého manžela spíše milovat, než do něj být zamilovaná. (Dobře, to by bylo taky fajn). Poučila jsem se, že je nebezpečné dovolit pocitům, aby řídily mé činy. Naše pocity musí být trénovány jako pejsek na vodítku, aby následovaly naše činy. Což ve finále znamená, že láska je volbou.

John mě chce milovat účinně. Chceme ukázat naši lásku k Bohu tím, že se milujeme účinně. A i když oba sdílíme tuto touhu, nedochází k jejímu uskutečnění tím, že na sebe vzájemně klademe více nároků. Tuhle lekci jsem se naučila v životě brzy. Moji rodiče měli velmi těžké manželství. Pamatuji si, jak jsem přišla ze školy domů a na ledničke, uprostřed stravenek, školních rozvrhů a seznamu domácích prací ležela smlouva. Byl to podrobný seznam všech změn, které moje matka očekávala od mého otce. Čerpajíc ze svých zkušeností realitní agentky, vytvořila něco, co vypadalo jako právně závazný dokument. Obsahoval dokonce konečný termín, do kterého muselo být jeho chování změněno. Oba rodiče dokument podepsali. Moje matka dosáhla kritického bodu a její požadavky by byly považovány za rozumné ve zdravém manželství. Ale manželství mých rodičů bylo zoufale zraněné. Už jsem se zmínila, že můj otec byl alkoholik a stoprocentní Sicilián? Dokument zůstal vystavený i při návštěvách přátel nebo rodiny.

Nemusela jsem čekat na určený čas. Dokonce i ve dvanácti letech jsem věděla, že můj otec záměrně selhává a matka na něj hází zodpovědnost, aby mohli oba uniknout z manželství

bez lásky. Odpočet byl zahájen a v řádu měsíců byli rodiče rozvedení.

Bez lásky dokonce i jasně sdělená očekávání nelze naplnit. Ať už jde o přátelství, rodinné vztahy nebo o manželství, láska hraje zásadní roli při milosrdenství a milosti. Zákon nemohl být jasnější, když přišlo na Boží očekávání a také i naději pro nás, a přesto jsme selhali. A přesto vždy existovali ti, kteří dohlédali za literu zákona a zakoušeli Boží dobrotivost. Ženy jako Rachab a Ruth a muži jako David a Abraham byli schopni naplnit Boží zákon srdcem, i když jejich životy ho nedosahovaly. Není náhodou, že jsou obry víry, protože víra pracuje skrze lásku.

Tato naděje není klamná; vždyť Bůh do našich srdcí
vylil svou lásku skrze Ducha svatého, jehož nám
daroval.

(Římanům 5:5)

Když milujeme, není to jen slyšet; je to vidět.

Láska dosahuje

Chybí vám telefonní hovory? Mně ano. Chybí mi zvuk lidských hlasů, jejich tóny a modulace. Nedávno na mě zapůsobil jeden telefonát. Šlo o krásnou mladou ženu, s níž jsem se chystala připravovat konferenci. Když brala mobil, poznala jsem, že pláče. Povídaly jsme si. Modlily jsme se. V té chvíli potřebovala živého, dýchajícího člověka. Kdybych se pouze podívala na její sociální média, nikdy bych nepoznala, že ji něco trápí. Z fotky neuslyšíte nikoho plakat.

Sociální média jsou síť. Nikdy nebyla myšlena tak, aby nahradila lidský dotek nebo rozhovor. Používejte je k podpoře vašich vztahů, nikoli k jejich nahrazování. Pokud si musíte vybrat mezi těmito dvěma, raději mluvejte s lidmi, které vidíte.

Jsem skutečně znepokojena tím, že jsme vytvořili kulturu voyerských celebrit, která staví virtuální zdi, což v mnoha lidech vyvolává pocit, že stojí mimo.

Stavějme raději ploty než zdi. To znamená, spíše než abychom budovali bariéry, vytyčujeme hranice. Řčení “dobré ploty dělají dobré sousedy“ bylo o vzájemném respektování půdy, dobytka a hranic pozemků. Ploty se stavěly spíše kvůli udržení dobytka, než lidí. Oplocení rozdělují pole a přitom zachovávají výhled na otevřenou krajinu. Pokud jde o sociální média, musíme rozmístit nějaké dělicí ploty. Jsou to hranice, které můžeme projít, nadejít, dokonce i podejít, zatímco zároveň nás chrání před zuřivými býky.

Netravme takové množství času promlouváním k masám, takže pak zapomínáme na umění pohovořit si spolu vzájemně. Zavolejme někomu. Zaklepejme někomu na dveře. Obejměme někoho.

Mluvme s cizinci... už to děláme na sociálních médiích. Promluvme si s reálnými živými lidmi v obchodě s potravinami. Dotkněme se jejich ruky. Nakloňme se a polibme svého manžela, naše dítě, naše vnouče. Polechtejme je a přimějme, aby odložily svůj iPad nebo mobil. Když se chtějí dívat na televizní show, vezměme je místo toho na procházku. Dívejme se lidem do očí a vnímejme je. Nenávidět je snadné z dálky, ale láska vyžaduje blízkost. Naším vzorem je Ježíš a ten se nikdy nebál přijít blíž.

LÁSKA
VYŽADUJE
BLÍZKOST.

Stávat se nezničitelnými v lásce

Vím, že je to spousta veršů, ale následující pasáž z knihy Římanům je brilantním nárysem toho jak milovat druhé. Buďte láskyplní, ctěte druhé, dávejte naději, buďte horliví, trpěliví, stálí,

velkorysí, pohostinní, empatictí, pokorní, pokojní, vědomí si potřeb vašich nepřátel a nikdy nebuďte pomstychtiví. Milujme tak - s Boží pomocí - jak jsme sami milováni.

Proměňme 12. verš v modlitbu tím, že poprosíme Svatého Ducha, aby nám ukázal místa, kde musí být naše srdce odemčené.

*Drahý nebeský Otče,
chci milovat, jak miluješ Ty. Rozhoduji se, že budu...*

V naději radostní, v soužení trpěliví, v modlitbě vytrvalí, přispívejte svatým v nouzi, věnujte se pohostinnosti. Dobrořečte těm, kdo vás pronásledují – nezlořečte, ale dobrořečte. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Berte na sebe navzájem ohled, nebuďte domýšliví, ale mějte sounáležitost s obyčejnými. Nespoléhejte na vlastní moudrost. Nikomu neodplácejte zlo zlem. Ať všichni vidí, že vám jde o dobro. Pokud záleží na vás, mějte se všemi lidmi pokoj. Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo Božímu hněvu – je přece psáno: “Má je pomsta, já zjednám odplatu, praví Hospodin.” Právě naopak: “Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, a pokud žízní, dej mu pít. Tím, že to učiníš, shrneš mu na hlavu žhavé uhlí.” Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem. (Ř 12:10-21)

6

NEZNIČITELNÝ V NENÁVISTI

Nemůžeme milovat Boha, aniž bychom nenáviděli to,
co On sám nenávidí.

Charles Spurgeon

Vím. Tohle je těžké. Zaskočilo mě to úplně stejně, ale není možné milovat Boha, pokud nezačneme nenávidět to, co On sám nenávidí. Dovolte, abych se s vámi podělila o to, jak se pro mne napětí mezi těmito dvěma póly stalo realitou. Právě jsem dokončila psaní předchozích kapitol o lásce, když jsem zaslechla, jak Svatý Duch zašeptal: “Liso, já jsem nezničitelný také v nenávisti.”

Srdce se mi zastavilo.

Jak by mohl náš Bůh, který je láska... nenávidět?

Jako odpověď mi přišlo něco z Přísloví: “Těchto šest věcí Hospodin nenávidí... “ Ejhle, tam to je. Nebyla to pasáž, na kterou jsem odkazovala často, a tak jsem otevřela biblický software, zkopírovala a vložila ty čtyři verše z Přísloví 6 do nového dokumentu - a pro dnešek “fajront “.

Byli jsme na dovolené na Floridě s jedenácti lidmi, namačkaní v jednom domě, takže jsem psala v kamarádově obytném přívěsu a mobil jsem si nechala v domku. Když jsem se vrátila, měla jsem několik textovek.

Jednu od mého kamaráda Rabina Briana. Prý mu Duch svatý ukázal, že píšu, a povzbuzoval mě, abych rozvíjela novou myšlenku, která mi přišla toho dne. Aniž by věděl, čeho se to týká, ujišťoval mě, že je to “protilátka vůči jedu sekulárního klamu, kterým byla církev naočkována, místo aby se držela posvátné moudrosti Písma.” Pokračoval dál: “Nemáme čas nechat se v této kruciólní a kritické hodině svádět sobeckou a riskantní potřebou být přijímán světem a přizpůsobovat se nefunkční společenské definici toho, čemu má být věřící odevzdán, místo abychom nechali obraz Boží, k němuž jsme byli stvořeni, ať to určuje, a tuto *podobnost* k Bohu nechali definovat, jak fungovat a pracovat na zemi.” No, tak jde se na to.

—◆—
BŮH

NENÁVIDÍ
VŠECHNO,
CO ODMÍTÁ
LÁSKU.

Následujícího rána, ještě než jsem si sedla k psaní nebo prohledávání Písma, modlíla jsem se: “Nebeský Otče, potřebuji, abys ke mně promluvil. Mou první reakcí je, že nenávist je neslučitelná s Bohem, který je láska, a přece z Přísluví vidím jasně, že jsou ve skutečnosti věci, které nenávidíš. Uč mě. Ve jménu Ježíše, amen.”

Závěrečné ‘amen’ ještě ani neprošlo skrze rty, a už začal Duch svatý mluvit. Čmárala jsem to, co jsem slyšela, tak rychle, jak to přicházelo. A tady jsou hlavní body toho, co, jak doufám, prozkoumám v této kapitole:

Bůh nenávidí všechno, co odmítá lásku.

Bůh nenávidí to, co ničí a rozbíjí ty, které miluje.

Bůh nenávidí to, co podkopává jeho obraz a deformuje naši identitu.

Stručně řečeno, náš Otec nenávidí vše, co překrucuje a korumpuje lásku.

Bůh miluje lidi. Bůh miluje zlomené. Bůh miluje spoutané. Bůh miluje hříšníka. Bůh je láska a láska nikdy nemůže nenávidět lidi, protože lidé jsou tím, co Bůh miluje.

Bůh miluje *kobokoli*... ale ne *cokoli*.

V genezi stvoření učinil Bůh všechno dobré a pro naše dobro. Bohužel, nemusím vám říkat, že už nechodíme po nezkažené půdě Edenu. Samotná země pod našimi chodidly sténá a prahne po svém obnovení. Stejně tak i každé lidské srdce zoufale touží po zjevení a realizaci všeho, co je pravdivé, spravedlivé a krásné. Chceme vidět, jak láska dospívá k plnému výrazu v každé oblasti života. Není to náhodou tak, že jsme si z lásky vytvořili modlu a v tom procesu nazvali láskou věci, které jí nejsou? Neuvěřili jsme, že naše činy jsou láskyplné, když ve skutečnosti nejsou? Bůh je láska, ale láska není Bohem. My uctíváme Boha, a ne lásku. Nic nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši (Ř 8:39). Ale nebezpečí vzniká, pokud oddělíme lásku od charakteristik našeho Boha.

Bůh je láska (1. Jan 4:8). Bůh je stravujícím ohněm (Židům 12:29). Jím žijeme (Skutky 17:28). Když shrneme tyto pravdy dohromady, nespleteme se, řekneme-li: “Žijeme ve stravujícím ohni Boží lásky.”

Proč nenávidět?

Nenávist je slovo s emočně negativním nábojem. Není v něm absolutně nic neutrálního. Okamžitě se mi vybaví slovní asociace: zločiny z nenávisti. Máte-li prozkoumat tuto cestu spolu se mnou, potřebuji od vás, abyste podstoupili od svých

osobních zkušeností s nenávistí a oddělili to slovo od všech lidí. V zájmu zachování platnosti těchto stránek a za účelem objevování pravdy odložte obrazy nenávisti a nenávistné činy stranou. Souhlasíte, že definice lásky bývá zkreslována jak naší kulturou, tak lidskými zkušenostmi? Souhlasíte, že pojem *láska* bývá zneužíván? Příliš často lidé říkávají, že milují, aniž by tomu odpovídaly činy nebo závazky lásky. Když se nějaké slovo používá nadměrně, jeho význam může být devalvován nebo se dokonce vytratit. Abychom milovali opravdově, tak jako Bůh, nemůžeme milovat to, co On nenávidí.

Tak jako nemůže být definována z jiné než Stvořitelovy věčné perspektivy láska, tak se musíme podívat do Písma i na definici nenávisti. Na okamžik odložme naše lidské *zkušenosti* s nenávistí a zabývejme se jejím *významem*.

Coby podstatné jméno v sobě zastřešuje taková slova jako nepřátelství, odpor, zhnusení a znechucení. Ve slovesné formě znamená hnusit si, nesnášet, být něčím/někým odpuzován a něčím/někým pohrdat.

Na první pohled lze snadno předpokládat, že žádný z těchto atributů není v souladu s Bohem, který je nejen milující, ale je láskou. Ale když jsem prozkoumala Písma, zjistila jsem následující.

Náš Otec nenávidí:

vše, co podkopává spravedlnost a pravdu utlačování vdov, sirotek a cizinců zneužívání starých lidí a zanedbávání rodiny a to, co překrucuje jeho dobrotivost a znehodnocuje jeho dary když se láska obrací v sobectví a z přátel se stávají nepřátelé to, co mění jeho obraz a pokřivuje náš když je zlo nazýváno dobrem a jsou zabíjeni nevinní když jsme shazováni arogancí a pýchou

Tyto body jsou obecným nárysem, nikoliv vyčerpávajícím seznamem. Nejobecněji lze říci, že Bůh nenávidí všechno, co podkopává lásku, protože všechno, co degraduje lásku, degraduje i nás.

Jak jsem zkoumala Písmo, abych pochopila, co Bůh nenávidí, byla jsem šokována, když jsem objevila více než tři tisíce slov, které se nějak týkají degradace toho, co se láska snaží budovat.

Když je láska znehodnocována, naše chápání Boha, který je láska, je tragicky podkopáno. Když je Boží obraz zkreslen, děti, které hledají Otce, jsou zmateny. V nejhlubší rovině je všechno to, co Bůh nenávidí, k ochraně toho, co miluje. Proč mě to překvapilo? Každý milující rodič přece nenávidí jakýkoli zlozvyk, který by ohrožoval jeho děti. Starý zákon není slovem rozhněvaného Boha; spíše je napomenutím milujícího Otce, který chtěl, aby jeho děti žily tu nejlepší verzi jejich života. Ježíš v Novém zákoně nezměnil Boží mysl. Ježíš přišel, aby zjevil Otcovo srdce.

Žádný rodič nechce, aby jeho děti procházely utrpením. A přece, zápasy a výzvy nejsou naším konečným nepřítelem. Pozemské zkoušky mohou být tavíci tyglíky, které vedou Boží děti na místo pokory a modlitby. Výzvy nám dávají čerstvý zrak, který nám věci převádí do nového způsobu vidění, ruku v ruce s četbou Slova Božího. Naši opravdoví nepřátelé jsou jemnější povahy. Jsou to zlozvyky jako chtivost, pýcha, kompromis, nemravnost, modlářství a mravní podlost. Tyto deformace života lžou dětem Božím tím, že jim říkají, že můžeme sloužit dvěma pánům: Bohu a tomuto světskému systému.

Buďme upřímní, generace se dostala vyhladovělá do pustiny. Znovu putujeme po starobylých cestách, zklamáváni tím, s čím

◇

**BŮH
NENÁVIDÍ
VŠECHNO, CO
PODKOPÁVÁ
LÁSKU,
PROTOŽE
VŠECHNO,
CO
DEGRADUJE
LÁSKU,
DEGRADUJE
I NÁS.**

—◆—
**GENERACE
 SE DOSTALA
 VYHLADOVĚLÁ
 DO PUSTINY.**

se setkáváme v manželství, v naší vládě, dokonce v domech uctívání. V tomto období hladu se nás zmocnil nepřítel, posadil nás na impozantní štítý hor a slíbil nám celý svět, pokud se jednoduše pokloníme a budeme uctívat u jeho oltáře ega. Naše kultura je prostoupena ozvuky toho, jak nás povzbuzuje, abychom působili pokoj tam, kde žádný nemůže být, a nazývali svatými věcmi takové, které jimi nejsou. Naše kultura apeluje na náš intelekt a vyzývá nás, abychom popřeli platnost údajně zastaralého textu a dávných slov, což je dnes vnímáno jako mlčící Bůh.

Nenávidění světla

Abychom skutečně milovali světlo, musíme být ochotni riskovat, že budeme nenávidění temnotou. Abychom byli milováni světem, musíme milovat to, co miluje svět. Ale tím to nekončí. Musíme stejně tak i nenávidět to, co nenávidí svět. Pokud neděláme obojí, pak jsme nenávidění. Musíme schvalovat to, co světský systém, jinak se spustí křik za porušování pravidel.

A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si více než světlo oblíbili tmu, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo koná zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo ale koná pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky byly vykonány v Bohu.

(Jan 3:19-21)

Když se bojíme odhalení, je snadnější vybrat si milovat temnotu a obviňovat světlo za jeho odhalující tendence. Někteří se rozhodli nazývat temnotu světlem. Chápu to. Není legrace nechat se vyvolat, ale občas je to zdravé. Nakonec bude *všechno*, co je skryté v záhybech temnoty, přivedeno na světlo.

Je lepší umožnit Duchu svatému řešit každé zastíněné místo už teď. Nebojte se. Máme jistotu, že i tma je pro něj světlá.

Kdybych si řekl – Snad pohltní mě tma,
až světlo kolem mě noc vystřídá –
tobě nebude temná ani tma,
noc jako den ti září dá,
tma bude pro tebe světlu podobná!

(Ž 139:11-12)

Duch Svatý nám může osvětlit naši cestu a poradit nám, kudy dál. Jediným způsobem jak se vypořádat s naším strachem je pozvat světlo do každé oblasti našeho života. Když se rozhodneme nenávidět všechno, co zatemňuje duši, a přijmeme světlo, odvrátíme se zároveň od toho, co je odhaleno. Láska vzkvétá v nerozděleném srdci; proto Bůh nenávidí to, co rozděluje naše náklonnosti. Raná církev to chápala. Přečtěte si vášnivou prosbu apoštola Jakuba, Ježíšova bratra:

Vy nevěrníci! Nevíte, že přátelství se světem znamená nepřátelství s Bohem? Kdokoli se rozhodne být přítelem světa, stává se Božím nepřítelem. Anebo si myslíte, že Písmo mluví naprázdno? Copak Duch, který v nás přebývá, vede k nevraživosti?

(Jakub 4:4-5)

Existují takoví, kteří by tvrdili, že tyto verše už pro nás dnes neplatí. Mají za to, že jsme se vyvinuli na vyšší úroveň. A přece, když se rozhlédnu kolem, nemůžu si vybavit doby, kdy bych viděla lidskost poklesnout tak nízko. Nebe má velmi odlišný hodnotový systém, než je tento pozemský. Proto jsme varováni před každým (byť jen) koketováním se světskými hodnotami.

◆

**NEBE MÁ
VELMI
ODLIŠNÝ
HODNOTOVÝ
SYSTÉM, NEŽ
JE TENTO
POZEMSKÝ.**

Když jsem začala zkoumat, co nás Bůh lásky nenávidí, mé hledání začalo v 6. kapitole Přísloví, tak to prozkoumejme společně:

Těchto šest věcí Hospodin nenávidí
a sedmou má za ryzí ohavnost:
povýšené oči,
prolhaný jazyk,
ruce mordující nevinné,
srdce, jež chystá hanebné plány,
nohy pospíchající páchat zlo,
křivopřísežníka, který klam šíří,
a rozsévače svárů mezi bratřími.

(v. 16-19)

A zde je bližší pohled na těch sedm:

Pýcha

Bůh nenávidí pýchu, protože nás staví do opozice vůči proměňující moci lásky. List Jakubův nám říká, že Bůh vlastně ve skutečnosti pýše odolává a staví se proti ní, zatímco omilostňuje pokorné a ty, kteří se chtějí učit (Jakub 4:6).

V knize *K jádru křesťanství* napsal C. S. Lewis: “Neboť pýcha je duchovní rakovinou: stravuje samu možnost lásky nebo spokojenosti či dokonce zdravý selský rozum¹. Samozřejmě, náš Otec nemůže jinak, než nenávidět takového podkopávajícího nepřítele naší transformace.

Chcete-li vizuální obrázek pýchy, Přísloví 6:17 používá spojení “povýšené oči.” Ty shlížejí dolů na druhé v pohrdání. Překlad Passion (TPT) to vysvětluje: “Stavění ostatních níž, zatímco sebe považujete za nadřazené.” A přece, není to ten

¹ Poněvadž pýcha je rakovinou ducha: pozře jakoukoli možnost lásky, uspokojení, ba zdravého rozumu

stejný pohled, jaký známe z téměř každé reklamy nebo módních časopisů?

Zde je několik dalších pasáží, které dále rozepisují destruktivní úsilí pýchy:

Úcta k Hospodinu je nenávist ke zlu.
Pýchu a povýšenost, zlé způsoby
a pokrytecká ústa nesnáším.

(Příslaví 8:13)

Pýcha nakonec pokrouťí naši řeč a bere nás na šikmou plochu cestou zla.

Povýšené oči a pýcha srdce, lampa ničemů, je hřích.
(Příslaví 21:4) – Český studijní překlad

Tento verš nám říká, že za světlem pýchy stojí hřích, který zatemňuje porozumění bezbožným.

Kdo poučuje drzouna, říká si o urážku,
kdo kárá darebáka, přijde k úrazu.
Nekárej drzouna – jen by tě nenáviděl;
pokárej moudrého – bude tě milovat.

(Příslaví 9:7-8)

Pýcha nás činí defenzivními, agresivními a slepými vůči našemu pravdivému stavu. Cynismus a arogance jsou jejími spojenci. Pýcha považuje jakékoli instrukce za urážku. Náprava není nikdy legrace, ale můžeme se naučit milovat ovoce nápravy: moudrost.

Abychom si zamilovali, co miluje náš Otec, musíme nejdříve zavřít dveře pýše, protože ta je vstupní branou k ničení.

Lhaní

Mít prolhaný jazyk zahrnuje jak skutek lhaní, tak také šíření pomluv. Přátelé, v dnešní době a v dnešním věku nemůžeme být dost opatrní v tom, co se rozhodneme říkat, opakovat a posílat. Trollové už nejsou iluzí; jsou velmi reální. Už se neskrývají pod mosty – cestují po informačních dálnicích a olupují lidi o jejich dobrá jména zároveň se zaséváním nepokoje a rozkolu.

LHANÍ NENÍ
MILOVÁNÍ

Dobré pravidlo je toto: pokud nevíte, nechte být. Bůh nenávidí čin úmyslného pomlouvání a lhaní. Příklad 12:22 říká: “Prolhané rty se Hospodinu hnusí, kdo žijí v pravdě, ti jej potěší.”

To ukazuje, že lhaní je často pláštíkem pro nevěrnost. Bůh je autorem a původcem pravdy. Když lžeme, chováme se jako náš původní dozorce, Satan, který je otcem lži, protože pravdy v něm není. Lži proklínají lásku. Lhaní není milování. A toto je ta nejděsivější věc na lhaní: když lžeme dost dlouho, ztratíme kontakt s pravdou a vlastně podvádíme sami sebe.

Prolití nevinné krve

Sousloví “ruce, mordující nevinné “ popisuje promyšlenou nebo zvrácenou touhu zabít nevinné. V časovém období, kdy byla sepsána kniha Příkladů, se to týkalo tehdy rozšířeného praktikování dětských obětí ctitelů Baal-Molocha a Aštorety, kteří také nakazili Izraelce (1. Královská 14). Toto uctívání zahrnovalo sexuální orgie. Nemluvnata bývala obětována plamenům Molocha, jejich pronikavé výkřiky byly přehlušené zvuky bubnů, na které bušili pohanští kněží. Zdá se nemyslitelné, že by matka mohla hodit své žijící dítě do plamenů, a přece prorok Izajáš mluví o těchto praktikách:

Vášnivě smilníte v posvátných hájích a pod kdejakým stromem košatým; zabíjíte své děti v roklích pod skalními útesy! (...) Na vysoké a strmé hoře sis lože ustlala, na ni jsi stoupala, abys tam obětovala. Za svými dveřmi, za svými věřejemi postavila sis památník. Daleko ode mě ses vysvlékla, vystoupilas na lože a doširoka odkryla; smlouvou ses s nimi spojila, jejich lože milovala, na úd zírala!

(57:5, 7-8, B21)

Neučinili jsme z našich postelí promiskuity místa uctívání, aby pak cenu platily nevinné děti? Dnes už nejsou bubny a jeskyně. Jsme civilizovanější než tamti. Nevinná krev je prolévána v tichosti lůn matek. Matka si může vybrat, jestli bude během “procedury” spát nebo bdít. Zabití dítěte in utero znamená, že ani matka ani otec nemusí slyšet nebo vidět smrt dítěte. Již téměř padesát let náš národ schvaluje rozšířenou praxi potratů. Zastánci potratů jsou známí tím, že je nazývají ženským “posvátným rituálem” a “svátostí”.² Dokonce jimi bylo argumentováno coby “náboženskou svobodou.” Bůh nám pomáhej. Volíme si nenávidět ten skutek a nikoli ty zaangažované lidi. Láska fandí těm statečným mladým ženám, které se rozhodnou darovat život, stejně jako pracuje na vykoupení těch, které prolévají nevinnou krev.

Srdce, které chystá hanebné plány

Sousloví “Srdce, které chystá hanebné plány” poukazuje k úmyslnému, promyšlenému snování zla, které poškozuje druhé. Bůh má plán pro naše životy. Je to plán k dobru a nikoli k újmě. To je ten důvod, proč je nám řečeno, abychom raději žehnali těm, kdo nás zneužívají a týrají, a ne je proklínali. Když chystáme pro druhé zlo, jsme v opozici vůči Boží vůli pro jejich život i pro ten náš.

Nohy pospíchající páchat zlo

Bible se vyjadřuje velmi jasně ohledně toho, že zlo je něčím, od čeho bychom se měli odvrátit a utéci, místo abychom se pohybovali směrem k němu. Passion Translanton vystihuje onu pasáž z Přísloví 6:18 lépe, když 'pospíchající' popisuje v termínech, které můžeme lépe pochopit: jsou to ti, kteří "mají škodolibou radost z něčeho, co je zjevně nesprávné". Někteří lidé jsou hrdí na to, co jim prošlo. Myslí si o sobě, že jsou vychytralí, když nebyli chyceni. Co jim nedochází, je to, že i když je každé pozemské oko zaslepené, existuje Ten, který je přece vidí.

◆
I KDYŽ JE
KAŽDÉ
POZEMSKÉ
OKO
ZASLEPENÉ,
EXISTUJE
TEN, KTERÝ JE
PŘECE VIDÍ.

Křivopřísežník

Byla jsem překvapena, že 6. kapitola knihy Přísloví uvádí mezi věcmi, které Bůh nenávidí, jak lživý jazyk, tak i falešného svědka. Není to skoro totéž? Když jsem zkoumala rozdíl mezi nimi, zjistila jsem, že falešný svědek je někdo, kdo lže pod přísahou. Lže nejen lidem, ale i Bohu a tím překrucuje průchod spravedlnosti. Náš spravedlivý Bůh nenávidí nespravedlnost. Právě proto skládáme slib u amerického soudního dvora: "Přísahám, že svědectví, které vydám, bude pravda, celá pravda a nic než pravda, k tomu mi dopomáhej Bůh." Bůh je konečným soudcem. Proto, když překrucujeme spravedlnost falešným svědectvím, podkopáváme tím základy Božího plánu spravedlnosti pro všechny (viz také Exodus 18:21; Přísloví 17:15).

Rozsévání svárů mezi bratřími

Bůh také nenávidí rozsévání svárů mezi bratry. Jsem si dost jista tím, že i když 6. kapitola knihy Přísloví říká "bratří", sestry do toho můžeme započítat také. Opakem slova svár je soulad,

což znamená dohodu, harmonii a jednotu. Král David nabízí protilátku proti upadnutí do moci ničivého kouzla těch, kteří zasévají svár:

Nesedám mezi podvodníky
a nestýkám se s pokrytci,
spolek bídáků chovám v nenávisti,
mezi darebáky nesedím.
Ruce si umývám v nevinnosti,
ke tvému oltáři, Hospodine, přicházím,
abych ti hlasitě vzdával díky,
abych vyprávěl o všech tvých zázracích.
Miluji, Hospodine, dům, kde přebýváš,
místo, kde zůstává sláva tvá!

(Ž 26:4-8)

Vyhýbáme se spolčování s lháři, pokrytci a zločinci tím, že milujeme Boha a milujeme Boží dům. Tím, jak se shromažďujeme, rozhojňuje se postoj vděčnosti a projevuje se Boží věrnost a úžas. Řeč o Bohu může některé místnosti vyklidit stejně tak rychle, jako jiné naplnit.

Tím je naplněn seznam z 6. kapitoly knihy Přísloví - ale existuje ještě více věcí, které Bůh nenávidí.

Sexuální nemorálnost, nečistota a modlářství

Můžete si být jistí, že žádný smilník ani nečistý nebo chamtivý člověk (což je modlář) nemá dědictví v Kristově a Božím království. Nikoho nenechte, aby vás klamal prázdnými řečmi, neboť kvůli těmto věcem přichází na neposlušné lidi Boží hněv.

(Ef 5:5-6)

Bůh nemůže jinak, než nenávidět věci, které podkopávají naši intimitu nebo nás klamou, degradují, poskvřňují a ničí.

Tyto tři - sexuální nemorálnost (všechny sexuální aktivity kontrastující s biblickými principy), nečistota (špinavá, hrubá, bláznivá mluva a její praktiky), a modlářství (chtivost a lačnost) – jsou téměř neoddělitelné. Vidíme je prolnuté v bežešvém spojení ve většině toho, co naše kultura nazývá zábavou.

Kdysi jsem se během čtrnáctihodinového letu z LA do Sydney octla v pasti vedle muže, který sledoval Hru o trůny. (Byl to jeden z těch okamžiků, kdy jsem byla vděčná, že vidím jen na jedno oko.) Cítila jsem se pošpiněna tím, co jsem náhodou zahlédla, když jsem pootočila hlavu, nebo jsem se kolem něj soukala, abych se dostala na záchod. Byl absolutně netečný. Když jsou ty tři dobře zabalené a producírují se před námi dost často, stávají se normou.

Bohužel začneme to, co nás baví, napodobovat.

Chtivost

Písmo odkazuje na neřest chtivosti jakožto na lakomství a modlářství. Slyším, že se tu říká, že nezdravý vztah k penězům (lačnost) je velmi nebezpečný, protože peníze mohou způsobit, že se začneme cítit jako bohové. Představujeme si sami sebe jako mocné; vše, co chceme, je v našich silách. Proč věřit Bohu, když máme kupní sílu? Chtivost a lačnost bývají často považované za mírné neřesti, a proto jsou společensky mnohem přijatelnější. Nenechte se mýlit. Chamtivost je krutý okupant, který klame lidi, aby si mysleli, že jsou svobodní (Zjevení 3:17-18). Zajatci chamtivosti si cení vztahu k majetku a k postavení více než vztahu k lidem. Štědrost a pokora jsou protilékem vůči lačnosti a modlářství.

Ježíš varoval své učedníky: “Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům. Buď bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se bude jednoho držet a tím druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i penězům.” (Lukáš 16:13).

Peníze jsou nástrojem, který má být používán... nikoli milován. Lidé mají být milováni... nikoli používáni - což nás přivádí k dalšímu bodu.

Rozvod

“Nenávidím rozvod! praví Hospodin, Bůh Izraele.
Nenávidím ho jako plášť potřísněný násilím, praví
Hospodin zástupů. Chraňte se tedy a nebuďte
nevěrní.”

(Mal 2:16)

Bolest z rozvodu je hořká a intimní. To je důvod, proč ho Bůh nenávidí. Ne, že by nenáviděl ty, kteří se rozvedli... nenávidí tu roztržku. Za dnů Malachiáše neměly ženy právo rozvést se se svými manžely. Představte si úzkost našeho nebeského Otce, když viděl své milované smluvní dcery, odmítané a opouštěné těmi samotnými syny, o nichž věřil, že je budou milovat. Toto zapuzení se často dělo ve prospěch cizích manželek. Bůh nenáviděl násilí a ponížení, které tato praxe způsobovala jeho dcerám. NIV (New International Version) říká, že člověk, který se rozvede se svou manželkou, “se dopouští násilí na té, kterou by měl chránit “ (Mal 2:16).

Žijeme v době, kdy se i ženy mohou dát rozvést se svými manžely. Někdy, z důvodů manželské nevěry či zneužívání, může partner (muž či žena) cítit, že rozvod je nejzdravější volbou pro život a bezpečí jejich dětí. V těchto případech je rozvod opatřením, které má zabránit něčemu jinému, co Bůh nenávidí... totiž ochránit ženu, která je vdaná a nemilovaná (Přísluví 30:23). Když půjdeme hlouběji, zjistíme, že Boží nenávist k rozvodu je spojena s naším vzájemným tvrdým zacházením.

V manželství nás Bůh spojuje dohromady svým Duchem, aby nás učinil jedním:

Neučinil dva jedním? Měl přece ducha nazbyt. Proč tedy jedním? Šlo mu o símě Boží. Chraňte se tedy, abyste nebyli nevěrní manželce svého mládí.

(Mal 2:15)

Jednota manželství je předobrazem spojení Krista a jeho nevěsty. Rozvody, iniciované z našeho sobectví, nevěry, a odmítnutí pokřívají myšlenku Boha jako manžela, který nás nikdy neopustí ani nezanedbá.

Bůh nepřipouští žádné pochyby ve věci jeho nezničitelné lásky k nám. Nemá v úmyslu selhat při ochraně smlouvy, kterou s námi učinil. Nikdy nás neodvrhne ani nás nebude přemáhat krutostí. Bez ohledu na to, kolikrát jsme ho zklamali, On nás nikdy nezklame.

Ačkoli bylo učiněno ustanovení o rozvodu podle zákona, náš Bůh je věrným manželem své nevěsty. Rozvod podkopává obraz Krista a jeho církve, našeho Ženicha, který je vždy věrný, i když my jsme nevěrní.

Bůh ví - a i my víme - že dějiny rozvodu jsou dějinami rozervávání rodin a srdcí. Bůh činí toto ustanovení, protože nenávidí kruté zneužívání, nevěru a opouštění, ale rozvod nebyl nikdy jeho původní nadějí pro manželskou smlouvu.

Dvojí závaží a přetvářka

Falešné váhy se Hospodinu hnusí,
pocitivé závaží jej potěší.

(Příslaví 11:1)

Dvojí závaží se Hospodinu hnusí; falešné váhy se mu nelíbí.

(Příslaví 20:23)

Ježíš čelil pokrytectví farizejů neustále. Byl zaneprázdněn věcmi svého Otce a budoval nebeské království, zatímco oni byli zaneprázdněni přijímáním zákonů pro království lidí. Podrobovali každého vysokým standardům, které sami nežili. Jejich dvojakost zakalila vody, které měly být průzračné. Jak jsme zmínili už dříve, věřili, že uzdravování o sabatu bylo urážkou. Jedna věc byla znamením smlouvy, druhá její div.

Ježíš varoval své následovníky v Matouši 23:2-4:

Řekl: “Na Mojžíšově místě se posadili znalci Písma a farizeové. Proto plňte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale neřídte se jejich skutky, *protože oni mluví, ale nejednají*. Svazují těžká, neúnosná břemena a nakládají je lidem na bedra, ale sami s nimi nechtějí ani pohnout prstem.

Budeme navždy odsouzeni kázat bez schopnosti praktikovat, pokud bude naším motivem spíše touha *být spatřen* druhými než *pozvedat* ostatní. Náboženství, která jsou prodchnuta pýchou a přetvářkou, utlačují své přívržence. Licoměrní vůdcové věří, že zatlačování ostatních níž je samotné povýší. To je přímým protikladem k tomu, jak funguje království Boží. Skláníme se před ním, aby nás mohl vyvýšit. Jakmile jsme vyvýšeni, skláníme se znovu, abychom pozvedli ostatní. Upřímně, lidé těžili více z toho, že se poučili z mých chyb, než z mých takzvaných úspěchů.

◆

SKLÁNÍME SE
PŘED NÍM,
ABY NÁS MOHL
VYVÝŠIT.

Dříve než se všichni nadchneme pro nenávist k pokrytectví druhých, požádejme Ducha svatého, aby odhalil jeho stopy v nás samých. Přetvářka může nepozorovaně vklouznout do nás všech. Zjistila jsem, že jedinou věcí, která ji vykoření, je Boží Slovo. Světlo jeho pravdy spravedlivě rozliší naše motivy a prosvítí jakoukoli temnotu, která by se mohla vkrást, když

nejsme ostražití. Buďte opatrní vůči tomuto nepříteli. Je zákeřný. Přetvářka nenávidí upřímnost, takže se záměrně obklopujte pravdomluvnými. Buďte zranitelní ve vztahu vůči správným lidem a žádejte je o upřímnost. (Je mi líto, ale toto se neděje na Facebooku.)

Odmítnutí moudrosti

Moudrost:buď ji milujete, nebo ji nenávidíte. Způsob, jak se naučit milovat moudrost, začíná naší volbou milovat to, co přirozeně nenávidíme:kázeň. Poslechněte si slova moudrosti:

“Kdy omezenců láska k malosti už skončí,
kdy drzounů záliba v drzosti,
kdy tupců nenávisť ke všemu vědění?
Obrat’te se, když vás napomínám,
hle, svého ducha na vás vylít chci,
právě vám chci svá slova oznámit!

(Příslaví 1:22-23)

Pokud kdy byl čas, kdy jsme potřebovali načerpat moudrost, tak je to teď! Já osobně toužím po odpovědích na otázky, o nichž jsem si nikdy nemyslela, že bych si je mohla položit. Ve světě, který se zdá být vzhůru nohama, musíme se znovu obrátit na Písma, ta samotná slova, která založila naši zemi.

V Příslaví 8 promlouvá hlas moudrosti a popisuje bázeň před Hospodinem jakožto nenávisť ke zlu: “Úcta k Hospodinu je nenávisť ke zlu. Pýchu a povýšenost, zlé způsoby a pokrytecká ústa nesnáším.” (v. 13).

Žalm 34 říká:

Pojďte, synové, poslouvejte mě,
úctě k Hospodinu vás vyučím:
Chce někdo prožít šťastný život,

chce někdo okusit dobré dny?
 Pak tedy chraň svůj jazyk před zlem,
 ve tvých rtech ať není žádná lest.
 Odmítej zlo a konej dobro,
 usiluj o pokoj a nechej se jím vést.

(verše 12-15)

Tyto pasáže osvětlují, jak kombinace převrácené řeči a pyšného chování působí zlo. V knize Job je bázeň Boží postavena vedle moudrosti: a řekl člověku: “Hle, bázeň před Panovníkem, toť moudrost a odvrátit se od zlého, toť rozumnost“ (28:28).

Jiné pasáže popisují bázeň před Hospodinem jako chvění před jeho slovem. Mám za to, že je to také postoj pokory, v němž se ponoříme do Boží milosti při zjevení Jeho svatosti a naší nedokonalosti.

Dokonce i Ježíš nacházel potěšení v uctivé bohabojnosti. Izajáš prorokoval, jak bude Duch Boží spatřen na Ježíšově životě:

Duch Hospodinův na něm spočine – Duch moudrosti
 a chápání, Duch rozhodnutí a odvahy,

Duch poznání a úcty k Hospodinu; úctou k
 Hospodinu bude prostoupen. Nebude soudit podle
 zdání svých očí, nebude se řídit tím, co uslyší.

(11:2-3)

Pokud uznáme zvrácenost svých způsobů a myšlení, nejedná s námi podle našeho základního chování. Nepoměřuje nás podle nedostatků, ale podle vysokého standardu Jeho nezničitelné lásky k nám.

Zlo

Láska at' je bez přetvářky. Mějte odpor ke zlu, tíhněte k dobru.

(Ř 12:9)

Milování i ošklivení si něčeho jsou vědomé volby. Milovat každého je těžké, ale s Bohem je to možné. Milovat všechno je neupřímné a skutečně nemožné. V dnešní době je zlo nevyhnutelné. Chápu to. Ale to neznamena, že sami sobě dovolíme nechat se jím překonat a umlčet. Není čas být neutrální.

Měli bychom si ošklivit chudobu a zároveň milovat ty, kteří do ní byli uvrženi.

Měli bychom nenávidět válku, ale milovat vdovy a sirotky a uprchlíky, které rodí.

Nenávidění zla neznamena, že se staneme nenáivistnými. Nejsme teroristé... jsme křesťané. Jsme ti, kteří jsou pomazaní, aby přemáhali zlo dobrem. Takže, nelžeme a nenazýváme zlo dobrem. My neargumentujeme pouze samotnými slovy. Žijeme pravdu, promlouváme pravdu a bojujeme za pravdu naším způsobem života.

Církev si v tom nevedla vždycky dobře.

Já jsem si v tom nevedla vždycky dobře. Chci to dělat lépe. Příliš dlouho jsme byli známí tím, proti čemu jsme, spíše než pro co nebo dokonce pro koho (Ježíše) jsme. Zdá se, že ve snaze vrátit jazýček na vahách zpátky do rovnováhy přijímá církev světský trend schvalovat vše a říkat tomu láska. Ještě jednou, milujeme *každého*. Ale dělejme to s vědomím, že jsme uprostřed bitvy, což znamená, že nemůžeme milovat *všechno*. Jak napsal Charles Spurgeon: "Máme milovat své nepřátele, ale

nejsme zavázáni milovat Boží nepřátele. Máme jim přát, jako nepřátelům, úplné svržení, ale máme jim dopřát, jako lidem, láskyplnou konverzaci, aby mohli přijmout Boží odpuštění a stát se jeho přáteli, stoupenci a služebníky.”³

Tolik se bojíme, že budeme obviněni z toho, že odsuzujeme, až k bodu, že jsme zmlkli. Nemůžeme být jako ta žena, která po neúspěchu svého prvního nesouhlasu s manželem rezignuje a umlká, místo aby se poučila a dala si závazek dělat to dobře. Mlčení této manželky nakonec poškodí celý vztah a jeho růst. Místo toho, abychom rezignovali na selhání z minulosti, vykročíme vpřed v pravdě, pokoře a lásce a budujeme to, co může být budováno. Začneme tím, že se zavážeme ošklivit si své vlastní sympatie vůči věcem, které Bůh nenávidí.

◆

**VYKROČME
VPŘED
V PRAVDĚ,
POKOŘE
A LÁSCE
A BUDUJME
TO, CO
MŮŽE BÝT
BUDOVÁNO.**

Jakmile začneme žít pravdu v lásce, i ostatní nás uslyší mluvit pravdu v lásce. To je důležité, protože...

Láska bez pravdy je lež.

Co nenávidíte?

To, co nenávidíte, je pravděpodobně něco, co vás děsí. Nejsem fanynkou hadů, pavouků ani škorpiónů. Nenávidím všechny tři, ale nejvíc hady. Když uvidím škorpióna, zabiju ho.

Stala jsem se jejich zapřísáhlou nepřítelkyní poté, co jeden štípnul nejmladšího syna, když mu byly čtyři. (Varování: předstírají, že jsou mrtví, aby vás mohli bodnout.) Pavouci jsou už pro mě o něco horší. Způsob, jakým se pohybují, mě děsí. Vždycky poprosím Johna nebo jednoho z mých synů, aby je zabil. Pokud doma nejsou žádní chlapi,

utkám se s nimi sama. Hada, to je jiný příběh. Hada nemůžete zabít botou. Aspoň si to myslím, ale znovu, nikdy jsem to nezkoušela.

Píšu v rohu místnosti v suterénu. Nad mým stolem visí na zdi mačeta. Aniž bych byla nějak moc vystrašená, rozhodla jsem se, že pokud budu sama a objevím v našem domě hada... zaútočím. Vezmu to ostří do rukou a s hlasitou modlitbou na rtech ho zabiju! Jsem odhodlána to udělat, protože hadu nemůže být dovoleno toulat se po mém domě a klást vajíčka. Proč? Protože v mém domě jsou lidé, které miluji.

Jsou i jiné věci, které nenávidím. Věci, které ohrožují nás všechny. Nenávidím sexuální zneužívání dětí. Nenávidím sexuální kšeftování s kýmkoli jakéhokoli věku nebo pohlaví. Nikdy jsem nehovořila s nikým, kdo by nebyl pobouřen z obou těchto věcí. Víme, že tyto praktiky likvidují jak oběti, tak útočníky. Ta krutost a perverzita obou těchto záležitostí zraňuje a zasahuje všechny zúčastněné do nejhlubšího jádra. Protože milujeme lidi, je logické, že budeme nenávidět obě tyto záležitosti. Nestačí však jen nenávidět sexuální obchodování a zneužívání. Musíme také nenávidět pornografii.

Proč?

Pornografie je katalyzátorem sexuálního zneužívání a sexuálního obchodování s lidmi. Nemůžeme milovat pornografii, mít ji rádi nebo se nad ní usmívat a zároveň opravdově nenávidět sexuální zneužívání a sexuální obchodování. Abychom opravdu milovali oběti zneužívání a obchodování, musíme si zošklivit tento katalyzátor zneužívání a obchodování... porno. Abychom hodně milovali, musíme nenávidět, co zaplétá duše druhých do zneužívajícího jednání a chytá děti a ženy do pastí.

Porno znehodnocuje lásku, ničí intimitu a degraduje Boží dobrý a úžasný dar sexu. Zotročuje ty, které Bůh touží osvobodit. S tímto vědomím jsem se rozhodla opovrhovat jakoukoli formou, kterou na sebe pornografie může brát (at' už v literatuře, filmech, tisku nebo online).

Musím nenávidět to, co pornografie dělá lásce, protože to, co jí dělá, je zlo. Nenávidím, co dělá pornografie s manželstvím. Slyšela jsem příliš mnoho příběhů o ženách ležících v posteli a dumajících, proč se jich manžel nechce dotýkat. Cítí se být *méně* než žádoucí. Kdyby tak jen byly *více* atraktivní, to by je jejich manželé chtěli. Pak se dozvědí, že mají soupeřku, fantoma virtuálního sexu, který jim ničí jejich intimní život. Jejich manželé už odevzdali vášeň on-line někomu, koho se ani nemusí dotknout.

Je smutné, že do pasti tohoto stále stejného cyklu zničení se chytá i stále více žen. Nedávný průzkum ukázal, že jedna ze tří žen sleduje porno týdně.⁴ Noviny Huffington Post uvedly, že “stránky s pornografickým obsahem mají každý měsíc více návštěvníků než Netflix, Amazon a Twitter dohromady.”⁵ Podle údajů organizace Bojujte proti nové droze (Fight the New Drug) “Jen za minulý rok bylo na stránkách Pornhub shlédnuto 91 980 225 000 videí. To je 12,5 videí na každou osobu této planety.”⁶

Ježkovy oči!

Porno není láska. Pornografie znásilňuje naši mysl tím, že zpředměňuje a degraduje lidské bytosti, stvořené ke kráse a podobě jejich Stvořitele. Pak se vplíží stud a dostane ty, kteří padli do zajetí představitosti. Musíme milovat zajaté a zároveň nenávidět průmysl, který si je pomalu ale jistě omotává.

Pokud nezačneme nenávidět, co je zlé, naše láska není pravá.

Překlad Ř 12:9 v Passion Translation je poněkud poetičtější:

At' vás vnitřní hnutí vašeho srdce vždy ponouká k lásce jednoho k druhému a nikdy nehrajte nějaké divadlo jako maskovaný herec. Opovrhujte zlem a přijímejte vše, co je dobré a ctnostné.

Pokoušení zůstat potichu může vítězit, zvláště když víme, že promluvit znamená, že budeme označeni za ignoranty a extrémisty. Kdykoli promluví na toto téma, bývám napadena křesťany, kteří tvrdí, že to, co dělají v soukromí, je jejich vlastní věc - a mají pravdu. Zároveň ale nemůžu zůstat potichu, protože vidím i tu druhou stránku pornografie. Vidím její oběti, v celé šíři, od prodávaných a sexuálně zneužívaných dětí po rozvrácená manželství a sexuálně závislé. Když promluví, moje sociální médium je napadeno hackery a zaplaveno pornografickými obrázky a videi od pachatelů.

◆
**POKUD
 NEZAČNEME
 NENÁVIDĚT,
 CO JE ZLÉ,
 NAŠE LÁSKA
 NENÍ PRAVÁ.**

Už se nemůžeme déle usmívat nad zlem z bezpečné vzdálenosti. Nemůžeme ho nechávat, aby zajímalo náš zrak, ani si nemůžeme dovolovat zůstat v jeho přítomnosti. Nemůžeme být potichu, jen abychom nezpůsobili problémy. Pokud se octneme v pasti, musíme požádat o pomoc. Když přijde na ochranu lásky, nemůžeme mlčet. Nemůžeme nosit masku souhlasu.

Následování Ježíše, našeho Příkladu

Charles Spurgeon řekl: “Co Ježíš miluje, milujeme i my; co Ježíš nenávidí, nenávidíme i my; co hledá Ježíš, hledáme i my; čeho se Ježíš straní, straníme se i my. To je opravdové přátelství, jedno srdce ve dvou tělech.”⁷

Jak řekl Spurgeon, Ježíš je naším příkladem jak v lásce, tak i v nenávisti. Co miluje Ježíš? Lidi. Ježíš miluje a hledá, aby zachránil všechny ztracené. Ježíš miloval své nepřátele a nazval je přáteli. Přátelství s Bohem neobnáší nenávist k lidem.

Co Ježíš nenávidí? Ježíš nenávidí nepřátele lásky... pokrytecké náboženství, které se cítí být to první a nejdůležitější. Jak jsem prozkoumávala významy pokrytectví, objevila jsem oblasti, kde jsem sama pokrytecká. Kdy jsem chtěla raději vztahy s lidmi, spíše než jejich záchranu. Kdy jsem byla raději potichu, spíše než abych milovala. Kdy jsem raději koketovala zpovzdálí, než abych se rychle vzdálila. To, co si odmítnu ošklivit teď, bude normální v životech mých vnoučat.

G. K. Chesterton řekl: “Tolerance je ctností člověka bez přesvědčení.“ Obávám se, že jsme se rozhodli tolerovat věci, u nichž hrozí, že nás jednoho dne převálcují. Musíme být vždycky laskaví a respektující, ale tolerantní mlčení může rychle přerůst v souhlas.

Co hledá Ježíš? Ježíš nám řekl: “Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a toto vše vám bude přidáno.” (Matouš 6:33).

Co znamená stranit se a čeho se straní Ježíš? *Stranit se* znamená vyhýbat se něčemu tak, že se od toho odvrátíte. To je vlastně to, co jsme už popsali. Nesedáme se zlem, nemrkáme na zvrácenost ani nemluvíme o marných věcech. Dobře to popisuje Pavel:

Abys otvíral jejich oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od satanovy moci k Bohu, aby vírou ve mne přijali odpuštění hříchů a podíl mezi posvěcenými.

(Skutky 26:18)

Neodvracíme se od lidí. Modlíme se, aby se odvrátili od toho, co zatemňuje jejich duše.

Než jsem se znovu narodila, byla jsem spíše nepřitelem Krista než jeho přítelem. Když se mé zatvrzelé srdce stalo srdcem z masa, pocítila jsem, co Jeho srdce bolí. Nechat se vést Ježíšem je životní styl. Odvracíme se od toho, co jsme v minulosti považovali za vzácné, abychom to vyměnili za to, čeho si on cení.

Před více než stoletím napsal Charles Spurgeon: “Tento současný věk je tak bagatelizující, že pokud člověk miluje spasitele, je fanatikem a pokud nenávidí síly zla, je bigotní.”⁸

Neumím si ani představit, co by řekl o našich dnech. Naše kultura už není bagatelizující - je mravně zkažená.

Musíme milovat pravdu, která osvobozuje lidi, a současně nenávidět lži, které je svazují.

Tak jako je Bůh světlem bez temnoty, tak je i dobrem beze zla. Bůh všemohoucí nemůže být ani částečně zlý. Neexistuje žádné spojení mezi světlem a temnotou, žádné partnerství mezi správným a špatným, démonské modly nepatří do Božího chrámu. A co o Ježíši? Kniha Židům cituje proroctví Davida v Žalmu 45:6-7:

Ale o Synu říká: “Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné věky,
žezlo spravedlnosti je žezlo vlády tvé.

Miluješ spravedlnost a zlo nenávidíš; to proto tě Bůh,
tvůj Bůh, pomazal olejem radosti nad společníky tvé.”

(Žd 1:8-9)

Ježíš miluje spravedlnost a nenávidí bezbožnost. Můžeme my, jeho učedníci, dělat něco jiného? Je čas, abychom si připomněli, že pronásledování je součástí balíčku.

Blaze vám, když vás budou lidé nenávidět a když vás vyobcují a potupí a vaše jméno zavrhnou jako zlé kvůli Synu člověka. V ten den se radujte a jásejte, neboť hle, vaše odplata v nebi je veliká! Stejně se totiž chovali jejich otcové k prorokům.

(Lukáš 6:22-23)

Rozlišování

Charles Spurgeon řekl: “Rozlišování není o poznání rozdílu mezi správným a špatným, ale o poznání rozdílu mezi správným a téměř správným.”⁹

Je toho tolik, co zní správně, a cítíme, že je to špatně. Žijeme ve dnech, které vyžadují důkladnou znalost Písem doprovázenou vedením Ducha svatého. Písmo nám dává rámec a Duch Nejvyššího Boha nám dává slova života. Potřebujeme, aby Duch Svatý osvětlil Slovo Boží, abychom mohli poznat, jak koho milovat a jak co nenávidět. Za tímto účelem jsem se silně opírala o Písmo, když jsem psala tuto kapitolu. Ve skutečnosti, pasáže, které jsem chtěla obsáhnout na těchto stránkách, bylo příliš mnoho, takže jsem jich pro vaši orientaci uvedla více v Příloze 1. Prosím modlete se a ptejte se Ducha svatého, jak mají být tyto pasáže aplikovány ve vašem osobním životě. Spíše, než abych vám sama říkala, co máte dělat, chci dovolit Duchu svatému, aby vás vedl. Pomodlíte se se mnou, jak přecházíme do další kapitoly?

Drahý nebeský Otče,

chci milovat to, co miluješ ty a jak to miluješ ty. Nechci být pokrytcem. Nechci jednat arogantně. Prosím tě, vyučuj mě v tom, co nenávidíš, aby tvoje láska v mém životě vzkvétala. Duchu Svátý, dýchni na tyto pasáže Písma, ať pro mne ožijí. Dej mi odvahu prolomit ticho slovy, která osloví zajaté. Ve jménu Ježíše, amen.

7

NEZNIČITELNÝ PRO PRAVDU

Kde jsem objevil pravdu, objevil jsem svého Boha,
který je pravda samotná.

Sv. Augustýn

Přestože už jsme všichni někdy zalhali, ta věc pravdy je vetkaná hluboko uvnitř v nás. Bez pravdy jsme jako lodě bez kormidla, hnané každým větrem doktrín a rozmarem emocí, což nemůže dopadnout jinak, než že nás to přivede na pokraj zničení. Když usilujeme o pravdu, udělá si v nás svou cestu. Pravda není “co“, ale “kdo“.

Než se hádat o to, co je pravda, raději si musíme připomenout, proč je pravda důležitá. A jakmile si to připomeneme, musíme pravdu žít, protože pravda je živá. Žijeme pravdu, když pozvedáme svoje duše k svému Pánu a Spasiteli, který nám řekl: “Já jsem ta cesta, pravda a život,“ odpověděl Ježíš. “Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.” (Jan 14:6).

Aby bylo toto tvrzení pravdivé, každý prvek musí obstát sám za sebe. Je-li Ježíš *tou* cestou, a ne jen jednou z *mnoha* cest, pak je určitě pravdivé, že nikdo nepřichází k Otci než skrze něho. Pokud Ježíš lhal a zkreslil, kým je a je jen jednou z mnoha

cest k Otci, pak nemůže být tou pravdou. Pokud není pravdou, je nemožné, aby byl životem.

Ježíš je naprosto *všim*, čím říká, že je, anebo vůbec *ničím* z toho. Je nemožné, aby byl obojím. Slovy Benjamina Franklina: “Polovina pravdy je často velká lež.” Každá částečná pravda je zaplevelena lží. Je-li Ježíš ve skutečnosti tou cestou, musí být také pravdou a životem.

◆
JEŽÍŠ JE
NAPROSTO
VŠÍM, ČÍM
ŘÍKÁ, ŽE JE,
ANEBO VŮBEC
NIČÍM Z TOHO.

Ale naše kultura potlačuje absolutní hodnoty. Byli jsme vedeni k přesvědčení, že jsou příliš omezující a neúprosné. Pravda nemůže jinak, než vylučovat lži, ale dělá to způsobem, který je nevyvratitelný a jemný zároveň. Pravda by měla být mírná v řeči a neúprosná a absolutní v principu. Absolutní hodnoty jsou základní. A základy jsou nepohnutelné. Jako takové nejsou absolutní hodnoty ani neúprosné, ani omezující - jsou ochranné. Bez absolutních hodnot, které jsou neměnnými pravdami, jsme odsouzeni stavět na písku. Absolutní hodnoty jsou principy, které nás chrání, a přesvědčení, která nás ukotvují v bouřích života či lákajících pokušeních.

Všechny cesty nevedou do Říma

Ve starověku se říkávalo: “Všechny cesty vedou do Říma“, protože v těch dobách byl Řím centrem římského silničního systému. Ale jak šel čas a Římská říše padla ze vznešených výšin moci, rčení přestalo platit. Stalo se řečnickou figurou, která znamená, že všechny cesty vedou nakonec na stejné místo. Co kdysi platilo jako pravdivé o Římu, nemůže být aplikováno na království Boží.

Boží pravda se nemění a netvaruje s tím, jak se mění balancování lidské moci a myšlení. Pravda je víc než nadčasová...

je věčná. Cesta k Bohu začíná u dveří Ježíš Kristus. Proč by Bůh posílal svého jediného a jednorozeného Syna, kdyby existovaly jiné možnosti? Proč by posílal Ježíše, když byl tím Jeho nejlepším? Já bych dobrovolně neposlala žádného z mých synů – jedině, pokud by to měl být jediný způsob. Ježíš sám je naším vykoupením. Je zásadní chybou věřit, že všechny cesty vedou ke spáse - přestože všechny cesty vedou k setkání s Ježíšem. Písmo nám říká:

Proto jej Bůh povýšil nade všechno, jméno nad každé jméno mu daroval, aby před jménem Ježíš kleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a každý jazyk aby ke slávě Boha Otce vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

(Filipským 2:9-11)

“Každé koleno pod zemí “ odkazuje k říši démonů. Přijde den, kdy i oni budou muset uznat Ježíšovu nadřazenost, i když nebudou zakoušet Ježíše jako Spasitele.

Možná můžete rozumovat, že celá pravda je relativní a není důvod myslet v takových extrémech. Možná věříte tomu, že to, co je pravda pro mě, nemusí už být pravda pro vás. Pokud je tohle ve vaší mysli, pak nehovoříme o stejné věci. Když mluvím o absolutní pravdě, nemluvím o věcech, které by mohly být pravdivé *o mně*, ale ne *o vás*. Například, já jsem napůl Siciliánka. Jsem vdaná. Jsem matka a babička. Všechny tyto aspekty jsou nyní pravdivé o mně, ale nejsou pravdivé o všech. Tudíž nejsou pravdou samotnou; jsou pouze pravdivé. Naopak to, co bylo o mně pravdivé před deseti lety, nemusí být o mně nutně pravdivé dnes. Jiným příkladem něčeho, co je pravdivé a přesto to není pravda sama, je, že za mým oknem je obloha dokonale “coloradově“ modrá. Mohu s jistotou prohlásit “obloha je modrá!“ A po dalších pár hodin budou moje slova pravdivá. Ale nejsou pravdou, jelikož porušují parametr, že pravda musí platit důsledně. Když slunce zapadne, obloha už modrá nebude. Proto to, co bylo pravdivé v poledne, nebude

už pravdivé o půlnoci. Obávám se, že v příliš mnoha ohledech zažíváme půlnoc svých lidských duší.

Výrok “pravdivé o “ se vztahuje na atributy, období a aspekty našich životů. To, co bylo pravdivé v jednom období, není nutně pravdivé v jiném. Tyto typy pravd žijí v oblastech našich konkrétních světů a podléhají změně. Co platí pouze pro některé, nemůže být ve finále pravda samotná. Pravdivé může být relativní; pravda samotná není nikdy relativní.

Pokud si nedáme pozor ohledně pravdy, stane se nám v naší současné kultuře kamenem úrazu. Proto všichni potřebujeme znát staré texty, abychom v určitých věcech mohli rozlišit pravdu nezávislou na rozmarech veřejného mínění a vlastních pocitech. Když je pravda spojovaná se způsobem nazírání, říká se tomu *relativismus*. Relativismus je přesvědčení, že různé věci jsou pravdivé, správné, atd. pro různé lidi nebo v různých dobách. S takovou definicí by se pravda neustále měnila.

Ideologie relativismu podkopává samotný smysl pravdy. Aby bylo něco pravdou, pravdivost toho musí platit v každé době. Pokud by tomu tak nebylo, pak by někteří mohli lhát a říkat, že to byla *jejich pravda*. Nemůžeme dovolit, aby vnímání mohlo určovat pravdu. Kdybychom to udělali, všichni bychom se jakoby dívali skrze jiné čočky. Potřebujeme nepohyblivý Adamant, který ukotví naše duše do způsobu vidění našeho Stvořitele.

Jako křesťané nemůžeme věřit, že pravda je relativní, protože věříme, že ta Pravda je náš příbuzný, Ježíš Kristus, náš bratr, Úhelný kámen, Pán a nezničitelný Adamant. Boží slovo (Ježíš) nás proměňuje, zatímco relativismus nás přizpůsobuje.

Být pravdou samotnou je něco úplně jiného, než když jen pravdu říkáte nebo když dokonce sami sebe jen přesně

popíšete. I kdyby bylo možné, abychom byli naprosto pravdiví, nikdy bychom nemohli *byť* pravdou.

Můžeme říkat pravdu.

Můžeme žít pravdu.

Můžeme milovat pravdu.

Můžeme nenávidět pravdu.

Můžeme popírat pravdu.

Můžeme věřit pravdu.

Ale jen Kristus může tvrdit, že *je* ta pravda.

Buddha řekl mnoho pravdivých výroků, ale netvrdil, že je pravda. Buddha uznával, že je člověkem, usilujícím o nalezení pravdy. Podobně i Mohamed řekl mnoho věcí pravdivých, ale netvrdil, že *je* pravdou.

Ježíš neřekl: “usiluji o nalezení pravdy “ nebo “jsem jedna z mnoha pravd“. Řekl: “Já jsem ta pravda.” A když říkáme, že všechny cesty vedou do Říma (a myslíme tím spasení), děláme z Ježíše lháře.

Co je pravda?

Co je tedy, po tom všem, pravda? Od počátku času si lidstvo kladlo tuto otázku. My jsme našli naši odpověď v Ježíšových slovech v Janově evangeliu: “Posvět’ je pravdou; tvé slovo je pravda “ (J 17:17).

Tento verš neříká, že Slovo má v sobě pravdu, což samozřejmě má, ale že Boží slovo *je* pravda. Ježíš je Slovo, které se stalo tělem, takže jeho život vyjadřuje, jak vypadá živá pravda. Ta pravda nám žehná a posvěcuje nás, abychom se oddělili pro

jeho svatý účel. Mimo Ježíše, který je pravda, nemůže být žádné svatosti. Pokud je Boží Slovo pravda a Ježíš je Slovo učiněné tělem, pak je tou pravdou Ježíš. V nejhlubší rovině, pravda není subjektivní; jednoho dne budeme všichni podléhat pravdě.

Veškerá Boží řeč je ryzí,
on je štít těch, kdo v něho doufají.
K jeho slovům nic nepřidávej,
jinak tě pokárá a ze lži usvědčí.

(Příslaví 30:5-6)

Mnozí věří, že jsme pokročili v moudrosti a vyvinuli se do vyšších forem uvažování, a že nastal čas znovu reinterpretovat Písma. Jak si můžeme myslet tohle, když všude kolem vládne globální pozdvižení? Každý den slyšíme o dalších krutých činech.

Pokud jsme sami mírou moudrosti, pak by se mohlo zdát, že Země nás váží a shledává nedostatečnými. Místo abychom si představovali sami sebe jako osvícené, potřebujeme požádat o Boží světlo.

Sešli své světlo a věrnost svou –
ty mě povedou,
budou mě provázet k hoře tvé svatosti,
kde bydlíš ty.

(Ž 43:3)

Světlo a pravda jsou věrnými průvodci. Bůh je světlo, zdroj veškeré pravdy. Světlo osvětluje a pravda stojí. Pravda by mohla být přirovnána ke značkám a ukazatelům a díky světlu nacházíme cestu. Jenže když značkami někdo pohne, můžete snadno ztratit cestu.

Vcházejte těsnou branou. Prostorná brána a široká cesta vede do záhuby a kdekdo tudy kráčí. Těsná brána a úzká cesta však vede k životu a málokdo ji nachází.

(Mat 7:13-14)

Ježíš je tou těsnou branou, která vede k životu. Ta cesta je jistá, ale těžká. Existují námitky, že milující Bůh by přijal každého. On to udělal. Zve všechny, *aby přišli*. Ta cesta byla otevřena, ale nám nezbyvá než se rozhodnout, kudy se vydáme. Ježíš nás nebude nutit jít úzkou branou. Nebude lhát ohledně ceny za následování. Nebude tvrdit, že je to snadné, když není. Šel před námi a vyzývá nás, abychom ho následovali: “Potom svolal zástup se svými učedníky a řekl jim: ‘Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě.’” (Mk 8:34).

Matouš v 7:13 zmiňuje jinou bránu. Má prostorný vstup, který vede na širokou a pohodlnou cestu. Slova při vstupu nás povzbuzují, abychom žili pro sebe, následovali své sny. Široký vstup nám dovoluje nést si s sebou tolik, kolik chceme. Je to mnohem populárnější brána, která vede ke zničení.

V této říši vidíme jen tak, jako bychom se dívali skrze začouzené zrcadlo, což je důvod, proč potřebujeme učinit světlo a pravdu svými společníky ve svém úsilí o vysoký a svatý život, k němuž nás Bůh povolal. Světlo rozptýlí temnotu, která nás obklopuje, žijeme-li v temné říši svého vlastního chápání.

Skutečnost, že pravda může být nepohodlná nebo nepopulární, nemění nic na věci, že je pravdou. Pravda je věčná, vetkaná ve Slově a v ustanoveních Nejvyššího Boha. Pravda sama nepodléhá průzkumům veřejného mínění ani soutěžím o popularitu.

Pravda může být ošidná

— ◆ —
**LŽI SE ŠÍŘÍ,
 DOKUD NENÍ
 VYŘČENA
 PRAVDA.**

Všichni už jsme někdy lhali. Někteří z nás jsme lhali a mysleli si, že říkáme pravdu. Jindy jsme věděli, co děláme, a jednoduše jsme lhali. Všem nám bylo lháno. Stejně tak, jako jsme my říkali neúmyslně nepravdu, i jiní nám říkali neúmyslně nepravdu a mysleli si, že nám říkají pravdu. A byly chvíle, kdy nám byly úmyslně říkány lži. Nejen že jsme všichni lhali a bylo nám lháno, ale také jsme všichni už někdy lžím uvěřili. Dobře, budu osobní. *Já jsem uvěřila lžím.*

Existuje mnoho důvodů pro lhaní. Říká se, že lež chrání lidi před zraněním. Lidé lžou, když se bojí. Lže se, aby se zabránilo ztrátě. Lidé lžou, když nechtějí ztratit vztah, majetek nebo postavení. Anebo taky aby těchto věcí dosáhli.

Byli jste stvořeni pro pravdu. Takže bez ohledu na to, jak děsivá může být v této chvíli, musíme být vždy sami k sobě pravdivými. Lhaní sobě samým způsobí, že se budeme cítit špatně. V mém životě jsou oblasti, kdy jsem lhala sama sobě po léta. Ale musíme vědět, že pravda nás nakonec dostihne.

Nejen že jsem věřila klamům o sobě samé, také jsem naslouchala lžím o druhých. Ani nemůžu začít vypočítávat okamžiky, kdy jsem si byla naprosto jista, že něco je pravda, a později jsem zjistila, že jsem se mýlila.

Pokud jsem ponechána vlastním silám, mé rozumové schopnosti se mohou pohybovat v rozmezí od logického a kvalitního myšlení až po myšlení emocionální a naprosto směšné. Pocity unesly můj smysl pro rozlišování už vícekrát, než bych si chtěla přiznat, a držely ho jako rukojmí diktátu lži. Dokud není lež vynesena na světlo a prozkoumána světlem pravdy, bude nekontrolovaně růst. Lži se šíří, dokud není vyřčena pravda.

Život v pravdě

Židům, kteří mu uvěřili, Ježíš řekl: “Když zůstanete v mém slově, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.”

(Jan 8:31-32)

Když žijeme v pravdě (Božím slově), postupně začínáme intimně poznávat pravdu a ta pravda, kterou žijeme, nás osvobozuje. Žítí v pravdě láme pouta zajetí stejně jistě, jako nás život ve lžích spoutává. Ježíš nás vyzývá k pravdě právě tak, jako jsme byli všichni pozváni k svatební hostině.

‘Proto jděte na nároží a zvěte na svatbu, kohokoli najdete.’ Služebníci tedy vyšli do ulic a shromáždili všechny, které našli – zlé i dobré, a tak se svatební místnost naplnila hosty.

Když pak vešel král, aby se podíval na hosty, uviděl tam člověka, který nebyl oblečen do svatebního roucha. Řekl mu: ‘Příteli, jak jsi sem mohl vejít bez svatebního roucha?’ A on oněměl. Král pak řekl služebníkům: ‘Svažte mu nohy a ruce a vyhoďte do té venkovní tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů.’ Je totiž mnoho povolanych, ale málo vyvolených.

(Matouš 22:9-14)

Každý je pozván, aby žil v pravdě, ale platí tu určitý ‘dress kód’. Přicházíme oděni do Krista a jeho spravedlnosti, ne do svých vlastních špinavých hadrů. Beránek je našimi svatebními šaty, naší nezničitelnou cestou a příkrývajícím Kamenem úhelným.

Pravda může být urážlivá. Thomas Paine řekl: “Ten, kdo se neodvažuje urazit, nemůže být čestný “. Raději bych se nechala

urazit pravdou, než vstoupila do věčnosti cestou lži. Podobně bych raději riskovala, že lidi urazím, než jim lhala.

Ježíš urazil své nejbližší učedníky. V Janově evangeliu čtete:

Mnozí z jeho učedníků, kteří to slyšeli, si tehdy řekli:
 “To jsou těžká slova. Kdo to může poslouchat? “ Ježíš
 v nitru poznal, že jeho učedníci kvůli tomu reptají, a
 tak jim řekl: “Tohle vás uráží? “

(J 6:60-61)

Proč se cítili uraženi? No, Ježíš právě hodil poměrně silný granát pravdy. O pár versů dřív prohlásil: “Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život “ (6:53).

Dobře. Bylo to mimo jejich referenční rámec. Ježíš věděl, že jeho slova jim v tomto okamžiku nedávala smysl. Věděl také, že jim dají smysl později. A myslím, že otázka, kterou si musíme všichni položit, je tato: budeme následovat Ježíše (pravdu), i když nerozumíme?

◆
 BUDEME
 NÁSLEDOVAT
 JEŽÍŠE
 (PRAVDU),
 I KDYŽ
 NEROZUMÍME?

Na tuto otázku je třeba odpovědět v mnoha úrovních. Musíme ji zodpovědět jako rodiče, přátelé, manželé, vedoucí, spotřebitelé, a co je nejdůležitější, jako služebníci živého Boha.

Například, pokud jsem ve vztahu, který je nezdravý a nikdy jsem s tím nejednal, pak umožňuji nezdravé chování. Není křesťanské být potichu; je to matoucí. Všichni máme šanci růst tam, kde jsou zdravé konfrontace a konverzace. Pokud se mlčí a ta dynamika pokračuje, narůstá rozhořčení a najednou přijde taková průtrž, jakou druhá osoba nikdy nezažila. Málokdy dostaneme dobrý výstup, když máme špatný vstup. A totéž platí, když žádný vstup neexistuje.

Není-li něco řešeno, je to schvalováno. Pokud věci neřešíme, *říkáme tím nezáleží mi tolik na tobě nebo nezajímá mě budovat budoucnost našeho vztahu.* Pokud nám na tom záleží, sdílíme se. Říkáme věci slyšitelně, aby mohly být vytvořeny vhodné komunikační kanály pro budoucnost. Pokud nám opravdu záleží na Kristově těle, musíme být opatrní, aby naše jednání a nejednání, slova i mlčení vždy ctily pravdu.

Život s odvahou a přesvědčením

To, jak na nás Bůh vkládá svou ruku, je dosvědčováno našimi životy. Když je někde Slovo Boží nejen odvážně kázáno, ale také žito s důvěrou, pak je tu atmosféra pro změnu. Je tu posun. Pravdu nejen slyšíme... my ji žijeme. S tím, jak nás Duch svatý rozněcuje, naše pozornost narůstá, napřimujeme se a jsme si stále více vědomi toho, že pravda, kterou nosíme uvnitř v sobě, je posvátná. Když je slovo Boží kázáno skrze naše životy, Svatý Duch dodá ocel do našich přesvědčení.

Ti, kdo mají uši k slyšení, obdrží také moudrost a odvalu žít v pravdě. Slovo Boží padá do dobré půdy a produkuje sklizeň nejprve a především v našich životech. To se děje nejdříve v nás, aby se to mohlo dít skrze nás.

Nedávno jsem si psala mobilem s krásnou, mladou, statečnou dcerou ve víře. Ptala se mě, jak jsem se smířila se skutečností, že veřejně známí lidé s úžasnými duchovními dary vedli pobloudilé osobní životy. Jejich osobní životy byly sužovány vším možným, od cizoložství přes alkoholismus až po nedostatek finanční transparentnosti. Vysvětlila jsem jí, že věřím, že naše životy kážou hlasitěji než naše dary. Boží dary mají být doprovázeny ovocem Ducha, což se děje, když dovolujeme průchod pravdě.

Známe-li pravdu, nemůžeme se chovat, jako bychom byli nevědomí. Pokud neznáme pravdu, jsme zváni hledat ji. Hledáme ji v Božím slově a vidíme ji v životě Ježíše. A jakmile se jednou objeví, nemůžeme si už nadále zacpávat uši před jejím ohlušujícím voláním v kultuře zajaté lžemi, kterými klame samu sebe. Lidé i dokonce dnes objevují, že to, o čem si mysleli, že je svoboda, jsou ve skutečnosti řetězy. Ježíš je naše pravda ve světě lží.

Pravda je lev i beránek.

Pravda je nezničitelná, nepropustná vůči lžím a nepohnutelná řekou času.

Pravda mluví stejně hlasitě, ať už šeptá, nebo křičí.

Na Pravdu nemá žádný vliv jakýkoli názor.

Pravda je tvrdá, ale nikdy není surová.

Pravda se nehádá, protože má poslední slovo.

Pravda je víc než nadčasová; je věčná.

Pravda přináší přesvědčení.

Nezničitelně se stavíme proti jakékoli degradaci pravdy tím, že žijeme Slovo pravdy. Pravda by měla být zřejmá v našich osobních životech. Nemůžeme se rozhodnout zůstat v postoji klidného pohodlí, když tolik lidí žije v nepokoji lží.

Drahý nebeský Otče,

ať je tvá pravda zjevná v mém životě. Prosím tě, abys mi dal sílu žít s odvahou mých přesvědčení, mluvit tvou pravdu a žít tvou pravdu. Ať jsou moje slova něžná a nikdy ne surová. Ať každý aspekt mého života vyjadřuje tvou pravdu v lásce.

8

NEZNIČITELNÝ VE SLOVĚ

Když hodíte kámen, nemůžete to později vzít zpátky, ale jste zodpovědní za to, že jste ho zvedli a hodili jím, protože původ toho činu byl ve vás.

Aristoteles

Naše slova vytvářejí zvukové vlny, které se chovají jako kameny hozené do oceánu jménem svět. S tím, jak narůstá náš přístup k srdcím a uším druhých, roste i nutnost odpovědnosti a potřeba moudrosti.

Nedávno jsem slyšela, že v Tichém oceánu existuje obrovský odpadkový vír. Některé údaje odhadují, že je větší než Mexiko. Jiné zdroje říkají, že převyšuje rozlohu státu Texas. O tomto konkrétním víru se hovoří jako o “severopacifické odpadkové skvrně “. Pokrývá plochu téměř jednoho miliónu čtverečních mil a váží až 8,3 miliard metrických tun. Tato masa plastů se vznáší na hladině, zajata a hromaděna oceánskými proudy. Nádobám z umělé hmoty to potrvá až čtyři století, než se rozloží, takže existují velmi reálné obavy, že hmotnost plastu v oceánu by mohla do roku 2050 převýšit celkovou hmotnost mořského života. Jak se plast rozpadá na menší kousky, je konzumován racky a dalšími formami mořských živočichů.

Plastové částičky se nakonec dostávají do ryb, které konzumují lidé. Kromě toho, že tato biologická hrozba zabíjí mořský život a potenciálně kontaminuje člověka, jednoho dne by mohla ztížit navigaci v oceánu. Můj názor je ten, že plast se nikdy opravdu neztrácí, a jak plyne čas, částice se stávají vzrůstající měrou nerozpoznatelnými a nebezpečnými.¹

Nemůžu si pomoci, ale spatřuji paralelu mezi tímto imponantním množstvím plastového odpadu a našimi odpadovými, škodlivými, znečišťujícími slovy.

Aristotelův postřeh zopakoval Leonardo da Vinci:

Pokud hodíte kámen do rybníka... vlny, které narazí do břehu, se odrazí zpět k místu, kam kámen dopadl; a při setkání s jinými vlnami nikdy nezmění svůj vzájemný kurs... V malém rybníku jeden a týž dopad dá vzniknout mnoha pohybům kupředu i nazpět.²

Kupředu i nazpět. Postrkují naše slova kauzu Krista kupředu, nebo působí, že se druzí odrazí nazpět? Kéž by naše malé kameny byly izolované v malých rybníčcích! Ale běda, ony dopadají a rozčeřují vlny celého vesmíru vody. Žijeme ve dnech, kdy bez ohledu na to, jak daleko hodíme kámen, dopad se nám vrátí zpátky a pocítíme ho na našich březích. Pokud to, co sdělujeme, je naše přesvědčení o lásce Boží, pak budou uvedena do pohybu vlnová pásma dobra. Ale pokud házíme kameny kletav a pomluv, pak vlny, které se k nám vrací, budou stejného druhu.

Slova jsou svátostmi nám svěřenými Stvořitelem. Nikdo nemá právo házet, kdykoli se mu zamane, cokoli do oceánu názorů a pak ostatní činit zodpovědnými za špatně zvolené odesílání zpráv. Skutečně se to vůbec neliší od zamořování odpadky. Jakmile jsou naše slova venku... jsou venku. Neseme

zodpovědnost za to, jak nakládáme se svými slovy. To zahrnuje to, co píšeme, mluvíme, posíláme a přeposíláme. Milost nezrušila varování Nového zákona. Poslechněte si Jakuba:

Nesnažte se mnozí stát učiteli, bratři moji – vězte, že budeme souzeni přísněji.

(Jakub 3:1)

Vyučování zahrnuje předávání, komunikaci, vysvětlování, ilustrování, instruování, vzdělávání, objasňování a demonstrování. Tento verš není vyhrazen pouze pro učitele. Pokud děláme některou z těchto věcí, toto varování se týká i nás. Uveřejňování na sociálních médiích, blogování, výuka v našich místních církvích by se měly dít v duchu pravdy, moudrosti a vztahové a věroučné vykazatelnosti. Všechno, co píšeme, učíme a říkáme, musí být v souladu s radami Písma.

Náзор versus přesvědčení

Být nezničitelným ve slově vyžaduje schopnost rozlišovat mezi názorem a pravdou. Názozy se zformují velmi snadno a je pro nás velmi těžké se jich držet. Pokud si nedáme pozor, sdělování a přijímání názorů se může stát návykem.

◆

**NÁZORY SE
ZFORMUJÍ
VELMI SNADNO
A JE PRO NÁS
VELMI TĚŽKÉ
SE JICH DRŽET.**

Přístup k tomu, co si každý myslí a cítí, máme na dosah ruky. Zároveň máme schopnost hodit jakýkoli názor, jaký jen můžeme zastávat, do oceánu názorů během několika vteřin. Může být vzrušující slyšet, co všichni říkají, zvláště když mluví o nás. Ale tady vás musím varovat: nenechávejte relativně cizím lidem příliš moci nad vámi.

Nedovolte, aby vás cizí lidé zraňovali šípy bezstarostných slov. Neumožňujte své virtuální komunitě více přístupu, než

té reálné. Narodili jste se, abyste zdolávali hory, a ne projížděli textovky. Narodili jste se pro kontakt tváří v tvář, ne pomocí emotikonů. Boží slovo raději promlouvejte, než abyste ho pouze “lajkovali “ a přeposílali. Žádná z těchto věcí není špatná, ale nestačí. Byli jste stvořeni, abyste se zapojili.

Nedejte se chytit do pasti srovnávání, když někde hluboko uvnitř hladovíte po něčem více. Navázali jste spojení se svým Stvořitelem. Proč naslouchat cizím, když jste byli pozváni k důvěrnému rozhovoru s Nejvyšším? Bůh vás pozval, abyste vstoupili do jeho samotné přítomnosti. Tam, bez porovnávání a rozptylování, Duch svatý do vás vdechne život, postaví vás na nohy a naplní vaše ústa svým Slovem. Udělejte ve svém životě místo Božímu Duchu.

Žijeme ve dnech, kdy existuje více názorů než přesvědčení, což je drsné. Názory si nás přitahují i na nás tlačí, zatímco přesvědčení nám dávají půdu pod nohama. Přesvědčení jsou spojena se systémy víry. Názory jen tak volně plynou, jako když se plastové lahve vznášejí na oceánu. Názory se týkají něčeho nebo někoho a souzní s trendy, poplatnými kultuře. Jako křesťané bychom měli mít přesvědčení, která jsou formována Písmem, a tato přesvědčení by měla formovat naše názory.

Nedovolte, aby názory vyvracely vaše přesvědčení.

Rezolutní

Bděte, stávejte ve víře, buďte stateční, buďte silní.

(1. Kor 13:13)

Co to znamená být rezolutní? Znamená to být nezničitelný. Nepohnutelný, nekompromisní a nezdolný.

Pro mne, jakožto extrovertní, intuitivní, pocitový a vnímavý typ osobnosti, obecně známý pod zkratkou ENFP, je to výzva. Pro mě je automaticky přirozené přenechávat mým pocitům a pocitům jiných lidí sedadlo řidiče mého života. Chci, aby se každý měl dobře, cítil se dobře, byl šťastný, byl slyšet a aby byl součástí. Zároveň umím být velmi svéhlavá a vášnivě horlivá ohledně čehokoli, od ranního espressa až po otázky sociální spravedlnosti. (Ano, je to vyčerpávající!). Asi bych mohla být nebezpečná, nebýt Božího slova. Bez něj bych byla jako dětský papírový drak bez ocasu, v jednom okamžiku bych stoupala a hned nato bych se řítila k zemi. Musím se záměrně rozhodovat, že své názory podrobím svému přesvědčení. Pokud to neudělám, může mě nachytat jakýkoli rozmar populární kultury.

Sociální média mohou posílit jak naše slabosti, tak i naše silné stránky. Před lety jsem se zapletla do jedné diskuse na Facebooku. Psala jsem s dojmem, že jsem se možná nevyjádřila dost jasně a že pokud bych byla jasnější, pak by pro ty, kteří se se mnou přeli, vysvitlo světlo. Nedošla jsem nikam, protože nevědomky jsem se zapletla do hádky s trollem. (Říkala jsem už, že jsou skuteční!)

Zastavila jsem to jen proto, že jeden z mých synů náhodou upozoroval diskusi, popadl telefon a vysvětlil mi: “Mami, oni nechtějí rozumět. Chtějí ti jen dát na frak před velkým publikem. Používají tvoji platformu, aby tě napadali. Přestaň se s nimi bavit! Prostě je blokni.” Dumala jsem, jestli někoho můžu zablokovat. Nebylo by to ode mě sprosté? Ne - v tomto případě to byl krok k ochraně mé platformy a lidí, kteří ji navštěvovali. Existuje velký rozdíl mezi sociálními médii a nepřátelskými médii.

Tak to byl pro mě objev, mírně řečeno.

To, o čem jsme vedli diskusi, nebyla témata věčného významu. Spíše otázky názoru než klíčového přesvědčení. Všichni už jsme viděli, jak to vypadá, když se dav na sociálních médiích zmobilizuje kvůli nějakému jednotlivci nebo nějaké otázce... je to bleskovka. Proto jsem se naučila mít silné přesvědčení a jemné názory.

Sociální média jsou rozhodně jednou z oblastí, kde je mobilizační výzva nejsilnější. Máte povolení odeslat a nechat to běžet. Používejte svůj dar slova, abyste žehnali, posilovali, povzbuzovali a pomáhali jako průvodce. Následujte lidi, kteří to dělají. Schvalujte to, co si zaslouží schválení, reagujte na to, co je zdravé, pokládejte otázky s respektem, ale žijte, abyste potěšili Boha, a ne lidi. Byli jsme varováni v Písmu:

Ale musíte si *být vědomi*, že v posledních dnech kultura společnosti poklesne tak hluboko do degradace, že to pro lid Boží bude extrémně těžké.

(2. Tim. 3:1, TPT)

Biblická verze krále Jakuba uvádí tento verš takto: “Toto věz také “ a popisuje časy jako “nebezpečné “. English Standard Version nás upozorňuje: “Pochop toto... přijdou časy obtíží.” Bible Message říká: “Nebud’ naivní. Nastanou těžké časy.”

Pokud jde o mě, obtíže už začaly. Degradace vždy začíná systematickým podkopáváním struktury a pravdy. S tím, jak se stáváme nezničitelnými v pravdě Ježíše jako té cesty, naučme se také být nezničitelnými ve slově, založeném na našich přesvědčeních. Vezměme si za vlastní slova Pavlovy zvěsti, adresovaná rané církvi:

Víme, milovaní bratři, že vás Bůh vyvolil, neboť naše evangelium k vám nepřišlo jen ve slově, ale také v moci, v Duchu svatém a v plné jistotě. Sami víte,

jak jsme u vás žili pro vás. A vy jste následovali náš i Pánův příklad; přes mnohá soužení jste přijali Slovo s radostí Ducha svatého.

(1. Tesalonickým 1:4-6)

Je čas, abychom naslouchali a měli uši pro - a odvažují se říci, poslouchali – Toho, který nám daroval výsadu slov. Samotný Ten, který tak dávno zmátl jazyky pod věží v Babelu, nás mohl umlčet, ale místo toho se rozhodl dát nám instrukce skrze jeho dar - řeč.

Když jsem psala knihu *Bez soupeře*, pracovala jsem na kapitole, jež se dotýkala tématu, které nemohu cítit jako neutrální:genderové problematiky. V první verzi nhrubo jsem systematicky pranýřovala nešvary jednoho vedoucího, přesvědčená, že nesmím nechat kámen na kameni. Moje psaní začalo být hodně rozevláté - až jsem si uvědomila, že jsem se ztratila v lese názorů, takže jsem tu kapitolu poslala jedné důvěrné kamarádce.

Ta mi láskyplně sdělila, že se moje slova proměnila v pokřikování. Někde jsem po cestě sešla od psaní k ventilování, čímž jsem tlačila čtenáře do konfliktu. Ukázala mi, kterou pasáž bych měla vynechat... byla to polovina kapitoly. Naslouchala jsem. Vymazala jsem to. Jsem ráda, že jsem to udělala. Nikdo z nás nemůže riskovat, že se bude nepřipoután vznášet ve vesmíru názorů. Všichni potřebujeme mít ve svém životě lidi, kteří nám řeknou, co nechceme slyšet. Jsou to lidé, s kterými máme opravdový vztah. Lidé, kteří jsou přístupní a mají číslo na náš mobil. Lidé, jimž se podvolujeme. Ano, řekla jsem to. Pokud nejsme pod autoritou, pak ve skutečnosti nemáme autoritu. Nějaký počet následovníků neuděluje nikomu z nás autoritu. Vzájemně propletený kruh vykazatelnosti ano.

◆

**NAUČME SE
TAKÉ BÝT
NEZNIČITELNÝMI
VE SLOVĚ,
ZALOŽENÉM
NA NAŠICH
PŘESVĚDČENÍCH.**

Žijeme v kultuře, kde nekontrolovaně přelétají názory a slova jsou vypouštěna jako raketové střely jak na cizí lidi, tak na přátele.

—◆—
**VŠICHNI
 POTŘEBUJEME
 MÍT VE SVÉM
 ŽIVOTĚ LIDI,
 KTERĚ NÁM
 ŘEKNOU, CO
 NEHCEME
 SLYŠET.**

To vše je v přímém rozporu s napomenutím knihy Jakuba (buďte rychlí k slyšení, pomalí k mluvení a pomalí k hněvu [1:19]). Lidé často dovolují, aby jejich slova roztáhla křídla, aniž by si uvědomovali, co do nic netušícího světa uvolňují. V této době snadného přístupu a nízké vykazatelnosti nemáme skutečně způsob, jak zjistit dosah našich slov nebo míru jejich účinku. Nemůžeme obsáhnout to, co nemůžeme změřit.

Držím se stranou od určitých fór, protože Písmo nás varuje: “Hloupé a nesmyslné debaty odmítej; víš přece, že plodí jen hádky.” (2. Tim 2:23). Pokud nemám veškeré informace, nemusím se přece záležitostí zabývat. Pokud za nějakou záležitost nenesu zodpovědnost, musím opravdu reagovat? Naše názory mohou ztrácet energii a plynout podle našich pocitů ohledně něčeho nebo někoho. Snažím se (co nejvíce) nedovolovat svým názorům, aby převažovaly nad přesvědčeními.

Abychom byli poháněni pravdou a nikoli názorem, musíme být obeznámeni s pravdou Písma a někdy potřebujeme pomoci s jejím rozlišením. Moje kamarádka se mi svěřila, že v jedné knize četla věci, které jí prostě nesesedly, ale byla už emocionálně začtená do autora, tak to přinesla manželovi. Ten si to prošel řádek po řádku a ukázal, kde se psaní odchýlilo od biblické pravdy ke zkušenosti autora. Dokonce i apoštol Pavel konfrontoval Petra, když ho viděl, jak žije jednou nohou mezi pohany a druhou mezi Židy. My všichni potřebujeme ty, kteří nám říkají pravdu.

Moc slov

Slova jsou semena, která mohou vyplodit život nebo smrt. Slova jsou kameny, které mohou budovat nebo zabíjet. Neříkejme, že milujeme Písmo, a pak mu neprotiřečme vlastními slovy. Slova jsou vzácná - a nebezpečná.

Na Blízkém východě bylo kamenování formou trestu smrti, který byl praktikován, aby za usmrcení viníka nemohla být viněna žádná konkrétní osoba. V našem západním světě se kamenování děje také. A to tak, že praktikujeme jiný druh kamenování. Neházíme kameny... vrháme slova. A čím více lidí se účastní tohoto vrhání slov, tím méně vinní se cítíme. Pokud všichni něco řeknou, pak není nikdo vinen, no ne?

Naše kultura může takové odůvodňování schvalovat, ale my ne. My se zodpovídáme vyššímu principu a standardu. Nejsme občané tohoto světa. Jsme velvyslanci věčného království. Rozumíme moci slov, i když tato země ne. Nemůžeme si dovolit kamenovat druhé, protože víme více, a ti, kteří vědí víc, jsou zmocnění lépe konat.

Světlo Božího Slova a vedení jeho Duchem jsou zásadní pro proplování tímto vesmírem názorů. Lži eskalují pod pokrývkou zmatení. Nemám odpovědi na všechno a bylo by pro mě nemožné mluvit do vaší jedinečné situace. Nechci vám říkat, jak jednat; měla bych vás nasměrovat ke zdroji a připravit vás tak, abyste naslouchali a učili se.

Klevety

Dbejme na to, co říkáme, a přestaňme zarmucovat Boha. Klevety nikdy neoslavily Boha a sociální média někdy nejsou ničím jiným. Když jsem zarmoutila Ducha Božího poprvé, okamžitě jsem to pocítila. Nikdo mi to nemusel říkat. Věděla

jsem. Nepamatuji si, co jsem řekla. Pamatuji si, co jsem cítila. Náhle přišlo nervózní rozrušení v oblasti žaludku... skoro jako tušení poplašného varování před hrozícím nebezpečím.

Bylo to podobné pocitu, který jsem zažila jako dítě, když jsem zalhala rodičům. Od té doby už uplynula léta. Ve skutečnosti jsem tenkrát posledních deset let trávila tím, že jsem říkala, co jsem jen chtěla. Vůbec mě neznepokojovalo, když jsem o někom řekla něco ne zrovna lichotivého. Neopakovala jsem vlastně něco, co jsem viděla nebo slyšela? Proč jsem cítila tohle, když všechny mé hříchy už byly odpuštěny?

To, čemu jsem v počátcích svého křesťanského kráčení nerozuměla, bylo, že všechno se změnilo, když jsem pozvala svatého Ducha, aby mi radil ve všech věcech. Bere tuto práci vážně!

Většina z nás by nikdy úmyslně neloupila, nezabýjela ani neproklínala druhé, ale klevetění nás může učinit vinnými ve všech třech bodech. Víím, že má ústa mi způsobila více potíží než cokoli jiného v mém životě. Je smutné, že to, co jsem řekla, způsobilo problémy i druhým lidem. Trápila jsem srdce manžela lehkovážnými slovy víckrát, než bych byla ochotna si připustit. Trápila jsem své děti slovy příliš nedůraznými nebo příliš důraznými. Protestovala jsem proti věcem, v nichž jsem neměla žádné právo zdvíhat svůj hlas. Mlčela jsem, když jsem se měla vzchopit. Taky víím, že i slova druhých lidí mi způsobila více problémů, než jsem považovala za možné.

Slova, která uzdravují

Slova mohou být jednou z nejkonstruktivnějších a jednou z nejdestruktivnějších sil na této planetě. A přece, právě tak jistě, jako že jsem byla slovy lidí zraněna, Boží slovo mě uzdravilo. To se stalo, když někteří promlouvali pravdu Božího Slova do

mého života. Stalo se to v čase mého uctívání nebo modlitby, když mě náhle oslovila nějaká pasáž nebo verš. V jednom okamžiku se všechno posunulo a oči se mi otevřely. Když nasloucháme a věříme v moudrost našeho Stvořitele, máme možnost naučit se správnou věc snadným způsobem.

Čistá a ryzí zbožnost před Bohem a Otcem je
toto: pomáhat sirotkům a vdovám v jejich nouzi a
chránit se před špínou světa.

(Jakub 1:27)

Milujeme tento verš. Ale jak často slyšíme citovat slova verše předchozího?

Pokud si někdo myslí, že je zbožný, a přitom neumí
zvládnout vlastní jazyk, ten klame sám sebe a jeho
zbožnost je k ničemu.

(Jakub 1:26)

Ničivá slova

Neriskujte, že poskvrníte to, co děláte, tím, co říkáte. Jakub nám říká, že pokud jednáme správně, zatímco mluvíme špatně, naše náboženství je klamné a bezcenné. Proč? Protože nic nezjeví stav našich srdcí lépe než to, co říkáme.

Je mi líto, přátelé. Máme práci.

List Jakuba dále říká:

Všichni přece v mnohém chybujeme. Kdo nechybuje
ve slově, dosáhl dokonalosti a je schopen se ovládat
v každém ohledu. Když dáme koním do huby udidlo,
abychom je zkrotili, můžeme pak ovládat celé jejich
tělo.

(3:2-3)

NERISKUJTE,
ŽE
POSKVRNÍTE
TO, CO
DĚLÁTE, TÍM,
CO ŘÍKÁTE.

Ježíš byl jediný dokonalý člověk, který mluvil jen to, co slyšel říkat svého Otce. Jakub, Ježíšův bratr, zde volí zajímavou obraznost. Existuje korelace mezi slovy, která říkáme - nebo neříkáme - a směrem našich životů. Dále opouští cesty a přesunuje se k plavbě mořskými proudy.

I mohutné lodě hnané prudkým větrem řídí malé kormidlo, kamkoli kormidelník chce.

(3:4)

Dokonce, i když jsou větry silné a život se zdá být devastující, promlouvání Božího Slova nás provádí skrze životní bouře.

Stejně tak i jazyk je malý sval, ale co všechno dokáže!
 Považte, jak dokáže maličký oheň zapálit veliký les.

(3:5)

Nedovolme, aby to místo vyhořelo, ani abychom my nebo naši bratři a sestry vykolejili.

Během 2. světové války zobecněla fráze “Nestřežené rty potopí lodě“, která lidem připomínala potenciální nebezpečí číhající za lehkovážnými rozhovory. Lidé si museli dávat pozor na neopatrné poskytování informací, které mohly být použity skrytými nepřáteli. V dobách války si nikdy nemůžeme být jisti tím, kdo naslouchá.

Nechce Bůh ve vašem životě vyvolat něco, co možná posíláte ke dnu svými vlastními slovy? Neřídíte poníka nesprávným směrem?

Možná doufáte v nějaké povýšení nebo v nějakou příležitost.

Možná existuje nějaký vztah, který chcete vidět uzdravený a obnovený.

Možná existují modlitby, které podkopáváte svými slovy a činy.

Možná mluvíte v čase naslouchání.

Možná je špatný váš tón.

Možná jste začali správný rozhovor se špatnými lidmi.

Možná pro vás nastal čas učení.

Možná máte více otázek než odpovědí.

Matouš 12:36-37 nám zaslubuje: “Můžete si být jisti tímto: až přijde soudný den, každý bude skládat účty z každého nedbale proneseného slova, které kdy řekl. Samotná vaše vlastní slova budou použita jako důkaz proti vám a vaše slova vás prohlásí buď vinnými, nebo nevinnými “ (TPT).

Jsme souzeni tím, co říkáme a jakým způsobem se rozhodujeme reagovat na to, co řekl Ježíš. Chci, aby moje slova ctily jeho život. V nejhlubší rovině chci formovat učedníky, ne přitahovat turisty náboženství.

Správné otázky, nesprávné publikum

Bydlím s několika chlapy, což znamená, že může být docela těžké dostat ruku k dálkovému ovladači. Nedávno jsme byli na dovolené a hledali něco, na co bychom se mohli podívat jako rodina, když ten, který měl ovladač zrovna pod palcem, narazil na scénu z filmu *Kmotr*. V úctě k mým sicilským kořenům zde ocituji větu, kterou jsme zaslechli: “Nikdy neříkejte nikomu, kdo není z vaší rodiny, o čem přemýšlíte.”

Toto “nikdy “ pravděpodobně funguje pouze ve sférách mafie, ale stejně je tu určitá moudrost. Zdravé rodiny jsou stále tím nejlepším místem, kde můžeme zpracovávat to, o

čem přemýšlíme. Neexistují žádné dokonalé rodiny - pouze ty zdravé, které se věnují růstu všech svých členů.

Možná si teď pomyslíte, *počkej, Liso. Nikdo z členů mé rodiny není křesťan.* Přála bych si, abyste se nebáli přemýšlet o své rodině v širších souvislostech. Jste zváni, abyste věci zpracovávali uvnitř domácnosti věřících. Rodina, to jsou lidé, kteří jsou tu pro vás. Mohli by to být lidé, s nimiž uctíváte, vaše malá skupinka nebo dokonce křesťanští spolupracovníci, kteří pracují vedle vás. Sociální média nejsou rodina. Sociální média jsou skvělá jako vstup, ale ne už pro zpracovávání.

V tom filmu také padla tato věta: “Už nikdy se znovu nespolečuje s nikým proti rodině. Nikdy.”

Naše rodina víry má problémy. Potřebuje církev porůst, když jde o otázku autority žen? Ano! Zlepšily se věci? Ano! Existují další problémy, které je třeba řešit? Ano! Ale co získáme, když se postavíme proti Boží nevěstě?

Nedávno koloval Internetem tweet, vyzývající ženy, aby se podělily o křivdy spáchané na nich ze strany vedení církve a o to, jak je s nimi po této stránce zacházeno. Šířilo se to jako virová nákaza. Velmi mnoho žen se přidalo do konverzace, stala se volnou pro všechny. Všimla jsem si, že pokud některé napsaly, že mají dobrou zkušenost s církví, byly zablokovány.

Byla tato konverzace potřebná? Ano. Ale mám vážnou pochybnost, jestli jsou sociální média tím pravým prostředkem k vyostřování problému, přestože jsou skvělým nástrojem k objevování řešení dobrovolnými akcemi.

Pokud máte odpověď, vyhlaste ji ze střech všech sociálních médií! Ale pokud si chcete postěžovat, kritizovat nebo taktizovat, ujistěte se, že máte pozornost těch správných lidí.

Když pracujete se sociálními médii, je nemožné vědět, s kým sedíte za stolem. Hovořme o správných otázkách se správnými lidmi.

Hostitelská fóra, která špiní církev na sociálních médiích, nebo jakákoli veřejná fóra připomínají pranýřování nevěsty, o které se má za to, že se chová špatně. Nepomůže připomenutí z Písma, které říká, že existuje světový systém, který nás nenávidí? Pomůže to nějak lidem, kteří absolutně neznají jakýkoli kontext našich hádek, kudy se vydat na křižovatce rozhodování?

Veřejně bychom se měli pokořit a přiznat si, že jsme selhali v lásce. Potom bychom společně měli stoupat výš a mluvit o tom, co by mělo být, spíše než abychom kritizovali to, co je. Příliš často vedeme správnou konverzaci s nesprávnými lidmi. Potom vypadáme všichni hloupě.

Virově se šířící

Někdy, když se něco virově rozšíří on-line, lidé jsou spíše infikováni, než ovlivněni. Stůjme raději o to, aby odesílání pošty zúsobilo trvalou změnu, než aby jen dělalo odesilatelé renomé. Buďme pomalí k útokům na to, jak a co ostatní vybuodovali. Buďme raději staviteli, než ničiteli domů uctívání. Taky jsem obětí všech těch předsudků o ženách. Mám skoro šedesát let a neustále jsem napadána za to, že jsem svůdná nebo odvážná. Odmítám zastavit práci na tom, co buduji, jen abych reagovala na nepřijemné komentáře hrstky lidí. Jsem pomazaná k prorokování, nikoli kritizování, k budování, ne strhávání. A vy taky!

◆

**BUĎME RADĚJI
STAVITELI,
NEŽ NIČITELI
DOMŮ
UCTÍVÁNÍ.**

Abychom získali správnou odpověď, musíme shromáždit kolem stolu ty správné lidi. To znamená, že pozveme starší i mladší ženy všech barev pleti k rozhovoru. Když se tyto rozhovory uskutečňují v našich reálných komunitách, získáme

tak užitek z otázek dcer, z odpovědí a zkušeností matek, z moudrosti a způsobů vidění babiček. Je to trojitý provázek, který se jen těžko přetrhne.

Vážení našich slov

Sociální média mohou být nástrojem velkého dobra. Povzbuzení máme na dosah ruky. Informace lze rozšířit rychle. Může být požádáno o modlitby za cokoliv, od osobní potřeby až po národní krize. Mnozí z vás byli tak laskaví, že se za mě modlili, když jsem psala tuto knihu. Sociální média mohou pomáhat, povzbuzovat, burcovat, informovat a dokonce i vzdělávat v mnoha oblastech.

Privilegium sociálních médií ani jejich odpovědnost neberu na lehkou váhu. Občas jsem chybila a selhala při vážení svých slov. Pak jsem taky zjistila, že mohu pečlivě volit slova a stále zůstat nepochopená. Je tomu tak proto, že opravdu nevíme, s kým mluvíme, což je jedním z klíčů efektivní komunikace. Každý má různé filtry, skrze které slyšíme a vidíme.

Snažím se používat sociální média, abych sloužila těm, kteří mi poskytují tu čest přístupu k jejich životům. Některé z mých příspěvků jsou prostě jen zábavné a hloupoučké a jiné jsou seriózní. Je to rytmus života. Některé dny tančím ten tanec se sociálními médii lépe, než jiné. Naučila jsem se limitovat své názory (ačkoli je určitě mám). Co nejvíce se snažím neříkat věci, které jsou v rozporu s Písmem nebo s tím, jak žiji. Když nemohu říci něco hezkého o někom nebo o něčem, mlčím. (Není to snadné.)

Jedním z nejlepších způsobů jak chránit naše srdce je střežit slova, kterým dovolujeme vstupovat do našich životů. Jsou chvíle, kdy druzí lidé jsou méně než laskaví. Jsem si jista, že už jste zažili výpady trollů a důsledky šikanování na sociálních

médiích. V průběhu dne bych mohla být nazvána čímkoli, od matky lvice po heretičku, která by měla mlčet. (A to jsou ještě stále pěkná označení.) Ve všech těchto oblastech jsem se naučila pěstovat si hroší kůži a jemné srdce.

Za tak široké nabídky emocí, která se nabízí jednotlivci i celé komunitě na sociálních médiích, cíleně omezují osobní dramata, kterým dovoluji vstupovat do mého života. V kontextu našich dnů si znovu připomeňme slova z 2. Timoteovi 2:23-26:

Hloupé a nesmyslné debaty odmítej; víš přece, že plodí jen hádky. A Pánův služebník nemá být hádavý, ale ke všem přívětivý a snášenlivý a má být schopen učit a s vlídností napravovat odpůrce. Kdo ví? Bůh je může přivést k pokání, aby poznali pravdu a probrali se z ďáblovy pasti, do níž se nechali lapit, aby konali jeho vůli...

Ne každý nebo ne všechno si zaslouží odezvu. Ta někdy jen potvrzuje pošetilost. Nemusí všichni vědět, že s námi bylo špatně zacházeno. Jsme větší než to. Musíme vzít svoji bolest k nejvyššímu soudnímu dvoru našeho Otce, a ne před porotu beztvářného davu.

Populární nebo vlivní?

Nedávno jsem pocítila, jak se mě Duch svatý ptá: “Liso, chceš být populární nebo vlivná?”

Odpověděla jsem: “Vlivná.”

Abychom mohli úspěšně proplovat tímto zatvrzelým světem, musíme si pravidelně klást tuto otázku: populární nebo vlivný? Možná čtete tuto knihu, protože víte, že jste povoláni, abyste se stali vlivnými pro věc dobra. To znamená, že někdy budete zaujímat stanovisko, které je méně než populární.

Abyste to trochu více pochopili, definujeme si tyto pojmy a zdůrazněme si jejich rozdíly.

Být populární znamená být hodně oblíbený, převládající, přijímaný, módní, rozšířený a trendy. Není nic špatného na tom být populární, pokud nedovolíme, aby nás popularita ovládala. Popularita může mít své vlastní jedinečné vzestupy a pády, jak to zná každý, kdo chodil na střední školu.

Popularita se objeví a zmizí mnohem rychleji než vliv. Můžeme manipulovat lidmi a budovat popularitu. Můžeme lidem říkat, co chtějí slyšet, a stát se populárními. Můžeme říkat lidem věci, které by neměli slyšet, a stát se populárními.

Být vlivný na druhé straně znamená být mocný, důležitý, přesvědčivý, účinný, silný a vedoucí. Z čistě praktického hlediska bychom mohli být vlivnými a přesto poměrně neznámými v populárních kruzích naší kultury. Jsem přesvědčená, že v nebi zjistíme, že mnozí, kteří jsou nejvlivnější podle nebeských soudů, byli poměrně neznámí na pozemských ulicích. Jsou to ti, kteří byli ochotní rozsévat v tajnosti, kteří strávili více času při modlitbách k Bohu, než focením “selfiček “. Za tímto účelem jsem se v srdci rozhodla, že budu vlivná.

V ideálním případě by bylo skvělé být obojím. Mám pár kamarádů, kterým se daří tančit tento komplikovaný tanec brilantně. Nikdy však nezačali touhou být populární; chtěli jen být věrní. To je přesně ten postoj, jak by měli začínat všichni, kdo chtějí být svědky Krista. Být věrný a vlivný znamená volit slova pečlivě a - zcela podobně, jako je tomu u vzácného daru milosti - nechápat svobodu slova jako svolení k hříchu.

Přestože nám naše vláda uděluje právo říkat si, co chceme, nakonec jsme zodpovědní vyššímu království. Proč by kdokoli z nás měl mít svobodné názory, když jsme dostali neomezený

přístup k moudrosti a vhled Nejvyššího Boha? Slovo Boží je prorocké v myšlení a záměru, není pouhými myšlenkami bez záměru. Během svého života jsem si opakovaně prověřila pravdivost přísloví, že pro množství mých slov se něco nutně musí zvrtnout.

Záplava slov se bez hříchu neobejde, rozumný drží
svůj jazyk na uzdě.

(Příslaví 10,19)

Doufám, že souhlasíte s tím, že sociální média nejsou vždy zdravá, a rozhodně to není rodina. Vidíme na nich jen to, co se nám lidé rozhodnou ukázat. Někdy to znamená, že vidíme jen jejich nejlepší a jindy jen jejich nejhorší stránky. Někdy všechno to, co nám říkají a ukazují, je lež. Ani vám nemůžu říct, kolik lidí už se za mě vydávalo, aby pak požádali o peníze na sirotčinec, který nikdy neexistoval!

Virtuální versus skutečné

Upřímně, je mnohem jednodušší investovat do virtuální komunity než kultivovat skutečnou. Psát věty na smartphonu je mnohem jednodušší než vést těžké rozhovory s přáteli a rodinou. Blogování nám umožňuje odesílat slova, která vyvolávají okamžitou pozornost a pozitivní zpětnou vazbu, zatímco moje skutečná komunita trvá na tom, abychom uplatňovali trpělivost, protože skutečné rozhovory se odvíjejí jinak. Jedním z hlavních rozdílů je potřeba nechat promluvit druhého.

Virtuální společenství mohou být dobrá nebo špatná, zdravá nebo zneužívající. Zdravá virtuální společenství podporují naši zaangażovanost a vztahy v našich skutečných společenstvích. Pokud tohle ta vaše dělají, jsou dobrá.

Nikdy nebylo tolik podmanivých a přesvědčivých bloggerů. Sleduji pár blogů v konkrétních oblastech, jako je zdravá výživa a vhledy v oblasti vedení. Musím zdůraznit, že jsem velmi ostražitá, komu dovolím ovlivnit, jak přemýšlím. Chci vědět, jestli jsou vykazatelní někomu nebo něčemu. Mezi popularitou a zodpovědností nemusí být nutně rovnítko.

◆
MEZI
POPULARITOU A
ZODPOVĚDNOSTÍ
NEMUSÍ
BÝT NUTNĚ
ROVNÍTKO.

Když jsme osamělí nebo zápasíme, býváme snadno vtaženi do kruhů druhých, kteří jsou stejně tak osamělí a zápasící. Možná máme potíže s poporodní depresí nebo se stravovací poruchou. Připojíme se proto tam, kde existuje společné podhoubí. Je dobré vědět, že nejsme sami a že někdo nám rozumí. Tato spojení mohou být zdravá a uzdravující, pokud nás jednoznačně nasměrují ke zdraví a k našemu nejoprávněnějšímu zdroji síly. To ovšem nefunguje tam, kde dovolíme druhým myslet za nás.

Možná jsme se s někým spojili on-line způsobem, který byl zpočátku zdravý. Milovali jsme tu roztomilou osobnost, její zranitelnost a neuvěřitelnou ryzost. Líbilo se nám, jak říkala nahlas to, co se ostatní odvážili myslet jen v duchu. Velmi se nám líbilo, jak byla její slova prodchnuta tímto pocitem. Ale pokud nezakotvíme v komunitě a v Písmu, nebude dlouho trvat a její pocit v nějaké záležitosti se stane i naším pocitem. Je v pořádku, aby se jejich otázky staly i našimi, pokud víme, kam jít pro odpovědi.

Například, pokud si žena stěžuje na to, že se jí nelíbí sex s manželem, zpochybníme jednoduše naše vlastní potěšení, anebo hledáme způsoby jak zbudovat intimitu?

Možná, že manželství těch bloggerů skončilo. Jeho zánik je popisován v poetických termínech a už se objevuje příslib nového začátku, nový partner. Blogger, místo aby viděl rozvod

jako rozervání dvou duší, staví to jako vítězství pravdy a lásky. Pokud jsme s jeho virtuální osobou spojeni emocionálně silněji, než s naším manželským partnerem, riskujeme, že se začneme dívat na svoje manželství optikou její zkušenosti. Hlavou se nám honí, jestli by opuštění našeho partnera nemohlo být ve skutečnosti čestnějším a odvážnějším přístupem.

Fajn, stiskněte tlačítko *pauza*.

Opravdu?

Manželství je smlouva před Bohem. Pokud se vám vaše manželství nelíbí, kultivujte ho. Odložte telefon, zavřete svůj počítač a hodte za hlavu lži srovnávání. Věnujte čas jeden druhému.

Nikdy nehodlám obhajovat, abyste setrvali v manželství, v němž jste vy nebo vaše děti ohroženi, nebo v němž je váš partner nevěrný. Mluvím o situacích, ve kterých už to prostě dál “necítíte “. V takovém případě se odchod může nejprve jevit jako snadnější řešení, než tvrdá práce na zlepšení vztahu. Ale když je Bůh v procesu naší proměny v nezničitelné, nepohyblivé a nezvolné lidi, kteří hodně milují, “*snadná*“ není ta trasa, kterou si vybírá. Chce nás zbudovat ve slově a v síle.

Nechodte s tím na veřejnost

Neshody v Kristově těle nejsou žádnou novinkou. Ve svém prvním listu církvi v Korintu napsal Pavel:

Jak se někdo z vás odvažuje, když má s někým spor,
soudit se před nespravedlivými, a ne před svatými?
Copak nevíte, že svatí budou soudit svět? Když máte
jednou soudit svět, to nejste schopní rozsoudit takové
maličkosti?

(6:1-2)

V dnešní době by se pohnání někoho před soud dalo přirovnat k učinění soukromé záležitosti záležitostí veřejnou. Vzor, jaký nám předkládá Písmo, je takový, že nejprve zajdeme za tím, kdo nám ublížil, a řešíme to mezi čtyřma očima a potom s přítelem. Postoj, který zaujmeme, je postojem pokory a cílem rozhovoru je obnovení a pravda. Používání sociálních médií jako systému spravedlnosti je nebiblickou noční můrou. Dav nebere žádné ohledy na nevinu ani na adekvátnost.

Pavlův list Timoteovi zvoní pravdou jako naléhavé poselství pro naši dobu.

Buď si jist, že v posledních dnech nastanou těžké časy. Lidé budou milovat jen sami sebe a své peníze; budou vychloubační, arogantní, urážliví, vzpurní k rodičům, nevděční, bezbožní, bezcitní, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, bezuzdní, nepřátelé dobra, zrádci, lehkomyšní, domýšliví, milovníci rozkoše spíše než milovníci Boha. Navenek sice budou ztělesněná zbožnost, ale její moc budou popírat. Od takových se odvracej.

(2. Tim. 3:1–5)

Nezní to povědomě? Milování sebe samých a svých peněz. Sedí. Vychloubačnost, arogance. Sedí. Urážlivost, vzpurnost vůči rodičům. Nevděčnost, bezbožnost. Sedí. Obávám se, že neexistuje ani jedna položka, kterou bych mohla vynechat. Pavel pokračuje ve varování Timoteovi, co je v sázce, když se tento typ kultury stane normou:

Jedná se o takové lidi, kteří se svými úlisnými řečmi vmlouvají do domů labilních a potřebných žen a využívají je; žen, které, deprimované svou hříšností, přijmou každý nový náboženský výstřelek, který se nazývá “pravdou”.

(2. Timoteovi 3:6, Message)

Tato pasáž se těžko poslouchá... zvláště ženám. Abychom dali na Pavlova varování, musíme se zhluboka nadechnout a dovolit Duchu svatému, aby jim pro nás dal určitý rámeček. Myslím si, že je jen spravedlivé říci, že tento verš popisuje ženy žijící vně zdravé společnosti i jejich Bohem daného účelu. Když je kdokoli z nás (ať muž nebo žena) izolovaný a cítí se být zbytečný, stává se snadnou kořistí těch, kteří by nás chtěli využít.

Všichni víme, že jsme byli stvořeni pro něco více než jen pro světské. Nuda a deprese mohou vést k tomu, že žijeme nepřímou skrz druhé. Komentujeme blogy, trávíme hodiny na sociálních médiích a zamotáváme se do dramát, která nejsou našimi vlastními. Buďme upřímní: je snadnější zveřejňovat své názory, než se modlit. Když víme, že jsme povoláni něco budovat, ale nedostává se nám příležitosti, stáváme se zranitelnými vůči prospěchářům.

Na druhé straně se někdy staneme labilními a potřebnými, když přeženeme svůj zápal a zapomeneme si udělat čas na péči o svoji duši. Ani vám nemohu vypovědět, kolik příběhů jsem vyslechla jak od mužů, tak i od žen, žijících mimořádně zaneprázdněnými životy, které je úplně vyčerpaly – a kteří si pak začali milostné romány on-line.

Mojí první reakcí bylo: Kdo má na to čas? Vždyť máte sotva čas promluvit si s vaším manželem; jak to přijde, že píšete "slohovky" cizím lidem? Pak jsem si uvědomila, že on-line romány jsou únikem. Je to pouze virtuální místo, kde člověk jakoby nemusí být zodpovědný. Než aby zasáhli ve svých životech, raději páchají sami na sobě atentát.

Nastal čas na některé náročné rodinné rozhovory. Zavřete notebooky. Odložte telefon. Promluvte si se svými dětmi. Zkontaktujte se se svým manželem. Zajděte si s kamarádem či kamarádkou na kávu. Promluvte si s nimi po telefonu. Ujistěte se, že investujete čas do toho, co je skutečné.

Ano, církev potřebuje naslouchat potřebám svých dcer. Ženy ubližují. Výroční setkání žen je dobré, ale nestačí. Ženy mi říkají, že jsou už unavené ze studování a z nečinění, ale zveřejňovat naše frustrace on-line je také nečinění. Odsuzovat věci, které nefungují, nestačí. Buďme součástí budování zdravé infrastruktury pro tělo Kristovo. Pojďme následovat příklad Ježíšových prvních následovníků, kteří společně jedli a společně studovali. Vyjití do celého světa a činění učedníků začíná v našem bezprostředním světě.

—◆—
**VYJITÍ DO CELÉHO
 SVĚTA A ČINĚNÍ
 UČEDNÍKŮ
 ZAČÍNÁ V NAŠEM
 BEZPROSTŘEDNÍM
 SVĚTĚ.**

V mnoha církvích mají ženy oprávnění ale ne už pozice. Abychom to změnili, musíme si sednout a vést ty správné konverzace se správnými lidmi. On-line sdružení jsou skvělá, ale spisovatel, blogger nebo “přátelé” z Facebooku se vám nemohou dívat do očí. Nikdo na Twitteru vás nemůže vzít do náručí. Potřebujeme lidský kontakt blízký a osobní. Za používání množství slov zbavujeme osobnosti příliš mnoho lidí, kteří potřebují Ježíše.

Když jsem pracovala na této kapitole, jako vodítko k tomu, abyste se stali nezničitelnými ve slově, mi sloužily knihy Přísloví a Kazatel. V Příloze č. 2 jsem vybrala padesát přísloví, která vám pomohou volit vaše slova a to, co vstoupí do vaší mysli, takže jimi můžete moudře rámovat svůj život.

*Drahý nebeský Otče,
 dej, ať má ústa mluví s moudrostí a ať můj jazyk učí vlídnosti
 (převzato z Přísloví 31:26). Ukaž mi moji rodinu, s níž
 můžu vést nebem inspirované rozhovory o obavách, které si
 nesu. Odpust mi, že jsem zapomněla, že jsi odhodlán očistit a
 připravit svou nevěstu. Budu používat svoje slova k budování, a
 ne k ničení, k uzdravování, a ne ke zraňování, k prorokování,
 a ne ke kritizování. Amen.*

9

PROMĚNA V NEZNIČITELNÉ

Uctívání je podřízení veškeré naší přirozenosti Bohu. Je to rozněcování vědomí Jeho svatostí, vyživení myslí Jeho pravdou, očištění představivosti Jeho krásou, otevření srdce Jeho lásce, kapitulace vůle před Jeho cílem.

William Temple

Nedávno jsem vzala tři z mých vnoučat na třešně v blízkém okolí. Nevím, jestli to bylo tím, že vidím jen na jedno oko, nebo tím, že jsem zapoměla, jaké to je zvládat tři malé děti, ale netrvalo dlouho a už bylo jedno v nebezpečí. Když jsem ohnula větev k zemi, abych dostala třešně do dosahu vnučky, Sofie vypískla: “Lizzy!” a ukazovala směrem k silnici. Otočila jsem se právě včas, abych spatřila, jak se Lizzy, které byly tenkrát dva roky, kolébavě batolí na silnici. Nechala jsem větev větví a utíkala za ní. Po cestě jelo auto a blížilo se k ní.

Vykřikla jsem: “Stůj! Lizzy, vrat’ se!” Lizzy se otočila a v očích jí jiskřila nezbednost. Zasmála se a přidala do kroku. Myslela si, že je to hra na honěnou. Mávajíc rukama kolem sebe, vrhla jsem se směrem k přijíždějícímu autu v naději, že

řidič zahlédl malou baculatou postavičku Lizzy, a gestikulovala jsem na něho, aby zastavil, protože bylo jasné, že Lizzy nemá v úmyslu zpomalit.

Chytila jsem ji ve středovém prostoru uprostřed silnice, když se chystala vstoupit do druhého pruhu. Popadla jsem ji do náručí a přitiskla její svíjející se tělíčko k mému o závod bušícímu srdci. Čekaly jsme v bezpečí středního pruhu, zatímco nás v obou směrech míjela doprava, potom jsme přešly silnici a vrátily se k jejímu bratrovi a sestře.

◆

**JSME
ČINITELI
PROPUŠTĚNÍ.**

Lizzy se stále smála, byla přesvědčená, že to všechno bylo veliké dobrodružství. Koneckonců, jak by mohlo dvouleté dítě vědět, jak by vypadalo střetnutí s autem? Sofie, její pětiletá sestra, nikdy střetnutí s autem nezažila, ale měla už dobrou představu, že to bylo špatné - a já věděla s jistotou, že to bylo nebezpečné, potenciálně smrtelně nebezpečné. Můžete mi věřit, že po zbytek dne byla Lizzy v mém náručí nebo jsem ji držela pevně za ruku.

Jsem si naprosto jista, že nikdo z vás nebude zpochybňovat můj přístup k Lizzy... bezpečí náručí ani pevné držení za ruku. Všichni víme, jaké škody mohou auta způsobit. Moje poznání mě přinutilo, abych se vrhla do obousměrné dopravy a zachránila Lizzy před ní samotnou.

V této kapitole hodlám opustit bezpečí chodníků a vrhnout se znovu do nebezpečí obousměrné dopravy. Doufám, že uslyšíte mé srdce, protože pokud nedovolíme našemu Pánu proměnit způsob, jakým přemýšlíme, žijeme a milujeme, mnoho lidí nikdy nespátí jeho lásku ani světlo ve svých životech. Nechceme dávat život v sázku jako farizejové a nakládat na generaci břemena, zatímco sami jsme nezvedli vůbec nic (Mt 23:4).

Žijeme ve dnech, které vyžadují moudrost a soucit. Jsme tady, abychom vyhlásili svobodu všem, kteří jsou zajatí. Jsme činiteli propuštění. Nejsme vězeňská stráž, bachaři ani soudci, kteří vybírají a rozhodují, kdo bude propuštěn. A naopak, odpověď na zmatek našeho dne nelze hledat v tom, že nazveme vězení místem svobody.

Trámy

“Nesud’te, abyste nebyli souzeni. Jakým soudem totiž soudíte, takovým budete souzeni, a jakou mírou měříte, takovou vám bude odměřeno. Proč vidíš třísku v oku svého bratra, ale trámu ve vlastním oku si nevšímáš? Jak můžeš říci svému bratru: ‘Nech mě, ať ti vytáhnu z oka třísku,’ a přitom máš sám v oku trám! Pokrytče, vytáhni nejdříve trám z vlastního oka, a tehdy prohlédneš, abys vytáhl třísku z oka svého bratra.

(Mat 7:1-5)

Jakožto bývalý výběřčí daní věděl Matouš přesně, jaký je to pocit být odsuzován druhými. Co si můžeme odnést z této pasáže, je *nesud’te!* To je dobrá, ale nikoli vyčerpávající interpretace této pasáže. Podívejme se trochu blíže na to, co se tu říká. Když jsem se poprvé stala křesťankou, cítila jsem tolik odsouzení od druhých křesťanů, že jsem se snažila odplácet stejnou mincí. Například, mé dvojité propíchnutí uší bylo považováno za skandální a za formu sebedmrzačení. Bránila jsem se tím, že jsem nazývala tyto křesťany náboženskými bigotními fanatiky. Díky bohu, neměla jsem přístup na blog! Tyto nálepky zůstávaly uvnitř mé hlavy. A čím odsudek byl tvrdší? Hodlám jít do sebe a naletět na meč a říct, že můj.

Moje dvojité propíchnuté uši v nich působily zmatek, ale já soudila své žalobce.

Měli třísku, zatímco já měla v oku dostatek dřeva na to, abych vybuodovala zábavní centrum. Můj trám mi zabránil uvidět jejich třísky. Aby se to změnilo, muselo se stát několik věcí. První krok: musela jsem si přiznat, že mám trám.

Trám v oku působí jako páska na očích. Vše, co pak vidíme, je temnota v druhých. Posuňme to trochu dále; žádný člověk by nechtěl, aby někdo, kdo je slepý, na něm zkoušel jakýkoli druh lékařského zásahu. Strhněme si svoje pásy a zabývejme se svými vlastními problémy, abychom mohli druhým spíše pomáhat, než jim ubližovat.

Víte, náš odsuzující přítel v Matoušovi 7 měl pravdu: jeho bratr opravdu měl třísku, která potřebovala vyjmout. Právě proto ho Ježíš nazval pokrytcem, kvůli tomu, že se sám odchýlil a ukazoval na to, co je špatně, i když byl slepý vůči svému vlastnímu stavu. Pomáhat druhým je za této situace kontraproduktivní. Církev ukazuje prstem na svět, zatímco Bůh chce, abychom dovolili jeho Slovu, aby nás zasáhlo plnou silou do srdce.

Dostalo nás někam dnešní lamentování nad zlem?

Bible je jasná v tom, že posun nastane, když změním svůj vlastní postoj.

Jestliže se pak můj lid, který se nazývá mým jménem,
pokoří a bude se modlit, bude hledat mou tvář a
odvrátí se od svých zlých cest, potom je vyslyším z
nebe, odpustím jejich hřích a uzdravím jejich zem.

(2 Pa 7:14)

Bůh se dívá na postoje svého lidu. Tato pasáž předpokládá v hlavních rysech postoj uctívání a pokání. Bez lásky se může přihodit, že budeme mít naprostou pravdu - jenže se budeme strašlivě mýlit.

Naše země potřebuje uzdravení.

Toto uzdravení začíná u nás.

Začíná, když se Boží lid pokoří, modlí se, hledá Boží tvář a odvrací se od svých vlastních zlých cest. Uvědomujete si, jak mocné to je? Nezáleží na tom, kdo je u moci. Nezáleží na tom, jaké zrovna platí právní předpisy. Nemusíme odvracet nikoho druhého od jejich zlých skutků... stačí jednoduše vyjmout své vlastní trámy a pak podle toho jednat.

◆

**PROMĚNA
ZAČÍNÁ TÍM,
ŽE PŘIJMEME
SVOJE VLASTNÍ
PROBLÉMY A
ROZHODNEME
SE ŽÍT PRAVDU.**

Proměna začíná tím, že přijmeme svoje vlastní problémy a rozhodneme se žít pravdu. Proměna se neměří pravdou, kterou známe, ale odráží se v pravdě, v níž žijeme. Láska je klíčem našeho procesu proměny. Bez faktorů víry, naděje a lásky je proměna nemožná. Tento nedostatek lásky je právě oním důvodem, proč nastal odklon od svatosti a proměny.

Proto také není populární říkat, že něco by nemusela být pravda nebo někdo by se mohl mýlit. Dokonce i církve přijala politicky korektnější stanoviska, že neexistují žádné absolutní hodnoty a že co je nesprávné pro mě, může být správné pro tebe. To nestačí. Generace bez přesvědčení je generací bez proměny.

Já se chci změnit. Tento svět potřebuje, abych se změnila. Každý a každý následující den je další příležitostí následovat Ježíše a proměňovat se do jeho podoby. Jsem tak vděčná, že i mne zbavil Bůh hanby, která na mně ulpívala, aby mě oblékl do své spravedlnosti! Ježíš neuznal mé poddanství tím, že by prohlásil moje hanebné činy spravedlivými. Ani nenazval mé špinavé oblečení čistým – on to vše očistil ve svém Slově.

Hanba není nikdy něčím, čím jsme, ale jsou okamžiky, kdy je hanba něčím, co cítíme. Jsou chvíle, kdy naše činy mohou být nazvány pouze jen jako hanebné. Chovala jsem se způsobem, který byl hanebný. To ze mě nedělá hanebnici. Znamená to, že jsem říkala a dělala věci, za které se stydím. Když dovolíme, aby hanba způsobila odvrácení od Boha, snažíme se zakrýt fíkovými listy a obratem obviňujeme ty kolem nás. Můžeme si vybrat: aby nás hanba oddělila od Boha nebo nás odvrátila od temnoty a dovolila světlu a lásce, aby nás přimkly hlubším způsobem k našemu Tvůrci.

Ve světle Jeho lásky a svatosti Bůh nakonec snímá naši hanbu.

Neodstranila jsem sama svou hanbu tím, že jsem ospravedlňovala své špatné chování a hřích. Nemůžu se ohlédnout a nazvat své hanebné chování ctnostným ve světle mých okolností. Moje hanba byla snata, když jsem se odvrátila od života ve lži a rozhodla se žít v pravdě.

Proměna nelže a nepopírá naši nahotu.

Nenazývá nahé oblečenými.

Neukrývá se před přítomností Boha za fíkové listy a stromy.

Proměna začíná, když připustíme svoji nahotu.

Přiznává naše neúspěšné pokusy o snahu zakrýt se dočasnými léčkami a pozemskými listy.

Přiznává, že ty nás ve skutečnosti nikdy nepřikryly.

Odkládá všechny marné lidské pokusy a prosí našeho svatého Otce, aby nás oblékl do pravdy.

Když přicházíme pod Kristovo panství, odkládáme svoje zahanbující, svévolné praktiky a kráčíme jako děti světla.

Efezským 4:21-25 popisuje tuto změnu:

Poněvadž jste ho uslyšeli a poznali pravdu, která je v Ježíši, odhod'te už svůj dřívější způsob života i to staré já, které je zkažené a plné klamných tužeb. Obnovujte ducha své mysli a oblékněte se do nového člověka stvořeného k Božímu obrazu, plného spravedlnosti, svatosti a pravdy.

Odhod'te tedy lež a každý "říkejme jeden druhému pravdu" – jsme přece údy téhož těla!

Odhod'te to! Svatý Duch milosti nás zmocňuje, abychom odstranili svoji bývalou padlou přirozenost a znečištěné roucho sebespravedlnosti, jako by to bylo roucho smrti. (Protože je!) Proč by někdo chtěl oblékat nové oblečení na špinavé a staré? Dřív či později by skvrny a zápach znečištěného oblečení stejně prosákly a zničily nové. A nikdo z nás by nechtěl nosit tíhu obojího. Odhazujeme starou přirozenost s jejími starými vzory s tím, jak obnovujeme svoji mysl a postojе vůči božskému a svatému.

Jakmile *víme* lépe, lépe *konáme*.

Jakmile *známe* tu pravdu (Ježíše), jsme zmocnění *konat* pravdu.

Chtíč už nemá právo deformovat naše touhy. Chamtivost a klam bohatství už nemají právo zatemňovat naši mysl. Spíše než nazývat 'staré novým' je lepší říkat, že 'obnovujeme'.

Jiný pohled na toleranci

Slovo tolerance samo o sobě zní humánně. Ale to, co tolerujeme u nás samých, se nezmění; to, vůči čemu se vědomě rozhodneme být netolerantní, ano.

—◆—
 TO, CO
 TOLERUJEME
 U NÁS SAMÝCH,
 SE NEZMĚNÍ;
 TO, VŮČI ČEMU
 SE VĚDOMĚ
 ROZHODNEME
 BÝT
 NETOLERANTNÍ,
 ANO.

Nedávno jsem byla před domem svého syna a jednu z mých vnuček (kterou nebudu jmenovat) napadlo, že by bylo dobré rozšířit spektrum použití tekuté *dezinfekce rukou*. Nakrmila jí sestru, které to nechutnalo, takže to okamžitě řekla otcí. Když o tom tat'ka uslyšel, nebyl vůči tomuto činu ani trochu tolerantní. Okamžitě následoval láskyplný, ale nekompromisní rozhovor o použití ruční dezinfekce. Zásoby byly zabaveny do doby, než bude jisté, že ruce nebudou zaměňovány s ústy.

Byl její otec zlý? Samozřejmě, že ne! To, co *chrání* povrch našich rukou, může velmi snadno *otrávit* vnitřek našeho těla. Snažil se držet děti ve svém domě v bezpečí. Ona nevěděla víc, ale on ano. Víme-li něco lépe než ostatní, instruujeme druhé. Nemůžeme očekávat, že dítě bude vědět, že ne všechny tekutiny, které hezky voní, jsou vhodné ke konzumaci. Musíme je nejprve poučit, aby do budoucna vědělo víc.

Buďte, prosím, v tomto okamžiku stateční a nepřemýšlejte o této pravdě tak, že se týká jen ostatních. Vztáhněte ji na sebe.

Co tolerujete nebo s čím se vyrovnáte ve vašem vlastním životě?

Existují nějaké oblasti, kde musíte být do budoucna méně tolerantní nebo dokonce netolerantní?

Co vám brání v proměňování?

Napodobujte Boha

Efezským 5 nás napomíná:

Proto napodobujte Boha ve všem, co děláte, protože vy jste jeho drahé děti. Žijte život plný lásky podle příkladu Krista. Miloval nás a nabídl sebe za nás jako oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

(viz 1-2)

Líbí se mi, jak tyto verše předkládá Passion Translation (TPT):

Následujte Boha a napodobujte všechno, co dělá, ve všem, co děláte, protože pak budete reprezentovat svého Otce jako jeho milovaní synové a dcery. A pokračujte v kráčení, vydaní výstřední lásce Kristově, protože On vydal svůj život jako oběť za nás. Jeho velká láska k nám byla příjemná Bohu, jako vůně uctívání - sladká uzdravující vůně na nebi i na zemi.

Tyto první dva verše obsahují jen málo, proti čemu by se dalo něco namítat. Pavel právě dokončil řeč o významu laskavosti. My všichni chceme napodobovat svého nebeského Otce tím, že se chováme jako jeho Syn, Ježíš. To znamená na prvním místě a v první řadě kráčení v lásce. Ježíš byl tím nejčistším výrazem lásky, ale napodobovat Ježíše znamená taky kráčet v čistotě, odevzdanosti, poslušnosti. Hned další verš pokračuje v popisu toho, jak by naše chování mělo vypadat ve dnech plných nezákonnosti a nečistoty:

Smilstvo, veškerá nečistota a chamtivost at' mezi vámi nejsou ani zmiňovány, jak se sluší na svaté. Stejně tak není namístě sprostota, hloupé řeči a dvojsmyslné narážky, ale raději díkůvzdání.

(Ef 5:3-4)

Passion Translation překládá Efezským 5:3-4 takto:

Tato láska nemá nic společného se sexuální nemorálností, touhou nebo chtivostí - neboť vy jste Jeho svatí a neumožněte nikomu, aby vás mohl obvinít ať už z jakékoli jejich podoby. Strážte svou řeč. Zanechte obscénností a bezcenných urážek; jsou to nesmyslná slova, která přinášejí hanbu a nejsou nutná. Místo toho ať uctívání naplní vaše srdce a rozleje se ve vaše slova, jak si budete vzájemně připomínat Boží dobrotivost.

Myslím, že všichni víme, že lidé v církvi mohou být někdy velmi špatně naladěni. Místo toho, abychom přijali tyto pasáže Písma k své očistě, používáme je raději k pronásledování těch, které považujeme za provinilejší. Hranice lásky a odpovědnosti jsou těžko rozlišitelné. Z větší části je tomu tak proto, že lidé (křesťané) nemilují a nežijí pravdu účinně. Víím, že chcete vidět, jak se to mění.

Abych nám všem pomohla milovat a žít pravdu účinně, chci zde vyzdvihnout tři myšlenky z knihy Římanům:

1. Realita našeho Boha
2. Realita našeho dne
3. Realita nás samých

U třetího bodu se hodlám pozdržet nejdéle. Právě tam budeme zkoumat své srdce a vytahovat trámy.

Každou pasáž Písma budu citovat ze dvou verzí - Anglické standardní verze (česky B21) a Bible Message - aby se objasnilo, co by mohlo zůstat nejasné v jednom či druhém. Nejprve se pust'me do reality našeho Boha.

Realita našeho Boha

Co se dá o Bohu poznat, je jím zřetelné, neboť jím to Bůh odhalil. Jeho neviditelné znaky – jeho věčnou moc a božství – lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle. Nemají tedy výmluvu.

(Římanům 1:19-20)

Ale základní realita Boha je dostatečně zřejmá. Otevřete oči a je to tam! Když se lidé dívali dostatečně dlouho a přemýšlivě na to, co Bůh stvořil, vždy mohli spatřit to, co jejich oči jako takové nemohou vidět: věčnou moc, například, a tajemství jeho božské bytosti. Takže nikdo nemá platnou výmluvu. (Message)

Všechno, co vidíme, vyhláší existenci neviděného Boha. Všechno, co známe, zjevuje skutečnost neznámého. Stvoření zjevuje Boha zázraků a nespoutané kreativity. Pokud by nám nikdo nikdy neřekl, že existuje Stvořitel, symfonie přírody by přivedla naše oči a uši k jeho existenci. Všechno, co je stvořeno, ukazuje na Toho jediného, bez dalšího výrobce. Náš Bůh sám je nejvyšší. On je Pán Bůh tvůr, On sám a nade vším. Žalmy vykreslují nádherné obrazy Nejvyššího Boha:

Veliký je Hospodin, vší chvály hodný, nad všechny bohy ohromný. Bohové národů jsou samé modly, Hospodin ale stvořil nebesa. Sláva a nádhera je v jeho přítomnosti, v jeho svatyni je síla a nádhera.

(Žalm 96:4-6)

A:

Předchází jej prudký plamen, spaluje protivníky kolem dokola! Světu svítí jeho blesky, zem to vidí, chvěje se!

—◆—

**VŠECHNO, CO
JE STVOŘENO,
UKAZUJE
NA TOHO
JEDINÉHO,
BEZ DALŠÍHO
VÝROBCE.**

Hory jak vosk před Hospodinem tají, před Pánem
země veškeré.

(97:3-5)

Je nemožné, aby člověk četl tyto verše a nepocítil ten zbožný
úžas.

Realita našich dnů

Když se na chvíli zastavím a zamyslím nad realitou dnešní
doby, zjišťuji, že si kladu stále se opakující otázku: “Otče,
co se to stalo? “ Jak pokračujeme ve čtení knihy Římanům,
následující verše se dotýkají toho, jak došlo k posunu:

Ačkoli Boha poznali, nectili ho jako Boha. Místo aby
byli vděční, propadli ve svých myšlenkách marnosti a
jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Prohlašují se
za moudré, ale jsou blázni

(1:21-22)

A z Bible Message:

Co se stalo, bylo toto: Lidé znali Boha dokonale, ale
když se k němu nechovali jako k Bohu a odmítali ho
uctívát, banalizovali sami sebe do hlouposti a zmatení,
takže v jejich životech už nebyl žádný smysl ani směr.
Předstírali, že to všechno znají, ale co se týče života,
byli negramotní.

◆
KONCEPT
MEDITACE
A USEBRÁNÍ
K UCTÍVÁNÍ
SE STAL
ZTRACENÝM
UMĚNÍM.

Když znectíme Boha a podkopáváme to,
kým je, tím, co vyjadřujeme svými životy,
nevyhnutelně se tím degradujeme do pozice
negramotných pro život. Znamená to, že
čteme, ale nikdy opravdu nerozumíme. Při
všem tom stvoření vyhlašujícím jeho realitu je
těžké neuznat, že existuje Stvořitel, ale *vědět* o
Bohu je něco úplně jiného, *než ho uctívát*. Jedna

věc je uznat jeho existenci a úplně jiná pokleknout na kolena. Boha můžeme poznat pouze v uctívání. Když znectíme toho, k jehož ctění jsme byli stvořeni, naše myšlení se stává scestným. Bible anglické standardní verze zvolila slovo *marným*; čímž se míní neúčinným, bláhovým a neplodným. Poukazuje to na myšlení bez užítku nebo schopnosti budovat. Parafráze tohoto verše z Bible Message zní: “Předstírali, že to všechno znají, ale co se týče života, byli negramotní.”

Realita našich dnů doléhá na nás všechny. Nikdy neexistovala generace s větším přístupem k informacím, a přece s tak nízkou zřejmostí smyslu. Musíme čelit některým velmi reálným výzvám, co se týče zdravých kontaktů ve vztazích. Vyvíjíme virtuální osoby na úkor skutečných kontaktů. Naučili jsme se přelétat od jedné věci k druhé a málokdy setrváme dostatečně dlouho na jednom místě, než zase letíme dál. Koncept meditace a usebrání k uctívání se stal ztraceným uměním.

Kniha Římanům dále říká, co se stane, když odmítáme uctívat Boha a věnujeme svůj čas jiným věcem:

Slávu nesmrtelného Boha vyměnili za pouhé obrazy smrtelného člověka, ptáků, zvěře i plazů. Bůh je proto vydal nečistotě, po níž v srdci toužili, aby si navzájem prznili těla, když vyměnili Boží pravdu za lež a ctili stvoření a sloužili mu raději nežli Stvořiteli, který je požehnaný navěky. Amen.

(1:23-25)

A z Bible Message:

Vykšeftovali slávu Boha, který drží celý svět ve svých rukou, za levné figurky, které si můžete koupit u jakéhokoli stánku u silnice. Takže Bůh v podstatě řekl: “Pokud je tohle to, co chcete, tak je tohle to, co dostanete.” Netrvalo dlouho a žili v prasečím chlívkou,

zaneřáděném svinstvem, zahnojení skrz naskrz. A to všechno proto, že vykšeftovali pravého Boha za napodobeninu a uctívali boha, kterého si vytvořili místo toho, který stvořil je – Boha, jemuž žehnáme, Boha, jenž žehná nám. Ano, ano!

Naše západní kultura vyměnila slávu věčné říše za okamžité uspokojení z toho, co si můžeme koupit, čeho se můžeme dotknout a nad čím máme kontrolu. Do značné míry jsme odmítli Stvořitele, který nás pozvedá výš, a obrátili se k uctívání jeho stvoření, což nás zatlačuje níž. Obrácením svého srdce k modlám ambicí a chamtivosti ponížili jsme sami sebe sexuální nečistotou.

Dříve než dospějete k ukvapenému závěru, že popisují omezenou oblast, zamyslete se nad tím, o čem se sdílí spisovatel Preston Sprinkle ve své knize *Lidé, které máme milovat*: “Odkaz na ‘sexuální nečistotu’ se zde netýká pouze vztahů mezi stejným pohlavím. Je to obecné prohlášení, které zahrnuje mimomanželský sex, cizoložství, znásilnění a všechny druhy sexuálních hříchů, spáchaných jak homosexuály, tak heterosexuály.”¹

◆

KDYŽ SI
NÁROKUJEME
VLASTNÍ
CESTU, ČASTO
ZTRÁCÍME SAMI
SEBE.

Moje provinění se nachází v tomto seznamu. Pocházím z dlouhé linie smilníků. Uprímně, pornografie a perverze v každé podobě se staly velmi populárními. Západní svět se probral v prasečím chlívku a dumá, jak dospěl do tohoto stavu.

Když se odvrátíme od Boha, jeho chránící ruka se odtáhne a my jsme propuštěni, abychom si šli po svých vlastní cestou. To není nepodobné tomu, co se stalo dětem Izraele, když procházely pouští. Ztratily zázrak Božího zaopatření manou a požadovaly maso. Myslely si, že maso dodá sílu jejich tělům.

Bůh jim seslal křepelky, ale zároveň s nimi se dostavila nestálost duše. Když si nárokuje vlastní cestu, často ztrácíme sami sebe. Jak píše Pavel:

Bůh je proto vydal hanebným vášním. Jejich ženy vyměnily přirozené obcování za to, které je proti přírodě. Stejně tak muži opustili přirozené obcování se ženou a vzpláli touhou k sobě navzájem; muži páchají nestydatost s muži a za svou zvrácenost na sebe přivádějí nevyhnutelnou odplatu.

(Římanům 1:26-27)

A:

A bylo hůř. Tím, že odmítli znát Boha, brzy nevěděli, jak být lidmi - ženy nevěděly, jak být ženami, muži nevěděli, jak být muži. Sexuálně zmatení, zneužívali a poškozovali jedni druhé, ženy s ženami, muži s muži – samý chtíč, žádná láska. A pak za to zaplatili, ach, jak za to zaplatili - vyprázdnění od Boha a od lásky, bezbožné a nemilující trosky.

(Message)

V těchto dvou verších je toho hrozně moc, ale každá věta poukazuje na skutečnost, že nikdo z nás neví jak být člověkem mimo moudrost našeho Stvořitele. Je to v poznání Boha, kde nacházíme svoje lidství. Je to poznání Boha, co nás chrání před znečištěním sebe, jakoukoli podobu by na sebe mohlo brát (cizoložství, chamtivost, krutost, smilstvo atd.).

Přesto se obávám, že naše kultura zapomněla na základy. Většina amerických filmů oslavuje násilí - a pak jsme překvapeni, když vidíme násilí ve svých domovech, na školách a v ulicích. Televizní pořady, nemluvě o reklamách, propagují sex všeho druhu. Jsme tomu vystaveni mnohem více, než bychom měli být, a to spustilo věci, s jakými předchozí generace nikdy nemusely jednat na denním pořádku.

Naše veřejné vzdělávací systémy jsou pod tlakem, aby povzbuzovaly děti středního školního věku k sebeidentifikaci jejich příslušnosti k pohlaví ve snad nejzmatenějším období jejich životů. Copak jsme všichni zapomněli, jak drsné to bylo na střední? (Je to už dávno, ale stále si pamatuji, jak to bylo traumatizující!)

Kdyby po mně někdo na střední škole chtěl, abych se sebeidentifikovala, řekla bych, že jsem jednorozec. Prostě jsem se jen snažila zjistit, co se to děje s mým vlastním tělem, a taky důvod, proč mi nerostou prsa. Radši jsem se koukala na holky v šatně, abych si v tom matoucím období nějak udělala jasno, než pokukovala po klucích.

V tomto období je normální být zvědavý ohledně stejného pohlaví; každý se snaží zjistit, co se to děje s jeho tělem. Proč tento proces nechráníme? Proč sexualizujeme naši mládež?

Nežádejte po lidech, kteří se mění z chlapců v muže nebo z dívek v ženy, aby se sebeidentifikovali. Opravdu dovolíme školním systémům a naší kultuře sexualizovat naše děti a pokřivit jejich pubertu? Některé školy dokonce předvádějí vzájemné interakce dívek líbajících dívky a chlapců líbajících chlapce a říkají dětem, že pokud cítí sexuální reakci na to, co vidí, je to proto, že jsou homosexuálové.

Ne. Pokud cítí sexuální reakci, je to proto, že Bůh nás nastavil tak, abychom sexuálně reagovali na sexuální interakce, tečka. Když vidíme něco sexuálního, naše tělo reaguje sexuální reakcí.

To je pravda, ať už jsme ženatí nebo svobodní, heterosexuální nebo homosexuální, staří nebo mladí. Neznamená to, že budeme podvádět svoje partnery nebo dokonce, že chceme mít sex s lidmi, které jsme viděli mít sex.

V rámci manželské smlouvy je vášně mezi mužem a ženou úctyhodná. Mimo manželství se stává úctyhodné bezectným. To je důvod, proč jsou cizoložství a smilstvo považovány za porušení smlouvy. Pak existují i vášně, na které Bible odkazuje v různých překladech jako na nepřírozené a bezectné. To zahrnuje homosexualitu, incest, pedofilii a sodomii. A tady se musím pozastavit. Římanům 1 nám připomíná - všichni zhřešili. Chamtivost a pomluva jsou stejně těžké jako cizoložství a homosexualita.

Cena za hřích

Kniha Římanům 1:27 pokračuje zmínkou o pokutě nebo ceně pro ty, kteří podlehnou tomuto způsobu uvažování. Chci, aby bylo jasné, že to *nikdy* není Bůh, kdo vymáhá, abychom zaplatili. On je tím, který nás zve k proměně – abychom si raději zvolili život a požehnání než smrt a prokletí. Zve nás, marnotratné, kteří se probouzíme v prasečím chlívku zničeného života, abychom se vrátili k Otci, kde na náš návrat domů čekají roucho, prsten a sváteční hostina. On je naším *‘přese všechno’* Bohem, který říká: “Potom to můžeme spolu probrat, praví Hospodin: Jsou-li vaše hříchy rudé jak šarlat, zbělají jako sníh. Jsou-li jak purpurová látka, budou jak vlna beránčí“ (Iz 1:18). Nezáleží na tom, co jsme udělali nebo s kým jsme to udělali. On nás vykoupí.

◆

**NEZÁLEŽÍ NA
TOM, CO JSME
UDĚLALI NEBO
S KÝM JSME TO
UDĚLALI.**

Ale když budeme používat k budování svých životů šizenou maltu modlářství, sexuálního hříchu a chtivosti, nakonec se stavba zhroutí a cena bude velká. Když utratíme všechno v naději, že nějaká jiná osoba, jiné pohlaví, jiná droga, jiné auto, jiný dům nebo jiná závislost nás nakonec uspokojí, nastavujeme se pro selhání. Roztříštění lidé dneška tak zoufale touží po celistvosti, že jsou ochotní jít až po nejzazší extrém

a důvodem je částečně to, že nemodelujeme naši proměnu dostatečně účinně.

Knihá Římanům pokračuje:

Když jim známost Boha nebyla dost dobrá, Bůh je vydal jejich zvrácené mysli, aby dělali, co není správné.

(1:28)

ROZEBĚHLI

JSME SE OD

OMEZENÍ

MILUJÍCÍHO

OTCE, JEN

ABYCHOM

OBJEVILI,

ŽE JSME

PŘIPOUTÁNÍ KE

ZMARU.

A z Message:

Jelikož se neznepokojovali, aby uznali Boha, Bůh se přestal znepokojoval jimi a nechal je běžet.

Jsme lidé, kteří utíkají. Rozeběhli jsme se od omezení milujícího Otce, jen abychom objevili, že jsme připoutáni ke zmaru. Jsme jako děti Izraele, kde si každý dělal, co bylo správné v jeho vlastních očích. Pár dalších veršů v Knize Římanům popisuje podrobně, jak by mohli vypadat lidé bez jakékoli Boží zdrženlivosti:

Jsou prolezlí nepravostí, podlostí, chamtivostí a záští; jsou plní závisti, vraždychtivosti, svárlosti, lsti a zlomyslnosti; štváči a pomlouváči, odpůrci Boha, zpupní, arogantní, vychloubační, vynalézaví ve zlu, vzpurní k rodičům; nerozumní, nespolehliví, bezcitní a nemilosrdní.

(1:29-31)

A z Message:

A pak se uvolnilo celé peklo: bezuzdné zlo, chňapání a sápání, ničemné bodání do zad. Učinili z života peklo na zemi svojí závistivostí, svévolným zabíjením, hašteřením a podváděním. Podívejte se na ně; jsou prodchnutí duchem hanebnosti, zlostníci rozeklaných

jazyků, napadači Boha. Šikanéři, zuřivci, nesnesitelní tlachalové! Neustále vymýšlejí nové způsoby, jak rozvrátit životy. Zbavují se svých rodičů, když jim stojí v cestě. Hloupí, úlisní, krutí, chladnokrevní.

A po tomto srdceryvném seznamu toho, jak vypadá kultura, která odmítá ctít a uctívat Boha, uzavírá Pavel svůj popis veršem 32:

I když znají Boží spravedlivé rozhodnutí, že ti, kteří provádějí takové věci, zasluhují zemřít, nejenže je dělají, ale schvalují je těm, kteří je provádějí. A není to tím, že by nevěděli lépe. Vědí dokonale, že plivou do Boží tváře. Je jim to jedno – ba co horšího, rozdávají ceny těm, kteří provádějí ty nejhorší věci nejlépe!

(Message)

Pravdou je, že my všichni zasloužíme smrt. Ale až do nedávné doby se nám ani nesnilo, že bychom žádali od druhých, aby schvalovali nebo dokonce odměňovali destruktivní vzorce našich dřívějších životních stylů (chamtivost, nemorálnost, pýcha, klevety, žárlivost atd.). Když jsme přijali Krista, milost nás uschopnila, abychom skoncovali s těmito praktikami, které nás dostaly pod Boží hněv. Nemůžeme zneužívat pasáže Písma o milosti a schvalovat to, co nás kompromitovalo v minulosti. Tím končím pojednání o realitě našich dnů. Nyní k té nezničitelně důležité části.

Realita nás samých

Jenže my nejsme ve finále dětmi našich dnů - jsme dětmi věčnosti. Takže pohněme se při jednání s naší realitou od toho, co je, k tomu, co by mohlo být, jak se to před námi otevírá v 2. kapitole Římanům:

Chceš-li však někoho soudit, člověče, věz, že sám nemáš výmluvu, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe – vždyť sám děláš to, co soudíš! Víme, že Boží soud nad pachateli těch věcí se zakládá na pravdě. Myslíš si snad, člověče, že unikneš Božímu soudu, když soudíš druhé, ale sám děláš totéž?

(v. 1-3)

A z Message:

Tito lidé se nacházejí na temné spirále směřující dolů. Ale pokud si myslíte, že vás to staví na vysoký piedestal, kde můžete ukazovat prstem na ostatní, znovu se zamyslete. Pokaždé, když někoho kritizujete, odsuzujete sami sebe. Vyžaduje to, aby člověk znal sám sebe. Odsuzující kriticismus je dobře známým způsobem jak utéci před odhalením vlastních zločinů a přestupků. Ale Boha nelze tak snadno oklamat. Vidí skrze všechny takové zakouřené clony a drží vás u toho, co jste udělali. Snad jste si nemysleli, že jen tím, že budete ukazovat prstem na ostatní, odvrátíte Boha od toho, aby prohlédl všechny vaše nepravosti a tvrdě na vás udeřil?

Žádné výmluvy

A je to tu znovu. Nikdy nejsme v pozici, abychom mohli soudit. Nikdy. Příliš dlouho jsme se snažili odvrátit Boha od vlastních selhání, místo abychom v našich proměňovaných životech pozdvihovali Ježíše. Bůh sám je soudcem každého a

všech. Možná jsou naše hříchy odlišné povahy, ale to neznamená, že nás Bůh nepřidrží u toho, co jsme udělali. Možná nejsme zapojeni v sexuálníh hříchu... ale co zbytek seznamu? Co přestoupení jako pomluvy, závist, svár, klevety, chvástání a chamtivost? Že by nebyly v církvi přebujelé?

◆

**NIKDY NEJSME
V POZICI,
ABYCHOM
MOHLI SOUDIT.
NIKDY.**

Všichni potřebujeme milosrdenství, takže projevujme milosrdenství.

Všichni potřebujeme lásku, takže šířme lásku.

Všichni potřebujeme naději a lidi, kteří vidí potenciál toho, kým bychom mohli být. Milování lidí a šíření milosrdenství nás všechny nastavuje pro proměnu.

Pavel dále vysvětluje, jak se proměna odehrává.

To si nevážíš jeho štědré laskavosti, shovívavosti a trpělivosti? Nechápeš, že tě Boží dobrota vede k pokání?

(2:4)

A:

Nebo sis myslel, že proto, že On je tak milý Bůh, nechal by to být? Raději si to pořádně promysli. Bůh je laskavý, ale není změkčilý. Ve své laskavosti nás bere pevně za ruku a vede do radikální změny života

(Message).

Boží laskavost je pro nás vždy pozváním, abychom se vrátili k pravdě, nikoli ke schvalování hříchu.

C. S. Lewis píše: “Tvrdość Boží je laskavější než změkčilost člověka a jeho nátlak je naším osvobozením.”² Bůh nás v nejhlubší rovině touží vést pevně do svobody cestou pravdy. Ježíš byl vzkříšen z mrtvých, abychom mohli kráčet pryč od své nevědomosti a žít způsobem, který ctí jeho oběť (Skutky 17:30-31).

Pojďme si promluvit o této myšlence být pevně uchopen za ruku a veden do života

◆

**BOŽÍ
LASKAVOST JE
PRO NÁS VŽDY
POZVÁNÍM,
ABYCHOM
SE VRÁTILI
K PRAVDĚ,
NIKOLI KE
SCHVALOVÁNÍ
HŘÍCHU.**

radikální změny. Nevím, co to znamená pro vás, takže začnu tím, že vám povím o dni, kdy vzal Bůh pevně za ruku mě.

Znovuzrozená

Narodila jsem se znovu ve věku jednadvaceti let, když jsem v blízkosti bydliště navštěvovala letní školu v Purdue. Až do té doby se můj život točil v temné spirále, směřující dolů, popsané v knize Římanům. Byla jsem zlá, svěhlavá, promiskuitní a vzpurná. Pak, jedné noci během pikniku, který se změnil v biblické studium, šupiny spadly z očí. Obklopená lidmi, zvedajícími ruce a zpívajícími mimo tóninu, nevěděla jsem, kam s očima. Abych unikla před jejich upřímnými tvářemi a zdviženýma rukama, dívala jsem se dolů na písňové texty. Četla jsem si dopředu slova další písně “Roucha spravedlnosti.” Jeden řádek mluvil o tom, že pro Boha je možné, aby se na mě díval, ale neviděl mě, nýbrž Ježíše.

V tom okamžiku jsem zaslechla šeptat Ducha svatého: “Nemůžu se na tebe dívat.” Když jsem četla ta slova, uvědomila jsem si, že Ježíš je tím příkrytím, které jsem potřebovala. Až do té doby jsem si zdůvodňovala svoje činy a volby miliardami výmluv a obviňování.

Té noci jsem se modlila, abych se znovu narodila, a odevzdala jsem vedení svého života Božímu Duchu svatému. Když jsem se vrátila do svého pokoje na koleji, měla jsem dojem, že tam jsou některé moje věci neslučitelné s mým novým životem. Neztrácela jsem čas a vyházela je do smetí na chodbě.

Nikdo mi nemusel říkat, abych to udělala. Když mě naplnil Boží Duch, začala jsem cítit věci, které jsem nikdy předtím necítila. Jednání, slova a způsoby chování, které jsem předtím považovala za normální, jsem nyní pocítovala jako nemístné a často zarmucující. Nebyl to nějaký záchvěv zahanbení nebo

dokonce pocit viny z mého způsobu života. Byla to přítomnost nového vlivu a pocit vědomí svatého Boha.

John (můj budoucí manžel) mi neustále citoval apoštola Pavla. Vzpomněla jsem si, že vysoká škola rozdala jeden výtisk *The Way*, vydání Nového zákona, i do mého pokoje. Té noci jsem strávila docela dost času hledáním Pavlovy knihy. Postavila jsem Bibli na hřbet a modlila se, aby se rozevřela na Pavlově knize. Stránky se rozdělily a zjevila se mi tato slova v 2. Korintským 5:17:

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo –
hle, je tu nové!

Když jsem zjistila, že to jsou Pavlova slova, domnívala jsem se, že jsem našla tu jedinou kapitolu, kterou napsal! Poprvé za deset let jsem pokojně usnula.

Něco se stalo

Vzbudila jsem se brzy ráno a uvědomovala si, že můj duch je živý. Sjela jsem ze své poschod'ové postele a chystala se říct matce, co se stalo. Okamžitě jsem uslyšela tato studená slova:

“Včera večer se nic nestalo. Nejsi jiná“. Zkameněla jsem hrůzou. Začala jsem si to zpochybňovat. Komu jsem se snažila něco namluvit... já, a křesťanka? Pak jsem si vzpomněla na ten pokoj, jaký jsem prožila, a na to, jak krásně jsem se vyspala, poprvé bez alkoholu, jak jsem po modlitbě doslova cítila, jak se mi uzly v žaludku uvolňují a uzdravující teplo Boží lásky vstupuje do mého těla.

Tehdy jsem poznala Jeho hlas.

Tohle... byl hlas ničitele.

Byl to ten stejný hlas, který mě přivedl k poruše stravování. Byl to ten hlas, který mě ochromoval strachem a nejistotou. Byl to hlas, který mě izoloval a obviňoval. Byl to ten hlas, který mě lákal k hříchu.

Řekl mi někdy tento hlas, že nejsem křesťanka? Nikdy. Ani jednou nenavodil otázku mého věčného postavení. V tu chvíli jsem si uvědomila, že lháři a zloději nepřicházejí ukrást to, co nemáme. Bylo první ráno mého spasení, proto to našeptávání pochybností.

Jenže ta slova měla na mě úplně opačný účinek. Místo aby podkopala to, co se stalo předešlého večera, posloužila pouze k potvrzení pravdy.

Něco se stalo! Skoro jsem se hlasitě zasmála. Přítomnost nepřítelů posloužila k odhalení reality mého Boha.

Věděla jsem, že budu muset jít s kůží na trh, že není cesty zpátky. Nemohla jsem jen naznačovat změnu ve svém životě. Právě tehdy a tam jsem se zavázala, že budu se vším všudy s Bohem. Do dvou týdnů jsem byla pokřtěna vodou.

O měsíc později, když jsem se už vrátila na naše dívčí koleje v Arizoně se začátkem podzimního semestru, dala jsem spolubydlícím na srozuměnou, co se v létě stalo v mém životě. Nemusím dodávat, že ne každá z toho měla radost a ne každou to přesvědčilo.

Klepání na dveře

Jednoho dne jsem si nahlas četla Bibli ve svém pokoji, když jsem uslyšela hlasité kroky na chodbě a vzápětí klepání na dveře. Otevřela jsem a stála tam spolubydlící, která řekla:

“Přestaň si číst nahlas! “ Zdalo se, že ji její slova překvapila stejně jako mě. Věděla jsem tenkrát, že démoni jsou skuteční. Abych respektovala své spolubydlící, vystoupala jsem po únikových požárních schůdcích a četla si Bibli nahlas na střeše kolejí.

Z tohoto místa rozhledu jsem vyhlášovala přísliby Boží nad kampusem, kolejemi a mojí budoucností. Mnoho nocí jsem se cítila být vedena chodit po chodbách a tiše se modlit za mé spolubydlící a povolávat je z panství temnoty do království světla.

Netrvalo dlouho a ozvalo se další zaklepání na dveře. Prvačky chtěly vědět, co se mi stalo. Už slyšely, jaká jsem bývala, a viděly, jaká jsem byla teď, a chtěly, co jsem měla já. Popadla jsem pojednání, které jsem si přinesla z kampaně v kampusu, a nechala je to hlasitě opakovat slovo po slově.

Vzpomínám si, jak jsem poprvé kázala svým spolubydlícím. Přišlo to nečekaně. Z nějakého důvodu jsem si myslela, že mezinárodní ekonomika bude jako hlavní studijní obor dobrá volba. Prvních několik let to bylo dost snadné, ale na juniorském a seniorském stupni začali profesori vyhazovat ty slabší.

Několik z nás, kteří jsme studovali stejný obor, táhlo ve zkouškovém období celonoční studium. Teď jsme seděli kolem stolu u snídaně, šprtali jsme a navzájem se zkoušeli. Byla jsem celá vybuzená z nějakých prášků a kávy, když dovnitř vplula tanečnickým krokem jedna ze studentek, která si moudře zvolila za hlavní obor to, co jsem si měla, jako budoucí matka čtyř kluků, zvolit i já: základní vzdělávání. Věnovala nám jeden pohled a dala nám na srozuměnou, že vypadáme děsivě. Dali jsme si pauzu, abychom nějak zpracovali její vstup a pak se zase vrátili ke studiu. Jenže jí to nedošlo. Vzala tácek s jídlem a přisedla si k nám. Řekla něco ve smyslu: “Liso, ty vypadáš, jako by tě přejelo auto.”

Vše, na co si vzpomínám, bylo, že jsem se začala třást a neobnovená Lisa se začala drát na povrch. Pak mi vyjela z úst otázka, nad kterou jsem přemýšlela už posledních několik let: “Proč jsi po ránu taková (píp)? “

Jídelna zamrzla... znovuzrozená zaklela. Než jsem se stala křesťankou, klela jsem pořád, ale jako nové věřící se mi dařilo klít jen v duchu. Teď to bylo venku a většina ze studentek nevěděla jak reagovat. Ale tato ano. Vstala, ukázala na mě prstem a oznámila: “Já to věděla! Věděla jsem, že ty bys v žádném případě nemohla být křesťankou. Jsi prostě příliš špatná! “ A vyšuměla ze ztichlé místnosti.

—◆—
VŠICHNI
BUDEME

CHYBOVAT,
ALE NENÍ NÁM
DOVOLENO
VYMLOUVAT SE.

Začala jsem vstávat, ale moje milá spolubydlící mě chytila za ruku a ujistila mě: “Už jsem chtěla říct to samé.”

Usmála jsem se a vstala; oči všech visely na mně. Moje další slova byla: “Dlužím vám všem omluvu. Byla jsem úplně mimo.”

Později mi mnoho z přátel řeklo, že tohle byl ten okamžik, kdy skutečně poznali, že jsem se stala křesťankou. Víte, oni mě neslyšeli, jak se modlím ve sprše nebo jak čtu Bibli nahlas na střeše. Neviděli mě chodit po chodbách v noci a modlit se za ně. Toho dne uviděli poprvé, jak jsem se pokořila.

Není pravděpodobné, že toto je ten postoj – postoj pokory – který my všichni potřebujeme přijmout, pokud se chystáme podstoupit proměnu v nezničitelné? Všichni budeme chybovat, ale není nám dovoleno vylouvat se. Když víme jak na to, abychom lépe konali, jednáme lépe. A když jednáme hůře, jsme toho vlastníky. Charles Spurgeon řekl:

Nemůžete kázat přesvědčení o hříchu, pokud jste jím netrpěli. Nemůžete kázat o pokání, pokud jste

ho nepraktikovali. Nemůžete kázat o víře, pokud jste ji neaplikovali. Pravdivé kázání je umění; pozvedá se z velkých hlubin duše. Pokud si v nás Kristus nevyhloubí studnu, nic z nás nepoteče.³

Tohle miluji. Pravdivé kázání je umění. Je to pramen živé vody. Milosrdenství by mělo prýštit bez jakýchkoli zábran z každého z nás.

Drahý nebeský Otče,

chyt' mě pevně za ruku a ved' mě do radikální životní změny. Chci, aby každičká část mého života byla poselstvím, které ukazuje druhým na Tebe. Chci být známa raději tím, pro co jsi Ty, než tím, proti čemu jsem já. Nebudu se déle vymlouvat za své potíže. Usvěď mě v oblastech, které protirečí Tvé práci v mém životě.

NEZNIČITELNÝ VE SVATOSTI

Svatost je dokonalost všech ostatních (Božích) atributů. Jeho moc je svatá moc, jeho milosrdenství je svaté milosrdenství, jeho moudrost je svatá moudrost. Jeho svatost je, více než kterýkoli jiný atribut, důvodem toho, že ho chválíme.

Jerry Bridges

Vzpomínám si, jak jsem četla *Dosahování svatosti*, bylo mi něco přes dvacet. Každá stránka oslovovala neuvědomovanou niternou touhu v mých hlubinách. Chápala jsem, že Bůh je svatý, ale myšlenka, že bych sama mohla svatosti dosahovat, mě nenapadla. Když jsem si to uvědomila, výběr slov v mém deníku se změnil, mé zaměření v uctívání se posunulo, dokonce jsem si vybírala jinak své přátele. Nebylo to tím, že bych se začala vnímat jako lepší než druzí. Ve skutečnosti jsem věděla, že jsem slabší a daleko náchylnější vůči vlivu všech těch bezbožných záležitostí.

Z tohoto důvodu bylo třeba vyvinout velké úsilí, abych ochránila, co mi bylo zjeveno, aby Ten Svatý mohl být zjeven skrze mě. Vždycky jsem měla sklony k divokosti – než jsem objevila, že je to životní styl pomalého umírání. V reakci na

—◆—
**DOSAHOVÁNÍ
 SVATOSTI
 JE NAŠÍM
 UVOLNĚNÍM.**

to jsem ji v sobě násilně dlouho potlačovala, než jsem zjistila, že jsem se zapletla do pravidel a kladení důrazu na to, jak se věci jeví na povrchu. Ještě než jsem porodila první dítě, nosila jsem v sobě hlubokou touhu, aby bylo zároveň svaté i svobodné - to znamenalo, že jeho matka to potřebovala zažít sama.

Nebojte se! Přijmout koncept svatosti nepřidává žádný další seznam pravidel, která by nás omezovala. Má to k tomu daleko. Dosahování svatosti je naším uvolněním. Je to jistota, že křesťanský život je více než jen vyznání spravedlnosti. Svatost je pozváním do nezničitelné plnosti Boží. Skotský teolog Sinclair Ferguson píše:

Svatost Boha znamená, že je oddělený od hříchu. Ale svatost v Bohu také znamená celistvost, plnost. Boží svatost je jeho "Bož-skostí". Je to jeho bytí Bohem ve všem, co pro něj znamená být Bohem. Setkat se s Bohem v jeho svatosti tudíž musí znamenat, že jsme naprosto přemoženi objevem, že je Bohem, a nikoli člověkem.¹

Bůh je oddělený od hříchu, a přece skrze Krista je nám tak blízko jako náš dech. Když se pozastavíme v Jeho svaté přítomnosti, přichází zjevení toho, jak se nám velmi nepodobá, a zároveň hluboké vědomí toho, jak moc nás miluje. Na mnoha rovinách je volba kráčet ve svatosti naší odpovědí na jeho dar spravedlnosti. On nás oblékl do záře - proč bychom ji nosili tak, že by se znovu zašpinila blátem? Jsme milováni Králem, který dal svého Syna, abychom pozvedli hlavy z naší temnoty a mohli spatřit jeho světlo. Proč by kdokoli z nás chtěl znovu do sfér stínů?

Bůh je svatý a Bůh koná svatě.

Stejně jako jeho láska je i Boží svatost nezničitelná: nezdolná, neporazitelná, nedělitelná, neproniknutelná, stálá, neotřesitelná a naléhavá.

Jeho svatost je nepoddajná a přitažlivá - protože Boží svatost je stejně krásná v děsu jako v něžnosti.

Bůh je svaté světlo. Bůh je svatá láska. Bůh je svatý stravující oheň.

Svatost nemůže být oddělena od jeho transcendentní přirozenosti.

Bůh je náš svatý Otec, který vládne ve svatosti a v úžasném, svatém zázraku. Od Starého zákona až po Nový je vyhlášována Boží svatost:

Kdo je jako ty mezi bohy, Hospodine? Kdo je jako ty – mohutný ve svatosti, úžasný ve chvalách, konající divy?
(Exodus 15:11)

A:

Kdo by tě nectil, Pane, kdo by tvé jméno nechválil?
Vždyť ty jediný jsi svatý! Všechny národy přijdou a před tebou se skloní, neboť tvé spravedlivé soudy byly zjeveny! “

(Zjevení 15:4)

Co je svatost?

Abychom pokročili k tomuto nezničitelnému atributu Boha, musíme mu nejprve porozumět. Slovo svatý je definováno částečně jako “dokonalý v dobrotě“ i jako “spravedlnost.” Nejčastěji znamená svatost transcendentní jinakost, chování, které je úplně jiné a daleko vyššího druhu, než je běžné chování

člověka. Jelikož Bůh je svatý ve všem, čím je, je svatý i ve všem, co dělá. Chováním Toho Svatého je svatost. Jiná slova pro svatý jsou posvěcený, zasvěcený, očištěný, oddaný, božský a posvátný.

◆
**JELIKOŽ BŮH
 JE SVATÝ VE
 VŠEM, ČÍM
 JE, JE SVATÝ I
 VE VŠEM, CO
 DĚLÁ.**

Slovy N. T. Wrighta: “Lidé často rozuměli svatosti negativně – považovali ji za nepřítomnost morálního nedostatku – jenže ve skutečnosti je to pozitivní věc, zářný odraz, zrcadlící se v lidské povaze, když se prakticky učíme, co to znamená být podle Božího obrazu.”²

Tohle miluju. Svatosti se učíme, když prakticky řešíme, co to znamená žít jako dítě Nejvyššího Boha.

Bůh je svatý v milosti, svatý v moci, svatý ve víře, svatý v lásce, svatý v pravdě, svatý v poznání a svatý v souzení. Náš Bůh vždy byl svatý, je svatý teď a vždy svatý bude. A přesto vyzývá nás, kteří jsme nebyli svatí, kteří možná ani nyní nejednáme svatě, abychom byli svatí. To není pozvánka, abychom se pokoušeli o lidskou dobrotu a selhávali v ní. Protože jsme Jeho vlastní, dostalo se nám božské výsady být podílníky na Jeho svaté přirozenosti.

Tady je zaslíbení z 2. Petrovi 1:3-4:

Všechno, co potřebujeme k životu a zbožnosti, nám darovala jeho božská moc, když jsme poznali Toho, který nás povolal ve své slávě a ušlechtilosti. Takto nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste skrze ně získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti rítí.

Jeho božská síla nás milostivě požehnala vším, co potřebujeme, abychom kráčeli ve zbožnosti a svatosti. Nic nebylo pomínuto. Máme jeho zaslíbení, že jsme vybaveni vším, co potřebujeme k praktikování svatosti. To zaslíbení pro nás vybojoval Kristus, stejně tak jistě, jako že stanovil vzor. Charles Spurgeon napsal: “Ve svatosti je Bůh spatřitelný jasněji, než v čemkoli jiném, kromě osoby Pána Ježíše Krista, jehož život je jen opakováním této svatosti.”³

Ježíš vyjádřil svatost Otce. Když dojde na svatost, Ježíš je naším vzorem a naším nejvyšším knězem.

Protože on a Bůh jsou jedno, Ježíš dělal a říkal pouze to, co slyšel a viděl, že říká a dělá jeho svatý Otec. To je vzor pro náš uctívací život.

Proto se nás Pavel ptá:

Jaká je jednota Božího chrámu s modlami? My jsme přece chrám živého Boha, jak řekl sám Bůh: “Budu v nich přebývat a chodit mezi nimi. Budu jejich Bohem a oni budou můj lid.” Proto: “Vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Hospodin. Nesahejte po ničem nečistém, a přijmu vás.” “Já pak budu váš Otec a vy mí synové a dcery, praví Všemohoucí Pán.”

(2. Kor. 6:16-18)

K odpovědi na první Pavlovu otázku:žádná. Neexistuje žádná jednota. Aramejšтина použitá v Passion Translation předkládá jemnější pointu a ptá se: “Jaké přátelství existuje mezi Božím chrámem a démony? “ Odpověď by měla být docela snadná... žádné!

Pavel nás dále napomíná:

Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.

(2. Kor 7:1)

Nedávno jsem četla zasvěcený článek, který konfrontoval současný proud myšlení wesleyánské církve ve světle myšlenek jejího zakladatele. Zde je výňatek:

Křesťané wesleyánské / metodistické tradice by měli zejména odmítnout volbu mezi odpuštěním (ospravedlněním) a svatostí (posvěcením), jelikož Wesley sám byl neústupný v tom, že součástí křesťanského života je obojí. Diane Leclercová uvádí ve své poslední knize *Objevování křesťanské svatosti: srdce wesleyánské svátostné teologie (Discovering Christian Holiness: The Heart of Wesleyan-Holiness Theology)*, že v poslední generaci nebyli wesleyané příliš dobrými správci poselství svatosti. Ukazuje na krizi, která není krizí toho, jak sdělovat svatost, ale je mnohem ničivější krizí mlčení, “nedostatku artikulace svatosti.” Leclercová vyvozuje závěr, že “se zdá, že co se týče vítězství nad hříchem, kyvadlo se vychýlilo od legalizmu k pesimismu. Mnoho mých studentů věří, že hřích v životě křesťana je nevyhnutelný, všudypřítomný a trvalý. Bohužel, zdá se, že nevědí o jiném způsobu života.”⁴

Když jsem si to přečetla, ožila ve mně naděje. Svatost zahrnuje jak ospravedlnění, tak i posvěcení a jejich spárováním vzniká celistvost, plnost.

Žít Svatě

Svatost v tom, co děláme

Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána. Dávejte pozor, aby se někdo nepřipravil o Boží milost a aby se nerozbujel nějaký

kořen hořkosti, který by nakazil a poškodil mnohé.

At' se z nikoho nestane nevěrník nebo bezbožník jako
Ezau, který prodal své prvorozenství za jediný pokrm.

(Židům 12:14-16)

Svár nepřije svatosti. Boží svatá přítomnost nebude setrvávat mezi rozpojenými a rozdělenými. Ve své svatosti nemůže požehnat uražené ani neodpouštějící, i když po tom touží. Sexuální nemorálnost ve všech svých podobách nás bude izolovat. At' se z lekce, která byla za velkou cenu uštědřena Ezauovi, poučí každý z nás a začněme si cenit raději dědictví před okamžitou chutí k jídlu.

Protože Bůh je svatý ve všem, čím je, vyzývá nás, abychom byli svatí ve všem, co děláme.

Svatost v tom, co si myslíme

Naléhavě vás proto v Pánu vyzývám, abyste už
nežili jako pohané podle svých marných myšlenek.
Nevědomost pramenící z jejich zatvrzelého srdce jim
zatemnila mysl, takže jsou odcizení od Božího života.
Otupeři a oddali se nestydatosti; páchají všemožnou
nečistotu, ale nemohou se nasytit.

(Ef 4:17-19)

Jak jsme se už dozvěděli, marnost je opakem užitečnosti. Naše mysl rozumuje podle toho, co už poznala a zažila; to může v podstatě pracovat proti účelu proměňování. Nemůžeme se vracet ke vzorům, které jsme napodobovali, když jsme ještě byli cizinci pro život Boží. Směřovali jsme ke smrti, když jsme si hověli v modlářství a zhýralosti v domnění, že nám to dodá pocit života. Ti, kteří jsou znečitlivěli, musí se do temnoty říše smyslů ponořovat hlouběji a hlouběji. List Efezským pokračuje dál, aby nám ukázal na Ježíše:

Tomu jste se však od Krista nenaučili! Poněvadž jste ho uslyšeli a poznali pravdu, která je v Ježíši, odhodte už svůj dřívější způsob života i to staré já, které je zkažené a plné klamných tužeb. Obnovujte ducha své mysli a oblékněte se do nového člověka stvořeného k Božímu obrazu, plného spravedlnosti, svatosti a pravdy.

(4:20-24)

Je to tady znova. Jsme napomínáni, abychom zavrhli svoje staré já, jeho způsoby a všechna související prahnutí, a uvolnili cestu svému novému pravému já. Nové já je takové, které nám Duch svatý touží odhalit v opravdové spravedlnosti (správném postoji) a opravdové svatosti (jak žít ve světle této spravedlnosti). N. T. Wright to dotvrzuje ve svém komentáři k Pavlovým dopisům z vězení:

“Obnovujte ducha své mysli “ (v. 23):to je to tajemství. Pokud je srdce v pořádku, je na čase nastavit správně i mysl. Pak získáte energii volních schopností k tomu, abyste postavili chování do latě. Pryč se starým, sem s novým!⁵

A jak obnovíme ducha své mysli? To je otázka, kterou dostávám neustále, ale moje odpověď není vždy to, co chtějí lidé slyšet. Naše mysl je obnovována poslušností pravdě Božího Slova. Ponořme se do 1. listu Petrova, abychom se obklopili kontextem této směrnic.

Svatost je poslušnost

S odhodlanou myslí a ve vši střízlivosti se proto spolehněte na milost, kterou vám přinese zjevení Ježíše Krista. Poslouchejte Boha jako jeho děti; nepoddávejte se choutkám, které vás ovládaly v době vaší nevědomosti. Ten, který vás povolal, je svatý –

právě tak buďte svatí v celém svém životě i vy. Je přece psáno: “Buďte svatí, neboť já jsem svatý.”

(1. Pet 1:13-16)

Zatímco jsem studovala tuto nálož, abych připravila naši mysl k akci, našla jsem vedle ní slovní obrat “opásání beder myslí “. Je to výzva, abychom obnovili a vyzbrojili svoji mysl Božím Slovem, aby byla naše naděje pevně zakotvena ve zmocnění z milosti. Tato milost přináší zjevení i ochotu následovat Ježíše Krista.

Poslušnost bude vyžadovat, abychom si vybrali, co a koho budeme poslouchat. Budeme poslouchat svoje vášně nebo Slovo Boží, které orámovalo naše vlastní životy? Náš duch je ochotný, ale tělo slabé a má tendenci hřešit. Proto se musíme úmyslně rozhodovat pro posun k poslušnosti v každé úrovni. Když čteme Slovo, modlíme se, aby nám Duch

◆

**BŮH JE
SVATÝ... MY
KONÁME
SVATĚ.**

Jakmile známe, konáme.

Dělím se o to s vámi, abych vás povzbudila; jen málokdy *mám chuť* být poslušná. Poslouchám, protože se rozhoduji ctít Boha. Vyplývajícím napomenutím je to, že stejně jako ten, který nás povolal, je svatý, také my bychom měli být svatí v celém svém chování. Bůh je svatý ve všem, čím je. My máme být svatí ve všem, co děláme. To znamená, že život, který žijeme před druhými, by měl odrážet naši podřízenost našemu neviditelnému Bohu.

Bůh je svatý... my konáme svatě.

Když jste poslušností pravdě očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, milujte vroucně jedni druhé z čistého srdce. Nejste přece znovuzrozeni z pomíjivého semene, ale z nepomíjivého, skrze živé a trvalé Boží slovo.

(1. Pet 1:22-23)

Poslušnost pravdě očišťuje naše duše. Tato očista se děje skrze konání, nikoliv pouze ze slyšení. Jsme spaseni skrze obět' neposkrvrněného Beránka a naše myslí jsou obnovovány Slovem a naše duše jsou očišťovány skrze poslušnost vůči pravdě. Děje se to postupně, krok za krokem.

◆
SETRVÁVÁNÍ
V BOŽÍM
SLOVĚ
PROHLUBUJE
NAŠI
HLOUBKU
A KAPACITU
K OPRAVDOVÉ
LÁSCE.

Když posloucháme pravdu, naše srdce se zdokonalují, abychom se mohli vzájemně hluboce milovat. Láska nemůže jít hlouběji, než jí dovolí velikost srdce. Setrvávání v Božím slově prohlubuje naši hloubku a kapacitu k opravdové lásce. Srdce, které odolává pravdě, může milovat pouze povrchně. Kristus je to nepomíjející semeno a náš nezničitelný Úhelný kámen vši pravdy. Mimo pravdu je láska nemožná.

Nezničitelné semeno Božího Slova vytrvá navěky. Dosahování svatosti není dokonce ani možné mimo Boží Slovo. Toto dosahování není podřízeno naší interpretaci. Když si Slovo udělá svou cestu v nás, milujeme a produkujeme ovoce, které přetrvává, protože je svaté a pravdivé. Přijdou chvíle, kdy se poslušnost pravdě bude jevit jako smrt v této říši. Ale pamatujte, přátelé, naše dny na zemi nejsou nic než pára. Procitneme, abychom objevili své pravé životy v tom příštím.

Svatost je naše spojení s věčnou perspektivou.

Svatost je naše přináležení k jinému světu.

Tyto verše nás vracejí k Úhelnému kameni a k tomu, co znamená být součástí živého Kamene a svatého lidu.

Svatost buduje život, který ctí Boha

Odhod'te proto všechnu zlobu, každou lest, pokrytectví, závist i všechno pomlouvání a jako čerství novorozenci se dožadujte neředěného mléka Božího slova, abyste jím rostli ke spáse –pokud jste ovšem okusili, jak laskavý je Pán.

(1. Petřův 2:1-3)

Spása je darem zdarma (nikoli získaným), do kterého dorůstáme každým dnem. Jako by každý z nás dostal dům, který je prázdný. Jsme v tom domě (spaseni), ale chce to vybavení, abychom mohli pohodlně žít a pozvat druhé. S tím, jak ochutnáváme Boží dobrotivost, rosteme v dobrotivosti. A pak Petr říká:

Vítejte v živém kameni, tom zdroji života. Dělníci na něj pohlédli a vyhodili ho; Bůh ho postavil na čestné místo.

(1. Pet 2:4, Bible Message)

Svatost znamená, že řídíme svoje těla

Boží vůle je toto: vaše posvěcení. Vyhýbejte se smilstvu. Každý se naučte zacházet se svým tělem v posvěcení a úctě, nikoli v žádostivé vášni jako pohané, kteří neznají Boha. Nikdo ať v této věci nepřekračuje meze a nepodvádí svého bratra. Jak jsme vám už dříve zdůrazňovali, Pán všechny takové věci přísně trestá. Bůh nás totiž nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení. Kdo to odmítá, neodmítá člověka, ale Boha, který vám dává svého svatého Ducha.

(1. Tes 4:3-8)

Je to Boží vůle, že nejen že jsme spaseni, ale také posvěceni. Když známe Boha, dovolujeme jeho Slovu vládnout v našich životech a nežijeme už podle svých minulých sklonů ani diktátů naší kultury. Tesaloničtí žili ve vysoce promiskuitní kultuře; milenky, rituální sex, katamité a prostitutky byly jejich kulturní normou. Věřící, aby zůstali silní uprostřed tohoto hříšného tance, museli být jeden druhému příkladem zbožnosti. Pavel neomlouval Tesalonické kvůli jejich kultuře; věřil, že Boží milost je dost silná, aby i oni kráčeli ve svatosti.

Jsme sledováni. Způsob, jakým žijeme, ukazuje na to, v co věříme. Pokud žijeme tak, že to druhým působí klopýtnutí a hřích, potom Bůh povstane v jejich jménu.

Druhá Timoteovi říká:

Ve velikém domě nejsou jen zlaté a stříbrné nádoby, ale také dřevěné a hliněné; některé jsou na ozdobu a jiné na smetí. Kdo si zachová čistotu od věcí, které jsem zmínil, bude vzácnou nádobou, posvěcenou a velmi užitečnou pro Pána, připravenou pro každé dobré dílo.

Utíkej tedy od mladických tužeb a následuj
spravedlnost, víru, lásku a pokoj spolu s ostatními, kdo
vzývají Pána z čistého srdce.

(2:20-22)

Jsme v domě. Proč se tedy nesnažit být tak užitečnými a hodnotnými pro Pána domu, jak je to jen možné?

Mnoho oblastí mého života vyžadovalo dlouhý proces přípravy. Například trvalo dlouho, než jsem mohla mluvit o manželství. V této a v dalších oblastech jsem ještě nebyla připravená; nebyla jsem ještě užitečná pro účel mého Pána. V těchto oblastech jsem byla spíše dílem v procesu, než abych

byla hotovým dobrým dílem. Jediná trofej, kterou jsem kdy dostala, byla, když mi bylo deset. Bylo to za *Nejzlepšenější*. A je to vlastně příběh mého života. Většinou zapomínáme, že zlepšování rovná se vítězení.

Mám touhu vidět, že mladá generace se připravila rychleji. Znamená to, že musí *prchat* před svými mladistvými vášněmi. *Prchat* znamená utíkat od něčeho jakoby v hrůze. Nechejte chtíč, pýchu, srovnávání a soutěžení v prachu. Utíkat nestačí. Musíme běžet k něčemu. Je čas rozběhnout se směrem k nezničitelné spravedlnosti, víře, lásce a pokoji. Chci, aby mladí muži a ženy patřili mezi ty, kteří volají k Pánu s čistým srdcem. Chci, aby jméno Pána bylo silnou věží pro každou generaci, Jeho jméno je svaté.

—◆—
**JE ČAS
 ROZBĚHNOUT
 SE SMĚREM K
 NEZNIČITELNÉ
 SPRAVEDLNOSTI,
 VÍŘE, LÁSCĚ
 A POKOJI.**

Svatost znamená, že k Bohu přistupujeme podle Jeho podmínek, ne podle svých vlastních. Naše kultura si osvojila praktiku přijímání milosti Boží a její užívání jako povolení k hříchu. V židovském zákonu existoval právní kodex morálky, a také optimální postupy. Smluvní smlouva milosti nikdy nebyla míněna tak, aby podrývala morální kodex. Svatost a láska udržují morální kodex na vyšším standardu. V Novém zákoně začíná cizoložství už pouhou chtivou žádostivostí po ženě v srdci; ve Starém zákoně hřích neexistoval, dokud nebyl realizován aktem cizoložství. Opět se obracím k moudrosti N. T. Wrighta, abych se podívala na naše dny:

Náš moderní svět obrátil sexuální touhu, preference a praktiky v morálku bezmezné volnosti, kde jediným pravidlem je to, že lidem musí být dovoleno vyjádřit jakékoli touhy, které se v nich objeví nebo jsou rozdmýchány. Pavlovi, stejně jako všem židovským a raně křesťanským učitelům morálního chování, by to znělo, jako byste řekli, že musíte dovolit koni nebo oslu, nezkracenému a divokému, aby pádil a skákal

všemi směry a ohrožoval tak jezdce i přihlížející a nepřinášel žádný užitek. Sexualita je dobrým darem moudrého tvůrce, ale jako všechny dobré dary je i ona darována k určitému účelu; pouze ve světě, kde by jediným účelem bylo sebeuspokojení, mohl by někdo předpokládat, že není nutné vynaložit tvrdou práci ke zkrocení a cvičení tak silné touhy, jako je sexuální.⁶

Vlastní uspokojení by nikdy nemělo být cílem těch, kteří následují Krista. Nemůžeme dovolit, aby naše chutě a sexuální touhy byly naším pánem. Ježíš byl plně lidský a byl pokoušen stejně jako my. To znamená, že měl schopnost prožívat stejné tužby, se kterými zápasí každý z nás. A přece byl bez hříchu. Jakkoli by tohle pokušení mohlo ve vašem životě vypadat, Ježíš ho přemohl, aby vás hřích už neměl ve svém panství. Neříkám, že překonávání pokušení bude snadné. Bude to těžké, ale svoboda stojí za ten boj.

Svatost znamená mluvit pravdu

“Když vás bude svět nenávidět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste patřili světu, svět by miloval, co je jeho. Vy však světu nepatříte, neboť jsem vás ze světa vyvolil, a proto vás svět nenávidí.

(Jan 15,18-19)

Máme stát uprostřed chaosu a vyhlášovat pravdu. Budeme nenáviděni, pokud se rozhodneme přidat se k hodnotám věčného. Být svatý Pánu neznámá, že lidé budou vždy spokojeni s tím, co říkáme. Ježíš opakuje své obvinění, aby ho znovu připomněl v následujících verších:

Pamatujte na má slova: Služebník není větší než jeho pán. Jestliže pronásledovali mě, budou pronásledovat i vás; jestliže zachovali mé slovo, zachovají i vaše.

To všechno vám ale udělají kvůli mému jménu, neboť
neznají Toho, který mě poslal.

(v. 20-21)

Bylo nám zaslíbeno pronásledování, nikoli popularita. Je populární jít s tím, co říká svět. Je populární říkat, že pravda je subjektivní a že Bible je zastaralá. Je populární říkat, že Ježíš chápe vaši bolest a je nepopulární naznačit, že by vás mohl raději zmocnit k tomu, abyste kráčeli kulhavě, než abyste se opírali o své vlastní chápání. Není populární říkat, že Slovo Boží je naší konečnou životní autoritou. Není populární říkat, že On je Bůh, který se nemění, ačkoli naše reakce na hřích se mění.

Kdybch nepřišel a nemluvil k nim, neměli by hřích,
teď ale pro svůj hřích nemají výmluvu.

(Jan 15:22, TPT)

Neodstraníme vinu tím, že budeme normalizovat a omlouvat hřích; musíme jít ke kořeni záležitosti a odstranit zdroj viny a hanby - rozpolcená srdce.

Jako stoupenci Krista jsme nikdy nemohli schvalovat utínání rukou zlodějům, zabíjení cizoložníků nebo trest smrti pro ty, kteří se dopustili incestu nebo znásilnění. Naším cílem není prosazovat zákon; je to ukazovat cestu k Ježíši. V Kristu jsou všechny hříchy odpuštěny a my se distancujeme od jakékoli pozice odsuzování. Přesto, milovat někoho neznamená, že uznáme jeho přestoupení (chamtivost, modlářství, věštění nebo nemorálnost). Znamená to, že uznáme jeho lidskou hodnotu a promluvíme světlo do jeho budoucnosti.

Nikdo z nás není bez hříchu, ale toto zjevení neznamená, že nesprávné se změní ve správné. Podívejme se znovu na rozhovor, ve kterém se Ježíš zeptal ženy, která zcizoložila, jestli tam zbyl někdo, kdo by ji obžaloval:

“Nikdo, Pane, “ odpověděla.

“Ani já tě neodsuzuji, “ řekl jí Ježíš. “Jdi a už nehřeš.”

(Jan 8:11)

—◆—
**MÍSTO
 ABYCHOM
 OPUSTILI
 TEMNOTU A ŠLI
 ZA SVĚTLEM,
 ČASTO RADĚJI
 MĚNÍME SVOJE
 HLEDISKO A
 NAZÝVÁME
 TEMNOTU
 SVĚTLEM.**

Ježíš nezůstal u pouhé milosti odpuštění (“Ani já tě neodsuzuji“); ale ještě něco v pokání a milosti dodal (“Jdi a už nehřeš“). Nesouhlasil s jejím životním stylem cizoložství. Neřekl: “Nelam si s tím hlavu, holka. Všechny tvoje budoucí hříchy jsou ti odpuštěny.” (Ačkoli jsou.) Neřekl: “Chápu, máš potřeby.” On řekl: “Zanechej svého života ve stínu a vejdi do mého světla.”

Ježíš k nim pak znovu promluvil: “Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.”

(Jan 8:12)

Místo abychom opustili temnotu a šli za světlem, často raději měníme svoje hledisko a nazýváme temnotu světlem. Žijme se vcítěním, které posílí druhé, aby žili svobodně. Zvěme je, aby zanechali temnotu své minulosti za sebou a následovali Ježíše do jeho světla. Jenže tohle je ten typ konverzací, které je nejlépe vést v soukromí, neodhalovat je na sociálních médiích, což je důvodem, proč se s tím na vás obracím mezi čtyřma očima.

Nedávejte svaté věci psům a neházejte své perly
 sviním; jinak je zašlapou, otočí se a roztrhají vás.

(Matouš 7:6)

Neměla bych referenční rámec pro myšlenku svatosti, kdybych se nestala studentkou Písma. Slovo Boží mimo kontext milujícího otce zní drsně. Nechci vám říkat, co si myslet. Znáte

už příliš mnoho lidí, kteří to dělají. Chci, abyste přemýšleli a slyšeli sami za sebe. Proto vás prosím, abyste si prostudovali tuto pasáž z Písma a svědomitě vnímali tato slova Ježíšovy modlitby za nás:

Dal jsem jim tvé slovo a svět je začal nenávidět,
protože nepatří světu, jako ani já nepatřím světu.
Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je uchránil
před Zlým. Nepatří světu, jako ani já nepatřím světu.
Posvět' je pravdou; tvé slovo je pravda. Jako jsi poslal
na svět mě, tak jsem já poslal na svět je. Posvěcuji sám
sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou

(Jan 17:14-19).

*Drahý nebeský Otče,
posvět' mě svým Slovem a učíš mě svatou v pravdě. Zmocni
mě, abych opustila jakoukoli oblast stínu. Chci žít a milovat
ve světle Tvého vedení. Být svatá ve všem, co dělám, aby druhí
věděli, že patřím Tobě.*

JSEM ADAMANT

Struktura adamantu, duše z ohně, žádná
nebezpečnoství ho nevyděsí a žádné úsilí neunaví.

Samuel Johnson

A bych povyprávěla, jak začala moje cesta za adamantem, vrátím se v čase zpátky o více než desetiletí.

Začalo to jedním drsným telefonickým rozhovorem s korektorkou na volné noze, kterou vydavatel najal, aby se mnou spolupracovala na jedné z mých knih. Obě jsme se dohadovaly, jak o obsahu, tak o tónu knihy. Bohužel už jsem nadále nemohla rozpoznat svůj hlas v kapitolách, které editovala. Z nedostatku sebedůvěry jsem jí dovolila tlačit mě celou tu dobu ke zdi. Uvědomila jsem si, že dál už nedokážu ustoupit ani o krok a poslouchat ji, co a jak mám psát.

Věděla jsem, že ta kniha je poselství a mandát, který mi Bůh svěřil, a ve finále jsem to já, kdo zodpovídá za toto správcovství. Protože knihy jsou mnohem víc než jen sbírkou slov na stránkách. Nesou v sobě kadenci nebo tón a postoj autora. Věřím, že to, jak čtete nebo slyšíte knihu, je stejně důležité jako to, co čtete. Pokud je správná věc řečena nesprávným způsobem, hlavní myšlenka se může čtenáři vytratit.

Z jakéhosi důvodu změnila tato editorka můj tón v hněvivý a můj postoj v autoritářský. To nebyl postoj, jaký jsem chtěla prezentovat. Co se týče většiny témat, jsem studentkou Písma, která chce vytvářet komunity k rozhovoru. Nejraději mluvím jako sestra, matka a teď, v tomto období, jako babička, i když mojí největší nadějí je, když mi dovolíte tu nejvyšší čest a budete mě po dobu čtení stránek nazývat přítelkyní.

Moje editorka nesouhlasila s tímto přístupem. Byla to silná a talentovaná žena s velmi vyhraněnými názory. Dělala jsem opakovaně narážky, ale nechtěla slyšet. V tomto rozhovoru už všechny náznaky skončily. John poslouchal ten rozhovor, při němž jsem se nesměle snažila prosadit svůj postoj, a prošel si její úpravy slovo za slovem a větu po větě.

Zavěsila jsem a těžce si povzddechla. Byla jsem po té výměně názorů naprosto vyčerpaná. Na knize jsem pracovala v jídelně naproti Johnovy kanceláře.

“Nepříjemný telefonát? “ začal John.

“Ano, “ přikývla jsem.

“Vyřeší se to? “ zeptal se.

“Nevím, “ odpověděla jsem po pravdě.

John věděl, že při minulých rozhovorech s ní jsem to trochu vzdávala.

“No, tentokrát to znělo... nezničitelně “. John zvolil to slovo, jako by šlo o hlasování o důvěře.

Přikývla jsem.

A pak náhle, jako kdyby volba toho slova zažehla něco dřímajícího hluboko uvnitř mě.

Postavila jsem se a potvrdila jeho slova. “Jsem nezničitelná!”

A potom, abych toto prohlášení zesílila, vešla jsem do Johnovy kanceláře a zopakovala ho. “Jsem nezničitelná!”

John souhlasně přikývl. “Dobrá, pak se dej zpátky do toho.”

Život se mi vlil do žil.

Vrátila jsem se k počítači a revidovala kapitoly, které jsem už během té doby vzdala; přepracovala jsem je a zase jsem obnovila svůj hlas v knize. Cítila jsem, jak se rozněcuje oheň Boží vize pro tu knihu. Když jsem psala, bylo to, jako by mi slova vylétala zpod prstů.

Později odpoledne mi moje asistentka přinesla balíček. “Dostala jsi neobvyklý dárek,“ řekla, když ho pokládala na stůl. Stoupla si stranou a čekala na moji reakci, jak jsem ho otevírala.

Byla to černá obdélníková krabička v rozích zdobená zlatými spirálami. Když jsem ji otevřela, pohled mi sklouzl na ornamentálně stylizovanou zeměkouli na vnitřní straně víka. Vnitřek krabičky byl vystlán zlatým sametem a uvnitř byl jediný kousek papíru. Opravuji, papír je nepřesný výraz. Byl to list pergamenu s opalizujícím povrchem. Písmo bylo toho typu, jaký byste použili na svatební pozvánku nebo na osvědčení o zásluhách. Bylo to datováno ke dni 12. prosince 2005 a obrázek vlaječky, v níž se skvělo slovo *diamant*, se vznášel nad oslovením “Moje Nezničitelná, Moje nejdražší Liso, Můj Adamante“.

Zachvěla jsem se. Ta skutečnost, že jsem jen o pár hodin dříve pronesla totéž označení sama nad sebou, ve mně ještě nestačila doznít. Přemožena jsem se posadila s hlubokým vědomím toho, že to, co držím, není žádný obyčejný dopis. Nadechla jsem se, vydechla a četla dál.

V mých rukou byla báseň, která vyhlášovala sílu Boží lásky nad mým životem. Každá věta byla protkaná slovy “Já jsem.” Na této jediné stránce se objevilo slovo *adamant* pětkrát. Slova byla natolik intimní, že jsem cítila, jak se na mě dívá můj Otec. Na konci stránky nebylo žádné jméno. Otočila jsem ji. Nic.

“Od koho to je?” zeptala jsem se.

“Nevíme,” odpověděla asistentka. “Přišlo to jako jednoduše zabalený balíček bez zpáteční adresy.”

◆

**BŮH VÁS
STVOŘIL
DO SVĚTA
PLNÉHO
PROBLÉMŮ
JAKO
ODPOVĚDI**

Cítila jsem se zahanbeně, že někdo naslouchal Bohu a dal si ten čas a napsal pro mě tato slova, někdo, kdo nevěděl, že jsem zpochybňovala samu sebe a zápasila s psaním knihy. Bůh mu žehnej. Vzala jsem ten dar jako znamení a potvrzení, že jsem měla pokračovat v kurzu a směru původního rukopisu, abych psala dál beze strachu a řekla svým sestrám, že Bůh vás stvořil do světa plného problémů jako odpovědi.

Nikdy jsem se nedozvěděla, kdo mi ten balíček poslal. Přesto jsem měla krabici s dopisem uložené v horní části svého pracovního koutku nad psacím stolem. Byla to připomínka bodu obratu. Ta slova vymezovala okamžik, kdy jsem se rozhodla být nezničitelná, nezdolná a nepohnutelná ohledně toho, co ke mně Bůh mluví a jak to říká. V budoucnu budu zůstávat ve své autoritě a nedělat kompromisy.

Během následujícího roku jsem dávala do krabičky dopisy. (Vzpomínáte si?) Byla to převážně svědectví od mladých dívek a žen, kterých se kniha dotkla. Ta krabička nebyla velká a rychle se naplnila. Pak už jsem ji neotvírala, po další desetiletí se na ní vršil prach.

Diamanty

Nedávno jsem začala vidět diamanty všude. Zdálo se mi, že je to společné vlákno, které se vinulo mnoha konferencemi, na nichž jsem mluvila v průběhu jednoho roku. Ve vší upřímnosti, na vztah mezi adamantem a diamantem jsem zapoměla. Vzhledem k stavu našeho světa jsem byla toho názoru, že stavět ty události vedle myšlenek na diamanty by bylo nevkusně nemístné a tak trochu levné.

Ale teď jsem byla tady, na další “diamantové “ konferenci. Lehce otrávená jsem o přestávce mezi zasedáními ležela v hotelovém pokoji a hořkovala si pro sebe nad tématem, když jsem v duchu uslyšela: “Kdysi ses zaradovala, když jsem tě nazval svým diamantem, mým adamantem.”

Ohromeně jsem si vzpomněla na báseň. Posadila jsem se a otevřela biblický software v iPadu. Začala jsem hledat odkazy na diamanty nebo kameny. Když jsem narazila na následující odkaz v 1. Petrově 2, věděla jsem, že jsem narazila na zlatou žílu: “Vítejte v živém kameni, zdroji života “ (verš 4, Message).

Během týdne jsem ve starých textech objevila odkazy hovořící o slově *adamant*. Jeden obzvláště zajímavý rukopis byl napsán začátkem 17. století. Odkazuje na Ezechiela 3 a píše se v něm o tom, jak Bůh učinil tvář Syna člověka podobnou adamantu, stejně jako to slíbil i Ezechielovi.

Usmála jsem se nad poukazem na našeho Krista, který nastavil svou tvář jako křemen (adamant), aby zemřel za náš život.

Autor dále pokračoval v popisu adamantu mnoha pojmy, s nimiž už jsme se seznámili. Adamant je nejtvrďší z kamenů: oheň ho nemůže sežehnout, teplo nemůže proniknout k jeho jádru, kladivo nemůže narušit jeho vazbu, síla vod ho nerozpustí.

Adamant se nezmenší, nebojí se a nemění odstín.

Adamant je konstantní. Končí své myšlenky tímto závěrem: “Dobré svědomí učiní křesťana podobným adamantu, keprová vazba ho učiní nezdolným a neměnným.”¹

—◆—
JSTE VTIŠTĚNI
V JEHO SRDCI

S tím, jak se schyluje k našemu rozloučení, cítím, že by bylo jen správné, abych se s vámi podělila o část básně, kterou jsem dostala, protože nepochybuji o tom, že obsahuje přísliby, které mají být sdílené. Každý řádek je intimním a jedinečným voláním ke každému z nás.

Můj adamante,
usmívám se, když JSEM v myšlenkách s tebou.
Slyšíš a znáš Můj hlas dobře.
Usmíváš se na Moji skvělost.
Jak říkám, jsi silná.
Vskutku, Moje nezničitelná.
Mohu panovat ve tvém srdci?
JSEM do tebe zamilován velkou láskou.
Mluvím s velkou laskavostí.
Stejně jako JÁ JSEM, ty jsi. JSEM pohnut.
Jsi vtištěna v mém srdci.
Pocti Mě svým krásným úsměvem a rozhodným
srdcem.
Můj adamante.

Usmějte se, báječní. Jste vtisťeni v Jeho srdci a Jeho slova k nám mluví s laskavostí. Ctěte Ho, stateční, v síle svých srdcí a po celou délku svých dnů. Říkejte druhým o Jeho nezničitelné lásce. Ctěte Jeho ruku na svém životě s královskou autoritou jeho Slova a pomazáním jeho Ducha svatého.

Abych pokračovala v poetice, dovolte mi parafrázovat a personalizovat verše od Samuela Johnsona, kterého cituji na začátku této kapitoly. Drahému v Kristu:

Máš strukturu adamantu,
a duši z ohně,
žádné nebezpečství by tě nemělo vyděsit,
protože nepřízeň tě pozvedá výš.

Naše adamantová nezničitelná struktura je průzračná, zářivá, magnetická, nese stopy světla, ale přece je tvrdá jako diamant. Byli jsme přikryti nezničitelným dílem Krista. Duch Kristův přebývá uvnitř nás, když žijeme v Kristu, svém Adamantovi.

A teď mi dovolte pohovořit o té ohnivé duši:

Jan ale dal všem tuto odpověď: “Jistě, já vás křtím vodou, ale přichází někdo silnější než já. Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek sandálu. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.”

(Lukáš 3:16)

Byli jsme pokřtěni v Duchu svatém a svatým ohněm. Janův křest byl vnější předzvěstí toho, co v nás měl vypracovat Ježíš. Když jsme se znovu narodili, naše srdce bez života bylo rozníceno ohnivou září jeho věčné lásky. Náš Bůh svatého ohně spaluje plevy stínu, které by oslabily výraz jeho lásky k nám a skrze nás. Jeho oheň nás obklopuje.

Zacharjáš 2:9 říká: “A já, je Hospodinův výrok, budu ohnivou hradbou okolo něj a slávou v jeho středu “(ČSP). Bible Message představuje tento oheň jako vyzářující přítomnost Boha uvnitř. Věřím, že tento verš hovoří jak o Jeruzalémě, tak i o siónské církvi. Jak se má Bůh k Izraeli, tak se má i k nám. Stejně tak i my jsme obklopeni Boží ohnivou, ochrannou přítomností. David mluvil o andělském hostiteli v Žalmu 104:4 těmito slovy: “Vichry činiš svými posly, tvými služebníky jsou plameny! “

V Zacharjáši 13 je oheň nástrojem očištění:

I tu třetinu ale zavedu do ohně. Přetavím je, jako se taví stříbro, protřím je, jako se třímá zlato. Budou vzývat mé jméno a já je vyslyším. Řeknu: “To je můj lid! “ a oni odpovědí: “Náš Bůh je Hospodin! “

(v. 9)

Děje se to v ohni, kdy my voláme a on odpovídá. Právě tam nás nazývá svými vlastními a my si uvědomíme, že Pán je naše osobní spása.

◆
**NIKDY VŠAK
 NEPŘEHLÍŽEJTE
 DAR SVÉHO
 ŽIVOTA.**

V Genesis 15:17 náš otec víry Abrahám pozoroval kouřící pec a ohnivou pochodeň procházející mezi díly jeho oběti. Náš Bůh nás nežádá o rozpůlené oběti telat, koz, beranů a ptáků. Požaduje, abychom postoupili svá srdce ohni Jeho svatosti.

Druhý Timoteovi 1:6 přirovnává dar, který Bůh vkládá do našich životů, k plameni, jež je třeba rozněcovat. Rozdmýchejte ho, přátelé. Zpívejte. Tancujte. Čtěte. Modlete se. Buďte ve společenství. Přinášejte svědectví. Zapojte se do studijní skupinky. Najděte si mentora. Odpočívejte, dopřejte si přestávku a přemýšlejte. Nikdy však nepřehlížejte dar svého života. Je drahocennější než diamant. Kultivujte ho pečlivěji než zahradu. Udělejte si čas a nezanedbávejte ho.

Další řádek té personalizované básně zní “žádné nebezpečnosti by tě nemělo vyděsit “. Jsme chráněni navenek a očišťování uvnitř. Jak by nás něco mohlo v tomto postavení opravdu vyděsit? Ano, můžeme očekávat, že nás někdo překvapí nebo nachytá, ale pokud žijeme s takovýmto vědomím, děs a strach nebudou nic než pomíjivé fáze, nikoli způsob života.

A poslední řádek: “protože nepřízeň tě pozvedá výš.” Pro ilustraci se chci podělit o příběh, na který mě přivedl jeden nový známý.

Pokud ještě nevíte tohle, měli byste: Miluju kávu... a to hodně. Vlastně je to espresso, ohledně čeho jsem nezníitelná. Mám za to, že ta tmavá návnada je vetkaná někde hluboko ve vláknách mých italských genů!

Víte, že Bůh může použít něco, co milujete, aby vám zvěstoval poselství? A i když nejste fanouškem Java kávy v jakékoli z jejích svůdných podob, věřím, že tento příběh z kavárny je pro vás.

Nedávno jsem byla ubytovaná v centru města Amarillo v Texasu. Měla jsem o víkendu promluvit na konferenci žen a sloužit. Kdykoli se ubytuji v hotelu, začnu se vyptávat na nejbližší kavárnu. K mé velké radosti jsem se dozvěděla, že jen o pouhý blok dál je jedna výjimečná... oceněná hodnocením Palace Coffee Company.

Dorazila jsem v pátek příliš pozdě večer, než abych se zapojila, ale poté, co se mi dostalo nadšeného přijetí, nastavila jsem si budík o hodinu dřív, než bylo na sobotu třeba. Jakmile zajčel iPhone, vyskočila jsem z postele, očistila si zuby a vklouzla do oblečení, které jsem měla nachystané, nahodila své věrné pilotky a kráčela na to místo divů.

Říct, že jsem byla nadšená, by byl slabý výraz. To místo mělo skvělé texaské hipsterské vibrace, což miluji, protože jsem porodila jednoho syna a přišla k jedné snaše v tomto skvělém Lone Star státě (Osamělá hvězda - přezdívka Texasu, pozn. překl.). Jediný pohled do nápojového menu a byla jsem v naprosté euforii.

Když jsem přišla na řadu, naklonila jsem se přes pult – snad jsem roztomilé baristce chytila ruce - a řekla jí: “Rekněte mi všechno o vašich specialitách.”

“Máme mikropěnové kapučíno.”

“Skvěle.” Neměla jsem ponětí, co to je, takže jsem sondovala dál. “Co ještě?”

“Máme moje oblíbené, levandulové latté,“ nabízela.

“Fajn.” Přikývla jsem a potvrdila její preferenci. “Něco dalšího?” “zeptala jsem se a snažila se potlačit rostoucí vzrušení.

“Máme taky fíkové a medové latté.”

“Perfektní! “ odpověděla jsem a odolala silnému nutkání ji obejmout. “Chci všechny tři. Začneme kapučínem a pak přejdeme k latté, ale všechno zaplatím ihned.” Řekla jsem jí své jméno, zaplatila jsem a přesunula se na konec pultu.

To, co se stalo v příštím okamžiku, mě dostalo. Nevím, jestli stál v místech, kam jsem nedohlédla pro své slepé oko, nebo jestli jsem byla tak ponořená do blaženosti z těch nápojů, že jsem si ho nevšimla. Zaslechla jsem mužský hlas, jak se mě ptá: “Jste odtud?”

Otočila jsem se a spatřila bělovlasého, bělovousého, pohledného džentlmena spíše vědeckého vzezření, který mě oslovil. “Nejsem. Jen jsem se doslechla o téhle kavárně, “ zamumlala jsem. Obvykle se snažím vyhýbat konverzacím před kofeinem.

“Právě jsem se sem přestěhoval, “ začal.

Teď jsem držela v ruce *mikropěnové* a poohlížela se po skořici a třtinovém cukru.

“Odkud jste? “ zeptal se.

“Jsem z Colorada, “ odpověděla jsem a míchala nápoj v očekávání.

“Co vás sem přivedlo? “

“Mluvím na konferenci, pro pár tisíc žen.” Začala jsem se nahlas rozplývat nad tím, jak byla tato událost komunitou zahájena.

“Proč o tom nepíšeme? “

Zmatena jeho poznámkou jsem se zeptala: “To nevím. Kdo jste? “

“Jsem nový šéfredaktor místních novin. Nepřisednete si ke mně? Posad'te se, prosím.”

Chvilka paniky. Jsem připravena na interview dřív, než kofein zasáhne můj krevní oběh? Zhluboka jsem se nadechla. V jeho očích byla laskavost, takže jsem si sedla. Usrkávala jsem, zatímco na mě páčil otázky.

“Jaká je to konference? Kde se koná ta konference?“

Měla jsem silný dojem, že se snaží v mých slovech něco vypátrat.

Vysvětlila jsem, že téma konference je založeno na jedné z mých knih (*Povstávající hvězdy*) a že jsem byla pozvána sloužit. Poprosili jsme baristku o přesnou adresu církevní budovy.

“Nečetla jste ten článek o vykopávkách katakomb?”

Ujistila jsem ho, že ne.

◆
KAMARÁDKO,
BŮH
NEUSTÁLE
ODVALUJE
BALVANY,
KTERÉ
ZABRAŇUJÍ
TVÉMU
ÚPLNÉMU
VZKŘÍŠENÍ.

Můj nový známý vysvětlil, že tyto vykopávky katakomb v Římě odhalily fresky vyobrazující scény z raných dob církve. Poslouchala jsem ho a usrkávala. Některé z těchto fresek jasně zobrazovaly ženy, včetně Priscilly, sloužící spolu s muži.² Příkyvovala jsem, zajímalo mě, co říká. Pak se najednou něco posunulo. Naklonil se zpátky, podíval se na mě, jak se vznáším nad svým latté, a ukázal na mě prstem. “Vy jste jednou z těch žen!” prohlásil.

Jeho slova mě udeřila přímo do ospalé hrudi a rozvibrovala jádro mé bytosti. Náhle jsem se plně probudila. Nejsem si jista, že si uvědomoval, jaký na mě měla jeho slova dopad. Než jsem si uvědomila, co dělám, vyměnili jsme si kontaktní informace a on mi přeposlal ten článek.

Omlouval se: “Dnes večer tam nemohu přijít, ale pošlu reportéra, aby zašel na vaši službu, já přijdu ráno.”

Převzala jsem další latté a stáhla se zpátky. Poslouchala jsem, jak se mi svěřoval s nějakými záležitostmi ohledně pozadí své práce a s různými střípky o své rodině. Podělila jsem se o něco ze svých a přišel čas vrátit se zpátky do hotelu a připravit se na konferenci. Jak jsem se vracela, dumala jsem: *Co se to jenom stalo?*

Později jsem si uvědomila, že to, o čem mluvil, nebylo jen pro mě. Bůh to chtěl vyhlásit generaci žen, pohřbených v labyrintu podzemních kobek života.

Kamarádko, Bůh neustále odvaluje balvany, které zabraňují tvému úplnému vzkříšení. Odklízí štěrky a trosky. A všechny ty rozbité kusy, o kterých sis myslela, že jsou zbytečné nebo ztracené? Zvedni hlavu, milovaná, a pohleď; používá je, aby z tvého života poskládal mozaiku. Byla jsi tak zaujatá pohledem dolů na ten nepořádek, že jsi přehlédla prapor, který vlaje nad tvým životem. “Jsi jednou z těch žen! “

Ke komu mě tedy chcete přirovnat?
Svatý říká:Kdo se mi vyrovná?
Zvedněte oči a pohleďte:

Kdo stvořil toto vše?
Kdo koná přehlídku hvězdných zástupů,
kdo je volá jménem, všechny do počtu?
Má nesmírnou sílu, jeho moc je úžasná –
nikdy mu nechybí ani jediná!

(Iz 40:25-26)

Nic se neztratilo, nic nebylo marné, ani jeden kousek nechybí. Pohřben pod tolika vrstvami prachu a špíny, a přece je rozpuklý kámen další stránkou našeho příběhu.

Když jsem o samotě studovala ten článek, našla jsem u něj vyobrazení mozaiky s ženou oděnou do róby, s pažemi vztaženými v gestu žehnání a vítání.

Zapomeňte na chvíli na hrobníky. Potlačte všechny myšlenky na ty, kteří hromadí nečistotu, trosky a sutiny a pokoušejí se vás pohřbít zaživa. Odvráťte se od nich a zeptejte se: “Co chtěl nepřítel pohřbít ve vašem životě? “

Semínko může mít podobu naděje, snu, modlitby, slibu, nebo dokonce slz. To semínko může být z dosahu vašich očí, ale nemyslete si ani vteřinu, že je z dosahu Boží mysli.

To, co zaséváme, neožije, dokud to nezemře (1.Korintským 15:36). Těžké časy slouží jako naše příprava.

Příběh Božích dcer byl pohřben už tolika způsoby a na tolika místech, kolikrát byl zanesen nečistotou příběh Kristovy krásné nevěsty. Přesto si pamatuj, milovaná, všechno to, co je skryté, bude jednoho dne odhaleno. Jako je tomu s vykopávkami katakomb, i příběh nevěsty znovu vyjde na světlo.

My jsme ty ženy.

Jsme Jeho nevěsta.

Jeho diamanty.

Jeho neocenitelný poklad.

On je náš Adamant, naše Kotva, naše Pravda.

Je Skálou, která nás následuje celou naší pustinou.

Pozvedněte svůj život a uctívejte Kámen, z něhož jste byly vylomeny. Žijte v zázraku nepohnutelného, nezdolného, nepropustného, nezničitelného Kamene úhelného, který vás touží překvapit svou milující věrností. Buďte vůči němu pravdivé v tomto vesmíru názorů, protože jste označeny pro věčné království.

PŘÍLOHA 1

DALŠÍ PÍSMO

PASÁŽE KE KAPITOLE 6

Neuděláš si tesianou modlu ani jakékoliv zpodobení toho, co je nahoře na nebi nebo dole na zemi či ve vodě pod zemí. Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý, který s trestem navštěvuji vinu otců na synech na třetí a na čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kdo mne milují a zachovávají mé příkazy.

(Exod 20:4-6)

...jestliže zavrhnete má ustanovení a vaše duše si zoškliví má nařízení, takže nebudete plnit všechny mé příkazy a porušíte mou smlouvu, tak já naložím s vámi takto: Ustanovím nad vámi děs, úbytě a horečku, která hubí oči a stravuje život. Zasejete své semeno zbytečně - pohltí to vaši nepřátelé. Obrátím svou tvář proti vám, budete poraženi od svých nepřátel; ti, kdo vás nenávidí, budou nad vámi panovat a budete utíkat, i když vás nikdo nebude honit.

(Lev 26:15-18)

Vyšel proti němu vidoucí Jehú, syn Chananího, a řekl králi Jošafatovi: Měl jsi chodit na pomoc ničemovi a milovat toho, kdo nenávidí Hospodina? Za to na tebe

dopadne rozhořčení od Hospodina. Ale jsou u tebe i dobré věci, neboť jsi vyhladil ze země posvátné kůly a zaměřil jsi své srdce na hledání Boha.

(2 Pa 19:2-3)

Vždyť ty nejsi Bůh, který má zalíbení v ničemnosti; zlý s tebou přebývat nemůže. Namyšlení se ti nemohou postavit před oči; nenávidíš všechny činitele nepravosti. Zahubíš ty, kdo mluví lživě. Hospodin opovrhne lidmi krvelačnými a podlými. Já však pro tvé hojné milosrdenství vstoupím do tvého domu. V bázni před tebou se budu klanět ke tvému svatému chrámu.

(Ž 5:4-8)

Díky tvému vítězství je jeho sláva velká, oděl jsi jej nádherou a důstojností. Učinil jsi jej navždy požeňnáním, oblažuješ jej radostí ze své přítomnosti. Vždyť král doufá v Hospodina a pro milosrdenství Nejvyššího se nepohne. Tvá ruka najde všechny tvé nepřátele, tvá pravice najde ty, kdo tě nenávidí.

(Ž 21:6-9)

Kdo milujete Hospodina, mějte v nenávisti zlo. On stráží duše svých věrných a vysvobozuje je z ruky ničemů. Pro spravedlivého je zaseto světlo a radost těm, kdo jsou přímého srdce. Radujte se, spravedliví, v Hospodinu! Vzdejte chválu jeho svatému jménu!

(Ž 97:10-12)

Před každou zlou stezkou jsem zdržel své nohy, abych zachoval tvé slovo. Neodchýlil jsem se od tvých nařízení, neboť tys mě vyučil. Jak příjemné jsou mému patru tvé řeči, mým ústům jsou sladší než med.

Díky tvým přikázáním jsem mnohému porozuměl,
proto nenávidím každou stezku klamu.

(Ž 119:101-4)

Proto miluji tvé příkazy více než zlato, víc než zlato
ryzí. Proto považuji všechna přikázání za zcela
správná, nenávidím každou stezku klamu.

(Ž 119:127-28)

Jásám nad tvým slovem jako ten, kdo našel velikou
kořist. Nenávidím klam, oškliví se mi, miluji tvůj
zákon.

(Ž 119:162-63)

Oni o tobě mluví se zlými úmysly; nadarmo vyvyšují
tvé protivníky. Což nemám, Hospodine, nenávidět ty,
kdo tě nenávidí? A pocit'ovat odpor proti těm, kdo
proti tobě povstávají? Mám je v dokonalé nenávisti;
jsou mi za nepřátele.

(Ž 139:20-22)

Spravedlnost bude střežit toho, kdo žije bezúhonně,
avšak hříšníka zničí ničemnost.

(Přísluví 13:6)

Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromáždí se
se mnou, rozptyluje.

(Mat 12:30)

“Ale vám, kteří slyšíte, pravím: Milujte své nepřátele.
Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.”

(Lukáš 6:27)

Šly s ním velké zástupy. Obrátil se a řekl jim: “Přichází-
li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce

a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem.

(Lukáš 14:25-26)

Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem.”

(Lukáš 14:33)

Toto všechno slyšeli farizeové, kteří byli lakomí, a vysmívali se mu. Řekl jim: “Vy jste ti, kteří se před lidmi dělají spravedlivými, Bůh však zná vaše srdce; neboť co je u lidí vznešené, je před Bohem ohavnost. Zákon a Proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje Boží království a každý je do něho naléhavě zván. Je však snadnější, aby pominuly nebe a země, než aby padla jedna čárka Zákona.

(Lukáš 16:14-17)

Ježíš jim řekl: “Můj čas ještě nepřišel; ale váš čas je vždy připraven. Vás nemůže svět nenávidět, mne však nenávidí, protože já o něm svědčím, že jeho skutky jsou zlé.

(Jan 7:6-7)

PŘÍLOHA 2

POUČENÍ Z KNIH PŘÍSLOVÍ A KAZATEL

Budte učenliví a nemluvte nesmysly

Kdo má moudré srdce, přijme příkazy, avšak žvanivý hlupák bude sražen.

(Příslaví 10:8)

Slova mohou občerstvit a obnovit život, anebo skrýt, co ho odnímá

Ústa spravedlivého jsou pramenem života, ale ústa ničemů přikrývají násilí.

(Příslaví 10,11)

Otevři svá ústa za němého, za právo všech určených k záhubě.

(Příslaví 31:8)

Otevři svá ústa, sud' spravedlivě, pomoz získat právo chudému a nuznému.

(Příslaví 31:9)

Svá ústa otvírá moudře, na jejím jazyku je laskavé poučení.

(Příslaví 31:26)

Nenávist rozehřívá hrnec, láska ho přikrývá pokličkou

Nenávist podněcuje sváry, ale láska přikrývá všechna přestoupení.

(Příslloví 10:12)

Posměvači rozruší město, ale moudří odvrátí hněv.

(Příslloví 29:8)

Je pokolení s meči místo zubů, s noži místo řezáků, k požírání chudých v zemi a chudáků mezi lidmi.

(Příslloví 30:14)

Pošetilce dostávají ústa do nesnází

Na rtech rozumného se nalézá moudrost, ale hůl je na záda toho, komu chybí rozum.

(Příslloví 10:13)

Moudří si ukládají poznání, ale hlupákova ústa jsou blížící se zkázou.

(Příslloví 10:14)

Kdo zakrývá nenávist, má lživé rty, a kdo vynáší pomluvy, je hlupák.

(Příslloví 10:18)

Slova moudrých úst přinášejí milost, kdežto rty hlupáka pohltní jej samého.

(Kazatel 10:12)

Počátek slov jeho řeči je pomatenost, konec jeho řeči je zlá ztřeštěnost.

(Kazatel 10:13)

Blázen množí slova. Člověk se nedozví, co se stane;
kdo mu oznámí, co bude po něm?

(Kazatel 10:14)

Nedovolte tomu, aby to k vám přišlo

Hlupákův hněv se hned projeví, chytrý však hanbu
skrývá.

(Příslaví 12:16)

Kdo mluví pravdu, dává poctivý důkaz, ale falešný
svědek vyslovuje podvod. Kdo dává průchod pravdě,
oznamuje spravedlnost, falešný svědek ale podvod.

(Příslaví 12:17)

Někdo žvaní, jako když bodá mečem, ale jazyk
moudrých přináší uzdravení.

(Příslaví 12:18)

Pravda vždy přetrvá lež

Někdo žvaní, jako když bodá mečem, ale jazyk
moudrých přináší uzdravení.

(Příslaví 12:18)

Pravdivé rty obstojí navěky, kdežto lživý jazyk jen na
okamžik.

(Příslaví 12:19)

Ničemný posel padne do zla, ale spolehlivý vyslanec
přinese uzdravení.

(Příslaví 13:17)

Prostoduchý věří všemu, ale chytrý zvažuje své kroky.
Moudrý se bojí a odvrací se od zla, kdežto hlupák
jedná nadřazeně a sebejistě. Popudlivý člověk dělá
hlouposti, pletichář bude nenáviděn.

(Příslaví 14:15-17)

Vlídna odpověď odvrátí zlobu, ale slovo, které zraňuje,
budí hněv.

(Příslaví 15:1)

Jazyk moudrého chválí poznání, ale ústa hlupáků
vylévají bláznovství. Jazyk moudrých používá poznání
správně, kdežto z úst hlupáků prýští hloupost.

(Příslaví 15:2)

Uzdravený jazyk je stromem života, ale lest na něm je
zkázou ducha.

(Příslaví 15:4)

Pro blázna se nehodí vznešená slova, tím méně pro
šlechtice slova klamná.

(Příslaví 17:7)

Kdo přikrývá přestoupení, usiluje o lásku, ale kdo věc
roznáší, rozlučuje přátele.

(Příslaví 17:9)

I hlupák, když mlčí, může být považován za
moudrého, když zavře své rty, za rozumného.

(Příslaví 17:28)

Hlupák nemá zálibu v rozumnosti, ale v odkrývání
svého vlastního rozumu.

(Příslaví 18:2)

Slova z úst člověka jsou jako hluboká voda, pramen
moudrosti je jako proudící potok.

(Příslaví 18:4)

Hlupákovy rty se dostávají do sporu, jeho ústa volají
po ranách.

(Příslaví 18:6)

Hlupákoví jsou ústa ke zkáze, vlastní rty jsou jeho duše
léčkou.

(Příslaví 18:7)

Slova pomlouvače jsou jako pamlsky, sestupují do
nejzazších útrob.

(Příslaví 18:8)

Kdo odpovídá dříve, nežli vyslechl, je to jeho hloupost
a ostuda.

(Příslaví 18:13)

Pro člověka je ctí upustit od hádky, rozzuří se každý
hlupák.

(Příslaví 20:3)

Kdo roznáší pomluvu, odhaluje důvěrnosti, proto se
nezaplétej se žvanilem.

(Příslaví 20:19)

Tomu, kdo proklíná svého otce či svou matku, zhasne
jeho lampa v nejhlubší temnotě.

(Příslaví 20:20)

Neříkej: “Odplatím zlo! “ Čekej na Hospodina a
zachrání tě.

(Příslaví 20:22)

Kdo si hlídá ústa a jazyk, chrání svou duši před soužením

(Příslaví 21:23)

Vyžeň posměvače a odejde svár, ustane pře a hanba.

(Příslaví 22:10)

Neříkej: Jak učinil mně, tak učiním jemu, odplatím každému podle jeho skutků.

(Příslaví 24:29)

Znejte své posluchače

Nemluv k hlupákovi, neboť pohrdne rozumností tvých řečí.

(Příslaví 23:9)

Blázni nestojí za váš čas a pozornost

Neodpovídej hlupákovi podle jeho hlouposti, jinak budeš jako on. Odpověz hlupákovi podle jeho hlouposti, jinak bude moudrý ve svých očích.

(Příslaví 26:4-5)

Když se moudrý soudí s hlupákem, třese se zlostí či vysmívá, klidu nemá.

(Příslaví 29:9)

Pokud se vás situace nutně netýká, nezapojte se

Kdo prochází kolem a nazlobí se kvůli sporu, který se ho netýká, je jako ten, kdo chytá psa za uši.

(Příslaví 26:17)

Klevety vás sežehnou a způsobí vám zaživací potíže

Kde není dostatek dřeva, oheň uhasne, kde není pomlouvač, utichne svár. Uhlí na žár, dřevo na oheň, svárlivý člověk pro zažehnutí sporu. Slova pomlouvače jsou jako pamlsky, sestupují do nejzazších útrob. Jako stříbrná glazura potažená na hliněnou nádobu jsou horoucí rty a zlé srdce.

(Příslaví 26:20-23)

Lživý jazyk nenávidí ty, které utlačuje, lichotivá ústa působí zkázu.

(Příslaví 26:28)

Nevytahujte se

At' tě chválí někdo jiný, a ne tvoje ústa, někdo cizí, a ne tvoje rty.

(Příslaví 27:2)

Na stříbro je kelímek, na zlato je pec, člověk je zkoušen podle své chvály.

(Příslaví 27:21)

Hlupák nechá propuknout celý svůj hněv, ale moudrý ho zadrží.

(Příslaví 29:11)

Jestliže jsi jednal bláznivě tím, že ses vyvyšoval, nebo jestliže jsi zamýšlel zlo, dej si ruku na ústa!

(Příslaví 30:32)

POZNÁMKY

Kapitola 1. Nezničitelný

1. N. T. Wright, *Matthew for Everyone*, Part 2: Chapters 16–28 (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 80.
2. Anthony C. Thiselton, *The First Epistle to the Corinthians: A Commentary on the Greek Text*, *New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids: Eerdmans, 2000).
3. Matthew G. Easton, *Easton's Bible Dictionary*, 1893.
4. John Muir, *My First Summer in the Sierra* (New York: Houghton Mifflin, 1911), 20.

Kapitola 2. Nezničitelně intimní

1. Babylonský Talmud, Chagiga 15.1: *A Duch Boží se vznášel (merachefet):*
z hebrejského kořene “*rachaf*“ (v ženské podobě) nad tváří vod - jako holubice, která se vznáší nad *svými mláďaty* bez toho, aby se jich dotkla.
2. C. S. Lewis, *Prince Caspian* (New York: HarperCollins 1951), 233.

Kapitola 4. Nezničitelný v lásce

1. 2. Korintským, *The Passion Translation* (Racine, WI: BroadStreet Publishing, 2017).
2. Skladba/název písně: Reckless Love. Zkomponoval Cory Asbury, Caleb Culver a Ran Jackson © 2017 Bethel Music Publishing (ASCAP) / Watershed Vydavatelská skupina (ASCAP) (adm. Watershed Music Group) / Richmond Park Publishing (BMI). Všechna práva vyhrazena. Použito se souhlasem.

Kapitola 5. Nezničitelný, kterého milujeme

1. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: HarperCollins, 1952), 132. (Česky: *K jádru křesťanství*, Návrat, 1993).

Kapitola 6. Nezničitelný v nenávisti

1. Lewis, *Mere Christianity*, 112 (Česky: *K jádru křesťanství*, Návrat, 1993).
2. Gene Veith, “Sex as Sacrament, Abortion as Religious Ritual“, *Cranach: The Blog of Veith*, 24. června 2016, <http://www.patheos.com/blogs/geneveith/2016/06/sex-as-sacrament-abortion-as-religious-ritual/>.
3. Charles H. Spurgeon, *The Complete Works of C. H. Spurgeon, Vol. 44: Sermons 2459–2602*, (Delmarva Publications, 2013).
4. “Study Finds That 1 Out of 3 Women Watch Porn at Least Once a Week“, *New York Times*, 22. října 2015.
5. Alexis Kleinman, “Porn Sites Get More Visitors Each Month Than Netflix, Amazon, and Twitter Combined“, *Huffington Post*, 3. května 2013 http://www.huffingtonpost.com/2013/05/03/internet-porno-stats_n_3187682.html.
6. “How Many People Are Watching Porn Right Now? (Hint: It’s A Lot.)“ *Bojujte proti nové droze*, 11. září 2017, <http://fightthenewdrug.org/by-the-numbers-see-how-many-people-are-watching-porn-today/>.
7. Charles H. Spurgeon, *The Complete Works of C. H. Spurgeon, Vol. 60: Sermons 3387–3349* (Delmarva Publications, 2013).
8. <https://www.leadershipresources.org/blog/the-best-charles-spurgeon-quotes/>.
9. “Charles H. Spurgeon on Discernment“ *Apologetics 315*, www.apologetics315.com, 3. února 2013.

Kapitola 8. Nezničitelný ve Slově

1. Shaena Montanari, “Plastic Garbage Patch Bigger than Mexico Found in Pacific, “ *National Geographic*, 25. července 2017, <http://news.nationalgeographic.com/2017/07/ocean-plastic-patch-south-pacific-sp/>.
2. Leonardo da Vinci, *Notebooks* (Oxford:Oxford University Press, 1952), 23.

Kapitola 9. Proměna v nezničitelné

1. Preston Sprinkle, *People to Be Loved* (Grand Rapids:Zondervan, 2015), 88.
2. C. S. Lewis, *Surprised by Joy:The Shape of My Early Life* (Orlando:Harcourt Brace & Company, 1955), 221.
3. Tom Carter, *kompilátor. Spurgeon at His Best:Over 2200 Striking Quotations from the World's Most Exhaustive and Widely Read Sermon Series* (Grand Rapids:Baker Books, 1988), 160.

Kapitola 10. Nezničitelný ve svatosti

1. Sinclair Ferguson, *A Heart for God* (Carlisle, PA:Banner of Truth, 1987), 82.
2. N. T. Wright, *Paul for Everyone:Galatians and Thessalonians* (London:Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 117-18.
3. Carter, *kompilátor. Spurgeon at His Best*, 100.
4. Kevin M. Watson, “*Forgiveness and (Not Or) Holiness*, “ Vital Piety (blog), 26. srpna 2013, <https://vitalacom/2013/08/26/forgevenessaand-not-or-holiness/>.
5. N.T.Wright, *Paul for Everyone:The Prison Letters:Ephesians, Philippians, Colossians, and Philemon* (London:Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), 53,118-19.
6. Wright, *Paul for Everyone:Galatians and Thessalonians*, 118-19.

Kapitola 11. Jsem Adamant

1. Charles H. Spurgeon, *Treasury of David Vol. 3* (New York:Funk & Wagnalls, 1886), 278.
2. Ellie Zolfagharifardová, “*Vatican Unveils Frescoes Hinting That Women Held Power in the Early Church*,” *Daily Mail*, 20. listopadu 2013.

Lisa Bevere strávila téměř tři desetiletí tím, že pomáhala ženám každého věku nalézat jejich identitu a cíl. Je autorkou bestsellerů New York Times a mezinárodně známou mluvčí. Její předchozí knihy - *Fight Like a Girl (Bojuj jako dívka)*, *Lioness Arising (Povstávající lvice)*, *Děvčata ve zbrani* a *Bez soupeře* - znají milióny čtenářů po celém světě. Lisa a její manžel John jsou zakladateli organizace Messenger International, která se věnuje rozvoji neústupných vyznavačů Krista, proměňujících svět.

Záměrem organizace Messenger International je pomáhat jednotlivcům, rodinám, církvím a národům poznávat a zakoušet moc Božího Slova, jež mění život.

Výsledkem bude život plný moci, společnost, která bude změněná, a radikální odpověď na nespravedlnost, trýznící tento svět.

CloudLibrary je internetová platforma, která poskytuje pastorům a vedoucím po celém světě volný přístup k digitálním materiálům v jejich vlastním jazyce.

Na CloudLibrary.org naleznete další materiály Johna a Lisy Bevereových ke stažení ve více než 90 jazycích!

ebooky, vyučování na videu i audio, audioknihy, Bible

CLOUD LIBRARY

Chtěli byste více? Skenujte zde:

BEZ SOUPĚŘE

Přijmi svou identitu a cíl v tomto čase zmatení a porovnávání se.

Je důvod, proč na druhé pohlížíme jako na své soupeře a proč sami sebe omezujeme srovnáváním se a soupeřením s druhými. Máme nepřítele, který útočí na naši mysl, na naši vůli i emoce. Doufá, že se obrátíme proti sobě. Je to cyklus, který nás izoluje, nedovolí nám vytvořit důvěrné vztahy, vytváří zmatek ohledně naší totožnosti a omezuje nás v našem záměru.

V knize Bez soupeře se autorka bestsellerů Lisa Bevere sdílí o to, jak zjevení Boží lásky tato omezení rozbíjí. Zjistíte, jak se na druhé lidi přestat dívat jako na své soupeře a jak si vytvořit hluboký vztah se svým Stvořitelem, po němž tak toužíte. Obojí v sobě nese příslib opravdové totožnosti a důvěrnosti. Lisa používá biblicky zdravé učení s prorockým náhledem, ale také humor a horlivost, která vám bude výzvou.

Je na čase vykročit vpřed a začít žít bez soupeře.

Další prameny Johna a Lisy Bevere jsou dostupné
na bezplatných stránkách ke stažení:

www.CloudLibrary.org

Dodatečné mnohajazyčné prameny jsou dostupné ke zhlédnutí
a stažení na [Youtube.com](https://www.youtube.com) & [Yuku.com](https://www.yuku.com) a na dalších stránkách.

„Důležité. Závažné. Usvědčující. Lisa Bevere je neúprosná ve svém odhodlání stát v Pravdě a stát si za Pravdou.“

- Louie a Shelley Giglio, zakladatelé Passion Conferences.

CO JE PRAVDA?

Tato otázka se stala charakteristickou otázkou naší doby. I když všichni mají nějaký názor, nalézt pravdu je stále obtížnější. Možná je to tím, že hledáme něco, zatímco bychom měli hledat někoho.

PRAVDA MÁ JMÉNO

Starobylejší než čas, přítomnější než tento okamžik - pravda není řekou, která se mění s kulturními proudy, ale je skálou, nepohnutelnou, nepřemožitelnou, neotřesitelnou – a je Úhelným kamenem všeho toho, čím jsme, nebo o čem sníme, že se jednou staneme.

Nezničitelný, tato teologicky hluboká a přece důvěrně srozumitelná kniha se stane kotvou pro vaši duši v rozbouřeném moři názorů a pomůže vám zvolit jasný směr v tomto bloudícím světě.

LISA BEVERE strávila téměř tři desetiletí tím, že pomáhala ženám každého věku nalézat jejich identitu a cíl. Je autorkou bestsellerů *New York Times* a mezinárodně známou mluvčí. Její předchozí knihy - *Fight Like a Girl (Bojuj jako dívka)*, *Lioness Arising (Povstávající lvice)*, *Děvčata ve zbrani a Bez soupeře* - znají milióny čtenářů po celém světě. Lisa a její manžel John jsou zakladateli organizace Messenger International, která se věnuje rozvoji neústupných vyznavačů Krista, proměňujících svět.

TATO KNIHA JE DAREM OD AUTORKY
A NEJÍ NA PRODEJ.

SYLOM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

CHTELI BYSTE VÍCE?
SKENUJTE ZDE.